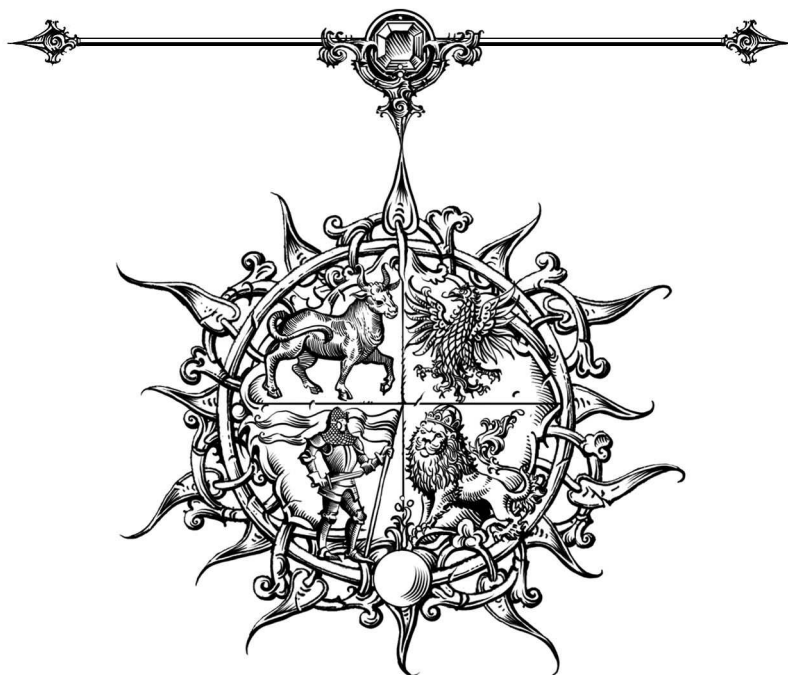

„Sedm kamenů“, Alaksej Šein

Knížka o přátelství, odvaze, lásce a zradě, o hledání skutečných životních hodnot.

Originál:

Шэін Аляксеі: „Сем камянёў“

© Alaksej Šein, 2015

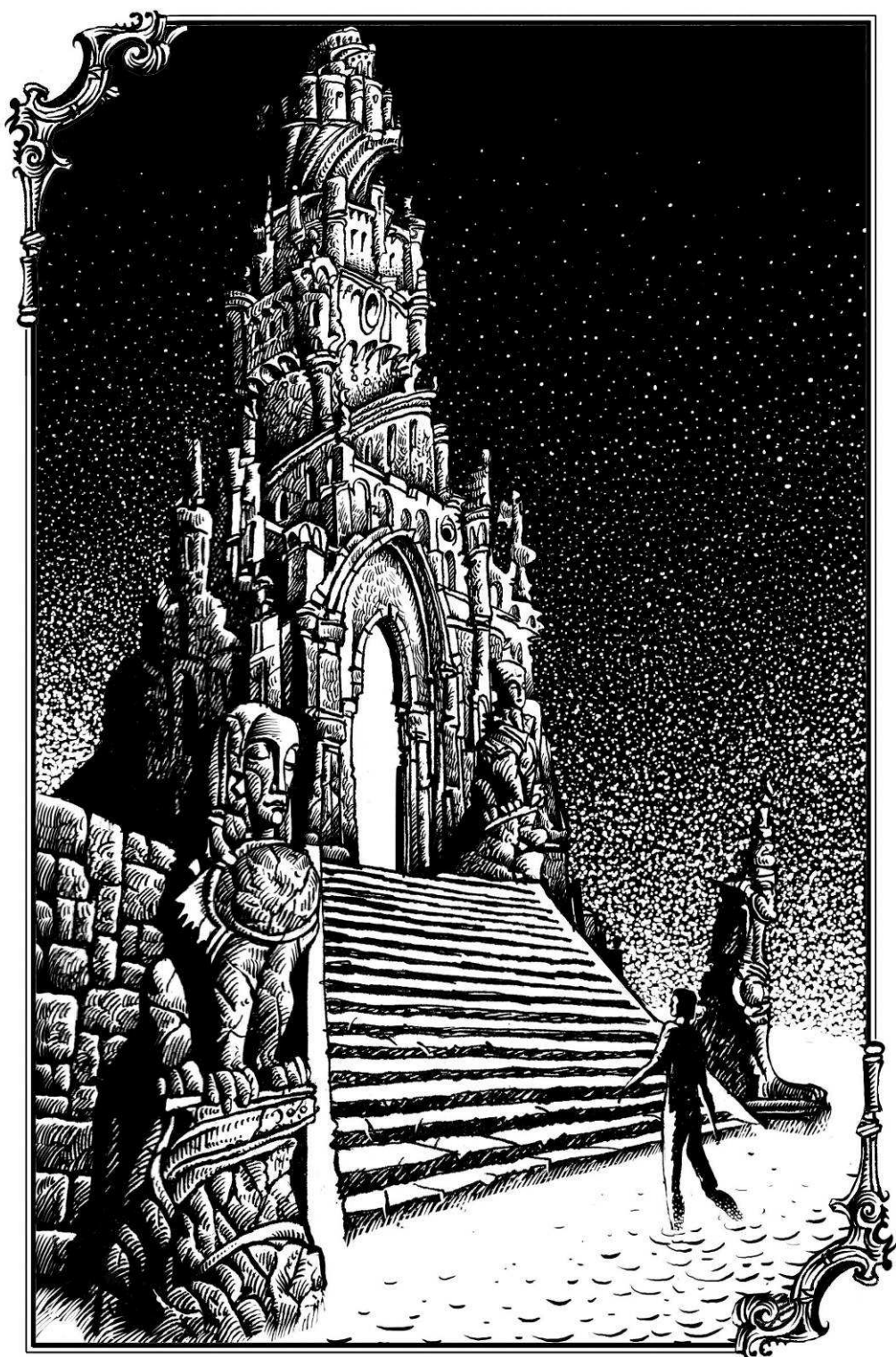
Ilustrace:

© Raman Sustaŭ, 2015

Překlad z běloruštiny:

© Světlana Vránová, 2016

Korektura češtiny: Ludmila Raszková

DEN PRVNÍ

Vojtěch by byl možná nikdy neprožil žádné podobné dobrodružství, kdyby byl toho večera nesouhlasil, že půjde na ostrov hlídat děti ze sousedství.

Nikdo jiný na ně dohlédnout nemohl. Dospělí měli nějakou práci, tak se rozhodl, že pomůže, i když mu nebylo do řeči. Doufal, že se mu tak aspoň podaří přestat myslet na to, co mu v poslední době nedávalo pokoj.

Ostrov byl jen kousíček od břehu. Bylo tam tak mělko, že se na něj dalo přebrodit vodou po kolena, ale děti z vesnice se tam raději dostávaly na vorech, které si samy vyráběly. Dospělí jim v takové hře nebránili pod podmínkou, že na ně dohlédne Vojta nebo jeho kamarádka Mirka, kteří byli nejstarší a ostatní děti je braly skoro jako dospělé. Jenom plout za ostrov bylo zakázáno; tam byla řeka široká, prudká a bouřlivá.

Vojta a Mirka byli ze stejného města. A nejen to: chodili do stejné školy, do stejné třídy, a dokonce ještě i v létě oba jezdili na prázdniny sem, do stejné vesnice. Mirka byla chytrá, milá a hezká dívka, jedináček v rodině. Velmi dobře se učila.

Vojtovy ponuré myšlenky se týkaly právě jí. Když byl před několika dny venku, nikde Mirku neviděl. A druhý den také ne. Zašel tedy k ní domů, aby zjistil, co se děje. Přivítali ho smutní dívčini rodiče. Maminka vypadala, jako by proplakala celou noc, a tatínek byl zachmuřený jak černý mrak.

„Ach, Vojto,“ vzdychla Mirčina matka, „naše dceruška onemocněla. Nemůže jít ven.“

V následujících dnech Vojta nevycházel z domu. Nechtělo se mu chodit ven, když tam Mirka nebyla, a k ní ho nepouštěli. Několikrát přijel doktor, ale, jak Vojta vyrozuměl z rozhovorů dospělých, Mirce bylo pořád hůř a hůř. Po několika dnech už na její rodiče byl opravdu žalostný pohled. Vojta se dověděl, že ji mají odvézt do města, do nemocnice. To znamenalo, že situace je opravdu špatná.

A včera večer, když už se ukládal ke spánku, bezděky zaslechl, jak jeho babička řekla dědovi:

„S Mirkou je to moc špatné... Dneska tam byl znovu lékař a říkal, že pozítří ji odvezou. Je to ale nějaká vzácná nemoc, na jakou nejsou léky.“ Vojta podle hlasu poznal, že se babičce zalily oči slzami. „Říkal, že se jí už nedá nijak pomoci...“

Když Vojta uslyšel tahle slova, jako by mu ostrý ledový nůž proťal srdce. V noci spal neklidně, často se budil a myslel na Mirku.

Proto souhlasil, když ho toho večera poprosili, aby dohlédl na děti, které se chtěly vypravit na ostrov. Doufal, že bude moci začít myslet na něco jiného.

Dětí bylo pět: dva chlapci, Staník a Mikolka, a tři holčičky – Anička, Alenka a nejmladší Evička, mladší sestra Aničky.

„Fekněte, můfu fi febou fzít mífek?“ zeptala se Evička.

„Samozřejmě že můžeš, jak bys mohla jít bez něj?“ odpověděl Vojta.

„A fo tam bufeme děfat?“

Bylo nutné okamžitě něco udělat. Vojta skočil do vody a snažil se zpátky k ostrovu doplatvat. Řeka ale v těch místech byla již příliš prudká, a on rychle pochopil, že na tohle prostě nemá sílu. Začal se ohlížet po voru a s hrůzou zjistil, že už jej proud odnesl hodně

daleko. Otočil se a z posledních sil plaval za ním. Oblečení mu velmi překáželo, boty, naplněné vodou, ho zrádně stahovaly dolů, a Vojta si pomyslel, že se utopí.

Jeho ruka se zachytila voru ve chvíli, kdy už ztrácel dech, protože se nalokal vody. Naděje na záchranu zvítězila nad strachem a dodala mu novou sílu. Chytil se prkna – jednou rukou, pak druhou, přitáhl se a s námahou se vysoukal na vor.

Chvíli ležel tváří dolů, kašlal a snažil se popadnout dech. Potom si sedl, přitáhl kolena k bradě a objal nohy rukama...

Vojta se celý třásl – možná chladem, možná pod dojmem toho, co prožil. Viděl, že ostrov se beznadějně vzdaluje, a děti, které stále ještě stojí na břehu, mávají rukama a něco na něho volají. Ale co volají, tomu už rozumět nebylo.

Vojtu unášela řeka. Nesla ho rychle, a za chvíli už nepoznával okolí. Tak daleko od babiččina domu ještě nikdy nebyl. Bylo mu jasné, že už se nemá jak dostat zpátky na břeh. Vor plul samým středem té široké řeky, a on byl slabý plavec.

Slunce zmizelo za obzorem, ochladilo se a voda potměněla. Blížila se noc.

Mlha, která se původně objevila jako lehký opar, stále více houstla, až se nakonec stala tak neproniknutelnou, že Vojtovi připadalo, jako by plul hluchou bílou vatou. To, že je kolem řeka, se dalo poznat jen podle lehkého pohupování voru a pleskání vody. Vojta si řekl, ať se stane, co se má stát; stejně už nemá možnost vor řídit.

Cítil se velmi ospalý, oči se mu samy zavíraly a několikrát se na pár vteřin jako by propadl do snu. Večerní chlad a vlhkost mu ale nedovolovaly usnout. Zatřásl hlavou a snažil se myslet na domov, na své blízké a na Mírku...

Tak Vojta plul a plul, probouzel se a znovu usínal. Oblečení na něm pomalu schlo, ale mlha nekončila, jen byla tu světlejší, tu temnější. Přes šedou clonu nebylo nic vidět. Nepochopitelná dráma jej neopouštěla. Byl vyčerpaný a v přestávkách mezi bezvědomím se s obtížemi snažil pochopit, co se to s ním děje. Nevěděl, jak dlouho pluje: chvíli se mu zdálo, že je to pár hodin, pak zase, že už uplynulo několik dnů.

Vojta ucítil na tváři čerstvý sláný vítr, a to jej probudilo. Otevřel oči: po mlze nebylo ani památky. Kolem byla jen jasná noc a nekonečná voda. Moře. Vpředu uviděl obrysy vysokých kopců. Neznámá země vystupovala z vody, osvětlená zezadu jako svatozáří mlhavým měsíčním světlem.

Vojta nedokázal pochopit, jakým způsobem se mohl ocitnout na moři. V jeho zemi byly jenom řeky a jezera, a nejbližší moře bylo tak daleko, že prostě nebylo možné se tam jen tak najednou dostat.

Noční oblaka jako nebeské fregaty beze spěchu plula nad nekonečným vodním prostorem kupředu, směrem k pevnině. Tam také vlny unášely Vojtův vor. Stačilo jen počkat...

Břeh už byl blízko a Vojta s úlevou upozoroval, že přes keře prosvítají lucerny, od nichž se rozlévá rovnoměrné světlo do okolí. Napočítal jich několik; *takže to znamená, že tam jsou lidé*, pomyslel si.

Když vor přistál u břehu, chlapec rozechvěle vystoupil na neznámou zem. Nikdo tady nebyl. Odtáhl vor dále od vody a zamířil ke světlům. Lucerny zářily nedaleko, trochu výše na břehu. Písek pod nohama vystřídaly kamínky a potom tráva. Břeh se sotva znatelně zvedal nahoru. Vojta šel opatrně vpřed, prodíral se houštinami a snažil se ve tmě nezakopnout. *Když tu jsou lucerny, uvažoval, znamená to, že tu je i cesta, po které bude možné dojít k lidem.*

Světlo už bylo na dosah. Vojta rozhrnul rukama poslední větve a strnul údivem.

Místo luceren uviděl něco naprosto nečekaného: před ním stály vysoké, asi třímetrové rostliny, a na vrcholu každé z nich svítil bílým světlem veliký, jako balon kulatý květ.

Vojta pocítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Opatrně obcházel rostliny, zakláněl hlavu a prohlížel si ty zářivé květy. Jejich světlo opravdu připomínalo lucerny, nebylo divu, že si to zdálky spletl. Silnice ani cesta tu nebyly, ale křoviny skončily. Nemělo smysl zde zůstat. Rozhodl se, že vyleze ještě výše na kopec, aby se mohl rozhlédnout po okolí.

Zprava, na východě, se tma rozpouštěla a nebe začínalo šedivět. Vojta šel do kopce, těžce oddechoval a litoval, že se ještě tam, v mlze, pořádně nenapil. Měl velkou žízeň. Zatímco šplhal nahoru, svítání už obarvilo nebe nejrůznějšími odstíny červené a zlaté. A právě když dosáhl vrcholu, vyšlo slunce.

Z vršku byl rozhled do daleka. Vpředu se rozkládala pahorky zvlněná krajina a Vojta si všiml, že půda zde má podivnou hnědočervenou barvu. Na jihovýchodě, sotva viditelná na tu dálku, stála osamocená hora. Na západě, podstatně blíž, se v ranním oparu táhl celý řetěz dalších hor. Za Vojtovými zády odrážel sluneční paprsky ohromný pustý oceán.

Jestli je to ostrov, tak pořádně velký, pomyslel si Vojta. *Musím zjistit, jestli je tu někdo, kdo by mi pomohl vrátit se domů...* Povzdechl si při vzpomínce na své blízké, kteří ho už určitě hledají.

Nevěděl, kam by se měl vydat, proto se rozhodl prostě jít dál. Cesta ale byla mnohem obtížnější, než se zpočátku zdálo. Krajina se neměnila, pořád tu byly kopce a on pořád šplhal nahoru nebo sestupoval dolů.

Když nastalo poledne, posadil se, aby si trochu odpočinul. Bylo takové parno, že ani stín neposkytoval vytouženou úlevu. Opřel se o balvan a zamhouřil oči, aby mohl chvíli v klidu přemýšlet.

... Slunce už dávno překročilo zenit, když Vojta otevřel oči a pochopil, že prospal půlku dne. Vyskočil a byl na sebe rozzlobený, že ztratil tolik času. S pevným odhodláním co nejrychleji najít lidi, se znovu vydal na cestu. Zase šel do kopce a obcházel veliké balvany, které si tu klidně ležely v měkkém mechu; byly obrovské, často s tmavočerveným odstínem, a skoro všechny vyšší než on.

Tak uběhlo ještě několik hodin. Vojta začal přemýšlet, že brzy bude muset hledat místo k přenocování, když tu vylezl na vrchol dalšího kopce a otevřelo se před ním údolí, široké, kam až oko dohlédlo, a táhnoucí se až k obzoru.

V údolí stálo město.

Zdálky bylo možné rozpoznat stovky ulic a nevysoké domky. Vojta, unavený vším předešlým dobrodružstvím, sebral síly a spěchal dolů, aby se do západu slunce dostal k lidem.

Dole v údolí skoro nerostla tráva, všude byla jen načervenalá půda a prach stejné barvy. Město bylo stále blíž a Vojta už brzy mohl rozeznat jednotlivé domy.

Všechny byly jednopatrové, pravoúhlé, s plochými střechami, zdi měly obmazané hlínou a v některých byly zazděné kameny. Jeden od druhého se v podstatě lišily jenom rozměry; některé byly docela malé, jiné vypadaly prostorněji.

Zatím Vojta nikoho nepotkal. Ulice byla rovná a na konci ústila do bodu, kde podle všeho bylo centrum.

Klidné město, pomyslel si.

Něco mu tady ale nehrálo.

Vítr zametal pečlivě vydlážděnou ulici a zvedal do vzduchu rezavočervený prach. Vojta šel dál, minul ještě několik domů a najednou pochopil, co ho před chvílí tak zmátlo: nebylo tu slyšet žádné obvyklé městské zvuky.

Město bylo úplně prázdné. V ulicích nebyl ani jeden člověk.

Rozhodl se proto hledat lidi v domech. Došel k nejbližšímu stavení, vyšel po dvou schodech na verandu a zatřukal na dveře.

Ticho. Vojta pozorně naslouchal, ale nic se neozývalo. Nikdo neotvíral. Přešel k oknu a po malém zaváhání lehce zaklepal na sklo. Nic. Naklonil se k oknu, obě ruce si přiložil k tváři, jako by to byly potápěčské brýle, a nahlédl dovnitř.

Ani uvnitř nebylo nikoho vidět. Stály tam jen lavice a na zdech byl bezpočet polic, připevněných v různé výšce, téměř od podlahy až ke stropu.

Nemělo smysl čekat. Vojta se vrátil na verandu a vzal za kliku. Dveře se s tichým zaskřípěním otevřely.

„Dobrý den!“ zavolal a opatrně vešel do místnosti. Byla to předsíň a kuchyň zároveň. U zdi stál široký stůl. Na některých policích bylo uložené nádobí: hliněné talíře, misky a hrnky, kovové lžíce a vidličky, někde ležely světlé ručníky a ubrusy.

V sousední místnosti stály dřevěné postele, zastlané barevnými dekami. Vojta prohledal dům, a když nikoho nenašel, vyšel na ulici.

Přece tu ale někdo být musí, přemýšlel. Město vypadá, jako když v něm žijí lidé. Nebo aspoň ještě nedávno žili.

Zastavil se u dalšího domu. I tady byly dveře otevřené, ale nikdo zde nebyl.

Kde všichni jsou? divil se Vojta. Co se tu mohlo stát? Copak všichni zemřeli? Nebo odtud z nějakého důvodu utekli? Kdyby jen jedna z těch dvou možností byla pravdivá, znamenalo by to, že se neocitnul na právě nejlepším místě.

Jídlo v kuchyni žádné nenašel, ale u zdi na lavici stálo dřevěné vědro, do dvou třetin naplněné vodou.

Vojta měl velkou žízeň. Vzal z poličky hrnek, nabral vodu a chystal se napít. *Válka tady nebyla, přemýšlel, to je jasné. Takže lidé nebyli zabiti. Možná zemřeli na nějakou nemoc?* Ani se vody nedotkl a prudce postavil hrnek na stůl.

Ne, na epidemii to také nevypadá, pokračoval v úvahách. *Lidé tu prostě nejsou, ale vypadá to, že tu byli ještě zcela nedávno: na stole a na oknech se ještě neusadil prach a ani voda z vědra se nevypařila.*

Vojta odhodil obavy a znovu popadl hrnek. Voda byla teplá a vůbec nebyla dobrá, on ale žíznivě pil. Potom vrátil hrnek na místo a vyšel z domu.

Veliké červené slunce se vynořilo z mraků a dotklo se horizontu přesně mezi domy na konci ulice. Minul už celý den, a Vojta stále nikoho nepotkal a nic se nedozvěděl.

Odpočinul si několik minut na verandě a pokračoval v cestě. Ulice ústila na náměstí, které očividně bylo ve středu města. Ještě se úplně nesetmělo, tak tam Vojta zamířil. Po cestě nahlížel do oken, rozhlížel se a hledal ve dvorech a v uličkách aspoň nějakého živáčka. Bylo to ale marné, ani v jednom okně večerního města se nerozsvítilo světlo, nikde nebylo slyšet ani hlásek.

Náměstí bylo kruhové a do všech stran se od něj rozbíhaly ulice jako paprsky namalovaného slunce. I zde bylo liduprázdno.

Vojta se zklamaně zastavil a najednou si uvědomil, jak moc se mu chce spát. Zdálo se, že dlouhá cesta od pobřeží až sem ho stála všechny síly. Zavřel oči a přitiskl se zády ke zdi domu.

Před očima se mu, zřejmě od únavy, začaly míhat ohnivě zlaté kruhy a čáry. Podivuhodně se proplétaly a pak se, pro Vojtu zcela nečekaně, poskládaly do obrysu bytosti podobné orlu. Zářivý ohnivý pták mocně mával křídly, jako by letěl. Vojtu zachvátilo hluboké vzrušení. Se zavřenýma očima sledoval ten magický let. Náhle se orel rozsypal na bezpočet zlatých a rubínových zrněk prachu, která pomalu spadla na zem a poskládala se do obrysu náměstí, na němž nyní Vojta stál. Chlapec udiveně otevřel oči a znovu je zavřel. Obrysy domů nikam nezmizely, naopak, byly ještě výraznější. Aniž by otevřel oči, otočil tvář k ulici a uvědomil si, že ji zřetelně vidí: domy stály před jeho očima jakoby obtažené zářícími linkami.

„Kupředu! Chyťte ho!“

Někde velmi blízko byli lidé. Vojta se otrásl, otevřel oči a ohlédl se. V tom okamžiku se k němu začalo rychle blížit několik temných siluet. Na přemýšlení nebyl čas. Rozběhl se dopředu přes náměstí.

„Jménem Vrahsena – jsi zatčen! Stůj!“ dolehl k němu zezadu zlostný křik.

To ale Vojtovi jen dodalo odhodlání. Vběhl do nějaké ulice a ostře zahrnul doprava do úzké uličky. Tady už byla úplná tma. Běžel dál a ještě několikrát náhodně zabočil do neosvětlených ulic. S překvapením zjistil, že kroky jeho pronásledovatelů se zastavily několik domů od něho. *Kolik jich je?* uvažoval Vojta.

„Kam se poděl?“ vztekal se jeden z neznámých. Bylo zřejmé, že tam má hlavní slovo.

„Teď tu byl...“ odpověděl druhý. „Je hloupé, že už je skoro tma, jak se tu dá někdo najít?“

„Šéf nám neodpustí, jestli nám ten kluk uteče,“ ozval se třetí.

„Setmělo se, čas zapálit pochodně,“ pokračoval první hlas. „Rozdělíme se. Každý kontroluje svůj směr. Já jdu rovně, ty – doleva, a ty – doprava. Přivést živého. Takový je rozkaz.“

Takže jsou nejméně tři.

Vojta stál na místě a začal si sám pro sebe opakovat: *Hlavně aby mě nenašli. Hlavně aby mě nenašli.*

Ten, kterého poslali doprava, se vydal jeho směrem.

Vojtovi bylo jasné, že jeho šance utéct pronásledovatelům je skoro nulová. Nezná město a vůbec netuší, kam by měl běžet a kde by se mohl schovat.

Kroky se nekompromisně přibližovaly.

Aby se uklidnil, zavřel Vojta oči a horečně se snažil něco vymyslet. Co má dělat? Běžet dál? Ale kam? Schovat se v domě? Vtom si uvědomil, že ho ten zvláštní jev neopustil: stále viděl obrysy domů a ulici i se zavřenýma očima. Dokonce v té skoro již noční tmě viděl lépe, než když oči otevřel.

Nebylo ale kdy se tomu divit a snažit se to všechno pochopit. Vojta zamhouřil víčka a pomalu udělal krok. Potom ještě jeden, a ještě několik.

Pronásledovatel už byl někde docela blízko a on se rozhodl: nejdřív tiše šel se zavřenýma očima, potom opatrně popoběhl. Všechno vypadalo tak podivuhodně, že dokonce i strach, že ho chytí, ustoupil do pozadí. Rozběhl se rychleji. Pak se ale z nějakého důvodu své odvahy zalekl, pocit radosti a svobody ho náhle opustil, a on otevřel oči.

Vůbec nic ale neviděl. Běžel ve tmě několik metrů, až ve vší rychlosti narazil do výčnělku zdi. Odhodilo jej to dozadu na nějaké police s hliněnými hrnci. Rámus to byl takový, že by vzbudil celé město, kdyby v těch domech někdo žil.

„Tady je, všichni sem!“ zařval, co hrdlo stačilo, jeden z pronásledovatelů.

Vojta se pokusil vstát, ale hlava se mu zamotala a dokázal se jen posadit. V uších mu slabě zvonilo.

Musím vstát. Nejdřív na kolena. Rukou se opřít o zeď. Ted': raz, dva, tři – vztyk! Nejistě se postavil na nohy.

Zpoza hustých mraků jak na zlost zrovna na několik okamžiků vykoukl měsíc, a i když se hned zase schoval a ponořil město znovu do tmy, pronásledovatelům to stačilo, aby se zorientovali.

„Tady je! Stát!“ dolehlo k Vojtovi.

Vojta se kácel na stranu, ale dokázal se udržet na nohách. Přitiskl se ke zdi.

Za první pochodní se objevily další čtyři. *Takže ne tři. Pět jich je!*

Pořád se trochu motal, ale odlepil se ode zdi, znovu zavřel oči, přemohl závrať a dal se zase do běhu. Čím rychleji běžel, tím se stával jistějším. Obrysy ulic a domů se míhaly před jeho zavřenými víčky, a když se musel prudce otočit nebo když přeskakoval hrboly na cestě, stávaly se rozmazanými.

Další zatáčka a ještě jedna.

Vojta se ocitl na kraji města. Doběhl na konec ulice a zastavil se. Tady jsou poslední domy a za nimi už je jen černá tma. Vrátit se nebylo kam a vpředu nebylo nic vidět. Otevřel oči. *Neměl jsem sem běžet, pomyslel si s lítostí. Co dál?*

V tu chvíli se z mraků znovu vynořil měsíc a ozářil okolí. Několik stovek metrů před sebou Vojta uviděl les. Rozběhl se tím směrem.

Běžel už z posledních sil a cítil, že je to jeho jediná šance, jak se schovat. V hlavě mu hučelo, cítil silnou bolest v pravém boku a nedostávalo se mu dechu. *Jen se dostat do lesa... Schovat se mezi stromy...*

Vojta za sebou uslyšel křik pronásledovatelů. Právě vyběhli z města a zpozorovali ho.

Spásný les se každým krokem přibližoval. Mraky na nebi se protrhávaly a ve světle měsíce chlapec poznal, že je před ním dubový háj. Doběhl do stínu stromů a zastavil se. Těžce oddychoval a zoufale se rozhlížel. Potřeboval rychle najít nějaký úkryt, ale s hrůzou zjišťoval, že mu tento les sotva pomůže. Háj nebyl hustý, stromy rostly tak, aby si vzájemně nepřekážely. Že by mohl na některý vylézt, o tom nemohlo být ani řeči. Duby byly vysoké, staré, a nedalo se dosáhnout ani na nejnižší větve.

Pochodně pronásledovatelů odtud vidět nebylo, ale tu a tam k němu doléhal zvuk jejich hlasů a praskání větviček pod jejich nohama.

... Dokonce i v této situaci jej ten dub prostě okouzлил. Strom byl neuvěřitelně krásný. Starý. Mohutný. Bylo v něm něco neobyčejného. Vojta se podíval na spodek kmenu, potom zaklonil hlavu dozadu a na okamžik si dovilil pohled do jeho rozložitě koruny. Ve světle měsíce větve vypadaly jako silné kořeny, které rostly do vzduchu a pevně se držely nebe.

Kořeny! problesklo mu najednou hlavou. *To je to, co je na tomhle stromě zvláštní.* Sehnul se a pozorně si je prohlížel. Kořeny se plazily dokola, podivně se proplétaly, ale nejdůležitější bylo, že právě tam, kde chlapec stál, se zdvíhaly nad úroveň země, natolik, že bylo možné zkusit pod ně zalézt.

Vojta si lehl na břicho a začal se soukat dozadu, nohama přitom nahmatával cestu.

Mezi stromy se zableskly pochodně. Velmi blízko.

„Tak kde je?!“

Pronásledovatelé se objevili u dubu právě ve chvíli, kdy se Vojtova ramena a hlava schovaly pod kořeny.

„Viděl jsem, jak běžel někam sem,“ řekl jeden z nich.

Naproti skryši se objevilo světlo a přímo před Vojtovým obličejem se zastavily kožené boty, ozdobené svrchu tenkým proužkem šedé kožešiny.

„Nemůže nám utéct,“ pokračoval první hlas. „Les je malý. Ale čím dřív ho chytíme, tím lépe; budeme moct déle spát. Hej, ty!“ zařval z plna hrdla kamsi do hloubi doubravy. „Kde se tam schováváš? Dělej, vylez!“

Vojta se snažil nedýchat, tolik se bál, že ho uslyší.

„Pročesat celý les! Seřadit se do rojnice, rozestup dvacet kroků!“

Boty zmizely.

Konečně se Vojta mohl zhluboka nadechnout a vydechnout. Skryš sice nebyla příliš pohodlná, ale byla aspoň nějaká. Rozhodl se, že v ní přečká do rána.

Pod kořeny však bylo příliš málo místa a jemu bylo jasné, že v takové poloze dlouho ležet nevydrží. Začal se pomalu, aby nedělal hluk, otáčet, a najednou měl pocit, že se půda pod ním dává do pohybu. Instinktivně udělal pohyb dopředu, ale už bylo pozdě: Vojta cítil, že se propadá.

Klouzal dolů spolu s vlhkou těžkou hlínou a zdálo se mu, že tenhle pád nikdy neskončí. Konečně dopadl na dno.

Ležel v úplné tmě a čekal, že ho každou chvíli zasype hlína. Byl ale naprostý klid. Po chvíli se odvážil pohnout. Zdá se, že si nic nezlámал. Musí se dostat ven. Postavil se, vytřepal si hlínu z vlasů a nahmatal stěny. Jáma byla téměř svislá. Vojta se pokoušel lézt nahoru, ale na stěnách nebylo nic, za co by se mohl zachytit nebo kam by postavil nohu. Po několika nepodařených pokusech toho zcela vyčerpaný nechal.

Copak všechno skončí tady, v nějaké nepochopitelné tmavé jámě, kde mě nikdy, dokonce ani mí pronásledovatelé, nikdy nenajde? Pomyslel si zoufale. *Co se tady dá dělat? Možná ještě jednou zavřít oči a doufat, že se znovu objeví to podivné světlo jako tam nahoře?* Vojta to zkusil.

Nic.

To si mohl myslet...

I když, počkat.

Něco jako by se mu před očima objevilo. Nějaký světlý bod. Před očima se mu začaly stále jasněji rýsovat zlatočervené obrysy tohoto místa. Za chvíli už mohl Vojta vidět, že chodba vede nahoru, trochu uhýbá do strany a mizí ve tmě. Z úst se mu vydral hořký povzdech. Pochopil, že nahoru se dostat nedokáže.

Rozhodl se proto prozkoumat dno jámy. Byla tu spousta hlíny, která se sem propadla spolu s ním. Dřepł si a ke svému údivu zjistil, že protilehlá stěna nesahá až na dno: nad zemí byla malá mezera.

Šel blíž, sklonil se a okamžitě poznal, že chodba pokračuje dál. Úzký horní tunel tam skoro v pravém úhlu přecházel do širšího, který, jak se zdálo, šel souběžně s povrchem země. *Jestliže zpátky cesta nevede, zbývá jediné pokračovat dál*, pomyslel si Vojta a začal odhrabávat hlínu. Konečně rozšířil průlez natolik, že se jím dokázal protáhnout.

Druhý tunel byl mnohem širší. Vojta do něj prolezl a narovnal se. Zpočátku chodba vedla rovně, ale potom se začala svažovat dolů. Vojta se nejdřív bál, že užuž narazí na slepou stěnu, pak čekal, že po pár krocích někde vyjde ven, ale chodba stále nekončila. Po nějaké chvíli byl už sestup opravdu strmý. Obrysy vpředu potemněly a zmatněly, a nakonec měl Vojta před zavřenýma očima jen úplnou tmou. Ušel ještě několik kroků a zastavil se. Nevěděl, kam jít dál. Bez ohledu na podzemní chlad se mu čelo orosilo potem. Ohlédl se dozadu, znovu se podíval dopředu – zdálo se, že tma ještě víc zhoustla.

Stál bez pohnutí, protože nevěděl, co může být před ním. *Mám otevřít oči? A co když uvidím jen tmou?* Chvilíčku váhal, jako by se bál ztratit poslední naději, a pak je otevřel.

Oslepující světlo ho div neporazilo. Rychle oči znovu zavřel a překvapeně se opřel o skálu.

Počkal chvíli, až jej oči přestaly bolet, a pak pomalu pootevřel víčka. Zakryl si tvář rukou a znovu se zkusil rozhlédnout kolem. Když se mu přestaly před očima míhat jasné mžitky, uviděl, kde se ocitnul.

Stál na břehu velkého podzemního jezera, z něhož vystupovala jasná zář. Uprostřed jezera se tyčila vysokánská starobylá věž. Vypínala se do nepředstavitelné výšky, Vojtovi se zdálo, že má nejméně sto metrů. Dole byla ozářená vodou a nahoře se ztrácela ve výšce, takže obrysy její ostré střechy se daly jen stěží rozeznat.

Před Vojtou a po jeho levé straně se rozprostíralo jezero, za sebou měl tmavý, úzký průchod, jímž přišel, kousek napravo se vypínala strmá stěna jeskyně a ztrácela se nahoře ve tmě. Strop jeskyně vidět nebyl, tak vysoko jezerní světlo prostě nedosahovalo.

Několika kroky po drobných pobřežních kamíncích došel k vodě. Jezero zářilo jasným rubínovým světlem, zlatě opaleskovalo a vrhalo mihotavý odraz na kameny a stěny jeskyně.

Vojta se posadil na břehu. Opatrně se dotkl zářící vody a potom do ní pomalu ponořil dlaň. Na dotek byla normální, snad jen trochu chladnější než v řece. Vytáhl z jezera malý kamínek a zjistil, že kamínek i jeho dlaň také svítí, jen zář byla mnohem slabší. Hasla před očima, a když voda oschla, zmizela úplně.

K věži to bylo asi dvě stě metrů. Vojta vstoupil do vody a pomalu vykročil. Čekal, že se dno začne svažovat a on přestane stačit, ale výška hladiny se neměnila a voda mu dosahovala jen ke kotníkům. Překvapený šel dopředu a byl rád, že nemusí plavat. Kráčel v chladné záři a lehké vlny světla se rozbíhaly po vodě.

Když přišel k věži blíž, začal si ji podrobněji prohlížet. Byla neuvěřitelně vysoká, s různými okny, věžičkami a cimbuřími a fascinovala svou tajemností. *Jestlipak tam někdo je? přemýšlel Vojta. A co je to za lidi, jací by mohli žít tady pod zemí?*

Netrvalo dlouho a došel k základně věže. Po několika schodech vystoupal k velkým, nahoře zaobleným, železným dveřím, s kruhem místo kliky. Vzal za kruh oběma rukama a vši silou zatáhl k sobě.

Někdo tu bydlel, protože vnitřek byl osvětlen. Vojta se vytáhl na špičky a sundal ze zdi pochodeň. Jak předpokládal, v nádobce na její horní části byla nalitá jezerní voda. Vrátil světlo na místo a začal stoupat po točitém schodišti.

Voda v pochodních na stěnách vydávala příjemné rovnoměrné světlo, jež v ničem nepřipomínalo neklidné třepotání plamenů obyčejných pochodní. Schody byly vysoké a strop nízký, takže Vojta postupoval jen pomalu a ztěžka. Stoupal asi dvacet minut a jen jednou se zastavil, aby si vydechl a odpočinul. Přál si, aby už ten nekonečný výstup skončil. S nevyslovitelnou úlevou konečně uviděl poslední schody. Narovnal záda a vstoupil do přítmi horní místnosti věže.

Právě v tu chvíli mu čísi ruka zakryla ústa. Ve zlomku sekundy už ležel na podlaze tváří dolů, cítil, jak mu někdo bolestivě tlačí kolenem do zad a ruce vyvrácené dozadu mu pevně svazuje provazem.

„Kde jsou ostatní?“ uslyšel Vojta nad sebou drsný šepot.

„Já jsem sám,“ sotva ze sebe vypravil, přitisknutý k zemi.

Člověk, jehož v šeru nebylo vidět, mu dovolil se postavit, ale ihned ho obratně chytil za svázaná zápěstí a vyvrátil je dozadu a nahoru, takže se Vojta musel předklonit. Tím jej zbavil veškeré možnosti se vytrhnout a odvedl jej do sousední místnosti.

„Copak Vrahsen už nemá dostatek bojovníků, že poslali kluka? Tobě ještě neuschlo mléko na bradě!“ Vojta slyšel v hlase neskrývaný údiv. „A co je to za divné oblečení?“

„To je normální oble...“

„Kdo jsi?“ prudce jej přerušil neznámý.

„A ty jsi kdo?“ Vojta nevěděl, jak má s útočníkem mluvit: má mu tykat, nebo vykat? Ale protože seděl s rukama svázanýma za zády, usoudil, že na ceremonie tu není místo. „Ohledně toho tvého Vrahse...“

„Nono, opatrně! To není žádný ‚můj‘ Vrahsen!“ přešel do výhružného tónu útočník.

„Ohledně toho Vrahse,“ pokračoval Vojta, „já vím jen to, že jeho jménem mi lidé, kteří mne chtěli chytit, nařizovali, abych se zastavil.“

„Nepovídej!“ ironizoval hlas. „A kdepak to bylo?“

„V opuštěném městě.“

„A ve kterém? V opuštěném městě?“

„Jak ‚ve kterém‘? V tom, co je nahoře, nad touhle jeskyní.“

Vojtův uchvatitel zprudka vyšel na světlo. Byl to třicátník s tmavě rusými vlasy a jeho oblečení Vojtovi připomínalo středověký oděv, jaký kdysi viděl v muzeu. Neznámý chvíli mlčel a pak se hoře ušklíbl:

„Ty si myslíš, že uvěřím tvé pohádce, že ve městě nikdo není? Myslíš, že se seberu, poběžím nahoru a padnu do drápů špehů?“ Přitáhl si židli a sedl si proti Vojtovi. „Poslouchej,

já nevím, proč jsi šel sloužit Vrahsenovi, dokonce mi tě je trochu líto, ale tví kamarádíčkové tě sem hodili jako návnadu. Zamysli se nad tím. A řekni mi pravdu.“

Vojtovi jako by se tady pod zemí najednou nedostávalo vzduchu. Zpotil se, krev mu bušila ve spáncích, a to mu bránilo se soustředit.

„Pravdu?“ vykřikl. „Pravda je, že nevím, kde jsem a proč tu jsem! Nevím, za koho mě považujete vy, ani za koho mě mají ti lidé tam nahoře! Pravda je, že se potřebuji vrátit domů, a nevím, kde to je. Vrátit se zpátky, přes moře, přes tu neuvěřitelnou mlhu!“

Muž mlčky hleděl na chlapce.

„A proč by ti lidé nahoře měli vymýšlet něco s ‚návnadou‘?“ pokračoval po malé pauze Vojta. „Jestliže vědí, kde jste, tak proč sem neslezou a nechytí vás?“

Muž vstal a začal přecházet sem a tam. Nakonec se obrátil k chlapci:

„Zopakuj, co jsi říkal o mlze?“

„Můj vor nesla řeka a já jsem se dostal do nějaké divné mlhy, nikdy předtím jsem takovou neviděl... Nevím, odkud se vzala. Nevím, jak dlouho jsem jí plul... Pak jsem se ocitnul v oceánu, a nakonec mě to odneslo ke břehu.“

Muž se podíval Vojtovi přímo do očí:

„Bydlíš v Éterii?“

„Kde?“

„Éterie. Naše země. Náš ostrov.“

Ostrov... Dřív by Vojta mohl tak nanejšť snít o tom, že se ocitl na ostrově, v podivné zemi, která se nachází za velikou mlhou. Ale teď, tady, žádnou romantiku necítil. Zmohl se jen na to, aby se zeptal – kdoví proč chraptivým hlasem:

„Je to daleko?“

„Myslím, chlapče, že to je *velmi* daleko... Ale co jsi to říkal, jaké že to máš oblečení?“

„Normální, u nás jsou tak oblečení všichni: kalhoty, košile, boty.“

„Jak se jmenuješ?“

„Vojtěch. A vy?“

Muž přistoupil k Vojtovi a začal mu rozvazovat ruce.

„Já se jmenuji Štěpán. Říkají mi také ‚Šestý Strážce‘, ale to pro tebe nemá žádný význam, když nejsi z Éterie. A tykej mi.“

Nečekané osvobození jako by Vojtu připravilo o zbytek sil. Když Štěpán navrhl, že půjdou do sousedního pokoje, postavil se, ale měl pocit, že se každou chvíli svalí, tak se mu třásla kolena.

Tato místnost byla větší a lépe osvětlená. Stál tu dlouhý stůl s židlemi dokola, velké přesýpací hodiny, na zdech visely neuvěřitelně krásné štíty a nejrůznější meče, od krátkých po velké dvousečné, a také několik druhů kuší a luků.

Vojta neměl čas si všechno to bohatství na stěnách prohlédnout, protože jeho nový známý přinesl několik talířů s jídlem a stříbrnou karafu a postavil to před něj.

„Ber si, bratře!“ Šestý Strážce si sedl naproti němu.

Na talířích ležel chléb a několik druhů sýra, zelená cibulka, jablka a ještě nějaké ovoce a zelenina, které Vojta neznal.

„Vyprávěj mi, co jsi viděl nahoře ve městě.“ Štěpán mu nalil vodu z karafy ozdobené nádherným ornamentem do stejně krásně vyzdobeného stříbrného kalichu.

Vojta zdvihl kalich k ústům. Voda lehce páchla bahnem a stejně i chutnala; přesně jako ta, kterou pil v domě opuštěného města.

„Nahoře nikdo není. Pokud nepočítám ty lidi, co mě chtěli chytit.“

„Ty jsi tam přišel od moře? A po cestě jsi nikoho nepotkal?“

„Ano, šel jsem od samého rána, ale nikoho jsem neviděl.“

„Hm, to vysvětluje, proč se staršina v posledních dnech neobjevil. Oni je zavřeli, všechny...“

„Kdo, oni?“

„Vrahsenovi přísluhovači. Ti, co lacino prodají svůj národ, i své rodiče...“ Štěpán se zvedl od stolu: „Ale promiň, nejdřív se najez.“

Chlapec se s velkou chutí pustil do éterijského jídla. Šestý Strážce zatím chodil po pokoji a Vojta slyšel, jak si sám pro sebe zamyšleně říká: „To tu ještě nikdy nebylo...“

„Tak co? Výběr jídel tu moc velký není.“ Štěpán si znovu přisedl ke stolu.

„Neměj starost, moc děkuji, všechno bylo dobré.“ O vodě se Vojta rozhodl pomlčet. „Co je tohle za místo?“

„Jeskyně Ejlon, jedno z nejtajemnějších míst Éterie. Podzemní věž vybudovali už za časů prvních staršinů Červené Rudy, to je to město, co je nahoře. Bylo možné tady něco ukrýt nebo se sem schovat a být si jistý, že tě nikdy nikdo nenajde. Jedinou nevýhodou je, že voda z jezera se nedá pít. V dávných dobách hladina mohla vystoupat velmi vysoko, protože jezero bylo napájené podzemními říčkami. Proto také postavili tuto věž tak vysokou, až do stropu jeskyně.“

Vojta vstal, přešel k úzkému oknu a pohlédl dolů.

„Jak to, že ta voda svítí?“

„Tomáš, staršina Červené Rudy, říká, že je to tím, že vytéká z té jeskyně; přesně si ale není jistý. Mimochodem, o téhle jeskyni do dnešního večera věděli jen dva lidé: on a já. Jak jsi ji vlastně našel?“

Vojta vyprávěl Štěpánovi o všech dobrodružstvích, která v poslední době zažil; o tom, jak utíkal se zavřenýma očima, o dubu i o podzemní cestě sem.

„No, bratře..., už dlouho mě nic tak nepřekvapilo,“ řekl Štěpán. „Možná od dětství. Řeknu upřímně, že je pro mě těžké tomu věřit. Utíkat poslepu...“ Zdvihl ruku, protože viděl, že Vojta se jej chystá přerušit. „Ale když už jsem uvěřil, že jsi připlul mlhou, tak musím věřit i tomuhle.“

„Já nemám důvod lhát.“

„Takže to byl dub? Tomáš říkal, že v dávných dobách byl do jeskyně ještě jeden vchod. Zdá se, že ho později zasypali a nad něj a okolo vysadili duby.“

„Proč?“

„Možná proto, že v Éterii později nastaly klidnější časy. Války mezi městy ustaly a už nebylo nutné se skrývat. Podzemní skrýš přestali používat a informace o existenci věže se předávaly od staršiny ke staršinovi, pro takový případ, jako je ten můj.“

„A co je to za případ?“

„Stručně řečeno, Vrahsen, ten člověk, který teď sedí na místě vladaře Éterie, má na mě políчено. Ve městě žili mí přátelé. Tomáš mě schoval ve věži, a já se bojím, že je kvůli tomu všichni zavřeli.“

„Kde teď ti lidé jsou?“

„Jediné místo, kam je mohli odvést, je tábor v Pustině.“ Šestý Strážce se smutně usmál: „Dlouho jsem tam nebyl.“

„Chystáš se tam jít?“

„Obyvatelé města zaplatili příliš vysokou cenu za mou svobodu. Je mou povinností pokusit se jim pomoci.“ Štěpán se odmlčel. „Vyrazím před svítáním. Můžeme společně vystoupit do města, tak, aby nás nezapozorovali. Ukážu ti, kde se dá nabrat voda. Škoda, že si nestihneme promluvit podrobněji, rád bych se dozvěděl o té mlze... To, že ses tu objevil, je už sama o sobě zvláštní věc. Tak či onak, pro tebe, Vojto, bude lepší, když tu nezůstaneš. Radil bych ti jít do hlavního města, do Vertohradu.“

Vojta pohlédl Štěpánovi do očí:

„Jak se můžu vrátit domů?“

„Na takovou otázku ti nedokážu odpovědět. Mohu jen říct, že přes mlhu, jak jsi připlul sem, se nevrátíš. K mlze se dá doplout, to ano. Na dobré lodi za čtyřicet hodin. Ale prodrat se přes ni není možné. Tahle mlha obklopuje celou Éterii.“ Štěpán si všiml výrazu Vojtovy tváře a rychle dodal: „Znám ale člověka, který ti může odpovědět. Jmenuje se Jeroným.“

„Kdo to je?“

„To je můj přítel, a navíc je to člověk, který věří, že takové zázraky, jaké se staly tobě, jsou možné. Jeroným přečetl bezpočet starověkých kronik, proto někdy ví věci, které nikdo jiný neví. Rád si s tebou promluví. Myslím, že bude schopen ti pomoci.“

„Určitě to dokáže?“

„Nebyl bych si tím tak jistý, kdybychom před několika měsíci neměli spolu jeden zajímavý rozhovor.“

Vojta se s nadějí podíval na Štěpána, a ten pokračoval:

„Mluvili jsme právě o té mlze. Jeroným našel v Rumě, malém městě na východě Éterie, jeden velmi starý rukopis. Jak mi říkal, byl to text ze samotného ‚úsvitu našich dějin‘, z časů našich prvních vládařů. Pergamen se skoro rozpadá, jazyk už je našemu dnešnímu hodně vzdálený, ale on si s tím poradil.“

„A ... a co tam bylo?“ netrpělivě se zeptal Vojta.

„Byl tam jeden příběh o tom, že v dávných dobách se stávalo, i když velmi vzácně, že se do Éterie dostali jiní lidé. Přicházeli stejně jako ty, přes mlhu, z moře. Zpátky stejnou cestou se ale nikdo z nich vrátit nedokázal.“

Vojtovi se sevřelo hrdlo.

„Ale jestliže to nikdo nedokázal, tak jak by mi mohl pomoci?“ zeptal se zklamaně.

„Nespěchej, to není všechno. Když se jednou na ostrově objevil další, a zároveň poslední nečekaný poutník, k údivu třetího vladaře Éterie se jednomu z jeho poradců podařilo najít způsob, jak takového člověka vrátit zpátky. A Jeroným má o tom záznam.“

„Vypadá to, že se tvůj přítel bude divit, až mě uvidí,“ řekl Vojta. „Právě takového ‚nečekaného poutníka‘.“

„Bude se divit – to je slabé slovo! Jeho ten starý spis tak uchvátil, že o něm velmi dlouho mluvil, i když je to obvykle zamlklý člověk.“

„Takže jdu k Jeronýmovi!“ prohlásil rozhodně Vojta. „Jak se k němu dostanu?“

„Teď nejsou v Éterii zrovna klidné časy. Budeš muset jít opatrně.“

„Dobře, budu opatrný. V každém případě ho potřebuji najít, abych se mohl vrátit domů. Jinou možnost nemám.“

„Jeroným bydlí v hlavním městě. Zapamatuj si jeho adresu, je to ulice Hradební, vede z Hlavního náměstí. Najdeš tam hospodu ‚U Magistrátu‘ a v jejím dvoře je malý obchod, který se jmenuje ‚Knihy a Věci‘. Tam to je. Vejdeš dovnitř a řekneš: ‚Hledám práci knihařského učně.‘ On se zeptá, co umíš, a ty odpovíš: ‚Dělám vazby starých knih.‘ Podle toho pozná, že přicházíš ode mne. Občas jsem k němu posílal naše lidi, když potřebovali pomoci. Zapamatoval sis to?“

„Ano.“

„Pokud všechno dobře půjde, dostaneš se tam za pár dní. Nejdůležitější je, aby ti vystačila voda. Ale dám ti několik zlatých mincí, aby sis ji mohl koupit po cestě.“

„Vodu?“

„No ano. Cesta je daleká. V Éterii je teď vody málo, a ta, která zůstala, je špatná. V lepším případě chutná jako bahno. Dřív to tak nebývalo.“

„Co se s ní stalo?“

„Jediné, co mohu s jistotou říct, je to, že to trvá od chvíle, kdy se Vrahsen prohlásil vladařem, tedy posledních čtyřiaadvacet let. Nikdo neví, co se děje: prameny a studny vysychají a v řekách se voda stále více zhoršuje. Nejdřív to bylo skoro nepostřehnutelné, ale teď to je utrpení pro všechny obyvatele Éterie.“

Vojta se podíval na stříbrný kalich a odvrátil pohled.

Štěpán se obrátil k přesýpacím hodinám, které stály v pokoji:

„Do svítání zbývají ještě tři hodiny, můžeš si trochu odpočinout a já se zatím přichystám.“

Odvedl Vojtu do jednoho malého pokoje. Ten se ani nesvlékl a padl do postele. Šestý Strážce odešel, ale za okamžik se vrátil.

„Chtěl jsem se zeptat,“ řekl, „jaká je, ta tvoje země?“

„Úplně jiná,“ bylo jediné, co Vojta ještě dokázal vyslovit.

DEN DRUHÝ

„Vstávej... Vstávej, bratře!“

Vojta vyskočil.

„Neměj obavy, nezaspali jsme.“

Neklidný, povrchní sen se rozplynul a Vojta uviděl, že do pokoje vstoupil Štěpán.

„Musíme jít.“

„Nahoře už je ráno?“

„Brzy bude... Tohle se mi tu podařilo najít,“ Šestý Strážce mu podával oblečení.

„Doufám, že ti padne. Když budeš chodit v tomhle, nikdo si tě nevšimne.“

Vojta si prohlížel šaty, které Štěpán přinesl: hnědá košile a kalhoty, k tomu střevíce podobné mokasínům ve stejné barvě a halena.

Kromě toho dostal i kožený pytel, torbu připomínající ruksak, kterou bylo možné si pověsit na záda.

„Co je tam?“ zeptal se Vojta.

„Náhradní oblečení. Máš před sebou dlouhou cestu. Také je tam chléb a sýr, vodu nabereme ve městě.“

Stejnou torbu si hodil přes rameno i Štěpán.

„Ještě si vezmi tohle,“ podal Strážce Vojtovi dvě prázdné láhve. „Čekám tě u schodů.“

Vojta se rychle převlékl, přelétl očima své normální oblečení, které nyní leželo na dřevěné židli, a vyšel z pokoje.

Štěpán už čekal. U pasu mu visel meč a zprava – dlouhý kinžál. Strážce šel první, Vojta za ním. Mlčky sestoupili dolů, otevřeli dveře a vyšli z věže do jezera světla. Štěpán rozhodně vykročil opačným směrem, než ze kterého sem přišel jeho host.

Vojta zvedl hlavu a ještě jednou se podíval nahoru – snažil se zahlédnout špičku věže. Pak vyndal z torby jednu láhev, sehnul se a začal do ní nabírat jezerní vodu.

„Ta se nedá pít!“ ohlédl se Štěpán.

„Já vím. Ale to je přece takový zázrak!“

Vojta zatoužil nabrat si tu nádhernou vodu, i když věděl, že není úplně moudré zaplnit jednu ze dvou prázdných láhví. Naplnil ji a zasunul těsnou zátku. Pak vykročil přes jezero a snažil se nezaostávat za Šestým Strážcem.

Brzy se přiblížili ke břehu. Štěpán vyndal pochodeň, kterou měl připevněnou za zády, a nabral vodu do železné misky na jejím vršku.

Vojta si všiml, že po stěnách jeskyně stéká pramínek normální vody. Tam, odkud vytékala, bylo něco, co se podobalo průchodu.

„Tak, tohle je cesta do města,“ řekl Štěpán a dodal: „Tahle voda také není pitná.“

Průchod byl prostorný a bylo možné jím normálně projít. Vyrazili vpřed mělkým podzemním řečištěm. Cesta se stáčela tu vpravo tu vlevo a stoupala výše a výše. Po stěnách a stropě jeskyně tančily ohnivé granátové odlesky světla, jak se voda v pochodni chvěla.

Vojta si vzpomněl na své včerejší dobrodružství a rozhodl se zkusit, jestli stále může jít ve tmě poslepu. Zavřel oči a... tentokrát opravdu viděl jen tmu. Ani záblesk, všechno jako obvykle, jako kdyby se včera nic nestalo.

Po chvíli se průchod začal zužovat a snižovat. Teď už mohli jít jenom v předklonu za sebou. Štěpán zvolnil krok a potom se zastavil.

Chodba se stáčela doleva a tunel se měnil ve schodiště s bezpočtem hluboko do skály vytesaných stupňů. Přátelé dlouho stoupali po schodech, až se ocitli na malém odpočívadle u tmavých kovových dveří. Bylo na nich vidět, že se příliš často nepoužívají. Štěpán opřel pochodeň o zeď, vyndal z kapsy velký klíč a několikrát jím silou otočil:

Oba se zapřeli rukama do chladného železa. Silné dveře nespokojeně zaskřípaly, otevřely se, a oni vstoupili do tmavé místnosti.

Vojta poznal, že jsou ve sklepě: podél zdí stály police s hliněným nádobím a na podlaze byly vysoké džbány. Když se ohlédl, viděl, že odtud z vnitřní strany dveře vypadají jako obyčejná zeď. Společně je znovu pomalu zavřeli, a teď už místo, kde byl vchod do tunelu, nic neprozrazovalo.

Po nízkých schodech vystoupili nahoru ke dřevěnému poklopu, a když jej otevřeli, Vojta v ranním šeru uviděl, že se ocitli v domě podobném těm, v nichž byl včera.

„Teď musíme být opatrní,“ řekl Štěpán.

„Čí je to dům?“ zeptal se Vojta a rozhlížel se po opuštěné místnosti.

„Tomášův. Můj otec se s ním přátelil, často jsem tu u něho v Červené Rudě býval, už v dětství.“

„Proč se to město tak nazývá?“

„Myslím, že sis všiml, jakou barvu tady má půda,“ odpověděl Štěpán. Přešel k oknu a podíval se na ulici. „Zdá se, že tu nikdo není. Teď nabereme vodu.“

Vyšli ven. Nebe na východě začalo svítat. Bylo ticho.

Na dvoře vytékal ze země malý pramen a žlábkem, pečlivě vyloženým kameny, běžel dál jako potůček. Oba se napili (podle chuti si Vojta domyslel, že je to stejná voda, jakou měl Štěpán ve věži) a naplnili své láhve.

Dům stál na samotném kraji města, ale byla to jiná strana, než odkud předešlé noci Vojta utíkal před pronásledovateli.

„Teď je pro nás nejdůležitější dostat se do trávy. Rychle a nepozorovaně,“ řekl Štěpán.

Opustili město. Vojta šel širokým krokem za Šestáým Strážcem a snažil se to dělat co nejtišeji. Pod nohama měli stále stejnou červenohnědou suchou hlínu, ale vpředu už byl vidět vysoký porost trávy. Potřebovali se tam dostat, dokud ještě bylo šero. Ze všeho nejméně si Vojta přál, aby si jich všimli v ranním světle na otevřeném prostranství. Honička z předešlého dne mu stačila ažaž.

Dorazili k porostu těsně předtím, než se obloha rozjasnila natolik, že všechno kolem bylo jasně vidět. Tráva byla velmi zvláštní, takovou Vojta vůbec neznal: předně její stébla byla široká jako jeho dlaň a vysoká jako Štěpán, takže se ani nemuseli shýbat, aby mohli jít nepozorovaně. Kromě toho – a to bylo nejzvláštnější – byla stébla ledově průzračná. Nejenom, že v nich bylo vidět mnohé žilky, ale Vojta skrze ně mohl vidět svou ruku. Ztratit Štěpána v takové trávě by bylo těžké – dokonce i když zašel trochu dále, přes stébla bylo jeho postavu dobře vidět. Poryv slabého větru trávu rozkolébal a ta zašuměla, jako když mořské vlny narážejí na písek.

V tu chvíli vyšlo slunce a kolem všechno vzplálo šarlatovou barvou. Vojta byl zmatený, vzalo mu to dech: průzračná tráva, jakmile se jí dotkly první sluneční paprsky, se změnila na vínovou, pak na červenou a za několik minut v jasně oranžovou. Nekonečné rozlohy se přelývaly všemi nejrůznějšími odstíny oranžové barvy, jako by vítaly vycházející nebeské světlo.

„Nikdy jsi to neviděl?“ podivil se Štěpán. „To je sluneční tráva. Ona má vždycky stejnou barvu jako slunce. Když je zataženo, je povadle šedá. Roste jen na několika místech, ale právě tady je jí dost. Máš velké štěstí, je to opravdu krásné.“

Vojta šel jako očiřovaný a rozhrnoval jasná stébla do stran.

„Jen opatrně, neztrat' se tu,“ varoval Štěpán.

Vojtovi ta slova jen prolétla kolem uší; zdálo se, že na všechno na světě zapomněl a jen šel. Byl nadšený tím, jak se třpytí světlo, jak se v průzračné trávě podivuhodně láme, nadšeně se rozhlížel a prohlížel si kouzelná jasná stébla, která se kolem něho kolébala.

Dokud nepochopil, že ztratil Štěpána.

Nikde ho neviděl. Vrhł se dopředu ve snaze ho dohnat, jenomže mu rychle došlo, že vlastně neví, kde teď je „dopředu“.

Oranžový oceán se kolébal a Vojtovi se zdálo, že se v něm utopí a jiskřivé vlny ho navždy přikryjí.

„Štěpáne!“ vykřikł.

Ne, to bylo příliš tiše – šumění trávy jeho hlas přehlušilo.

„Ště-pááá-néé!“

Žádná odpověď. *Možná bych neměl tak křičet? Co když mě uslyší ti ve městě? Nedošli jsme až tak daleko.*

Vojta nevěděl, co má dělat: stát a čekat, že ho Štěpán najde, nebo jít a hledat ho sám? Rozčilení mu ale nedovolilo stát na místě; šel rovně za nosem, stébla rozhrnoval do stran. Šel dál a dál, volal svého nového přítele, dokud mu pod nohama nevyskočilo cosi černého a nevznoslo se to před jeho očima nahoru. Vojta couvl zpět a rukama si chránil tvář.

Nastal strašlivý šum a křik. Okolí explodovalo takovým hlukem, že se zdálo, že by to mohlo zvednout i mrtvého deset kilometrů kolem. Hlomez byl všude: po stranách, dole, a dokonce někde nahoře. Vojta zkoprněl: stovky šedočerných ptáků vyletovaly nahoru za silného štěbetání a pleskání křídel. Podíval se dolů do trávy a mezi stébly na zemi uviděl bezpočet ptačích hnízd.

Najednou ho někdo chytil za rameno.

„Tak tady jsi!“

Štěpán se snažil vypadat přísně, ale Vojta poznal, že je rád, že jej našel, i když to nechtěl dát najevo.

„Lepší způsob, jak dát nepřátelům vědět, kde jsi, bys pravděpodobně nenašel. Takže teď jdeme co nejrychleji a už se neztrácej!“

Při další cestě se Vojta držel ve Štěpánově blízkosti a snažil se nezaostávat. Šli ještě nejméně hodinu. Slunce vystoupilo výše a tráva se stala zlatožlutou.

Pak zcela nečekaně porost skončil a přátelé před sebou uviděli nízké pahorky zarostlé lesem.

„Už jsme blízko,“ ukázal Štěpán rukou před sebe. „Tam bude stará cesta, která vede od pobřežního města Šedá Skála až do Vertohradu.“

Krajina se změnila. Rovina přecházela do pahorků a oni vstoupili do řídkého, světlého listnatého lesa. Našli velký stinný strom a usedli do mechu, aby si trochu odpočinuli. Vyndali z toreb kulatý chléb a sýr, a když mlčky posnídali, Vojta se zeptal:

„Jak dlouho se jde do hlavního města?“

„Asi pět dnů. Cesta není složitá, nepůjdeš ani přes hory, ani přes bažiny. Hlavně se vyhýbej opuštěným městům. To jsou nebezpečná místa.“

„Opuštěná města?“

„Ano. Bohužel teď je takových plno. Začalo to před deseti lety: lidé začali opouštět sídla, kde vyschly studny nebo se voda zcela zkazila. Teď ta města stojí zcela opuštěná. Nebo skoro zcela: někdy tam jsou skryše lupičů nebo těch, kdo se potřebují skrývat.“

Štěpán vytáhl z torby široký černý pás.

„Voda je teď velmi drahá. Tady máš peníze na pití, nocleh a jídlo,“ Vojtův souputník rozložil látku a na slunci se zlatým světlem zablyštěly mince. „Pásem se musíš omotat pod oblečením; tak to bude bezpečnější.“

„Moc děkuji. A tohle je kdo?“ zeptal se Vojta a ukázal na portrét, který zářil na mincích.

„Aha, tady. To je právě Vrahsen, seznamte se,“ ušklíbl se Štěpán, píchl prstem do zlaté tváře a znovu se podíval na Vojtu: „Zapamatuj si: snaž se neupoutávat na sebe zbytečně pozornost. Nocuj v zájezdních hostincích, peněz máš dost... A ještě tohle: umíš s tímhle zacházet?“ Štěpán odepnul od pasu pochvu s kinžálem a podal ji Vojtovi.

Vojta vytáhl kinžál a potěžkal ho v ruce.

„Dobrá zbraň. Doma jsem chodil na šerm. Tam jsem ale měl kord.“

„Budeme doufat, že ho nebudeš potřebovat. Drží se to ale v pravé ruce.“

„Ne, v levé. Já jsem levák.“

„Levák?“ podivil se Štěpán. „To je přece hodně neobvyklé!“

„Opravdu?“

„Samozřejmě!“ zamumlal. „Ale dobře, o to nejde. Tak či tak, se zbraní budeš klidnější.“

„Moc ti děkuji za pomoc,“ řekl Vojta.

„Ale stejně, Štěpáne, řekni: proč se tě snaží chytit? Proč chtěli chytit mě? A kdo to je ten Vrahsen?“

„A potřebuješ to vědět? Čím méně budeš vědět, tím méně se budeš znepokojoval. Pro tebe je hlavní najít Jeronýma.“

„Potřebuji. Když už mě ti lidé honili, rád bych věděl, kdo jsou a co chtějí.“

Štěpán se odmlčel.

„Dobře, uděláme to takhle,“ znovu otevřel torbu a zasunul ruku dovnitř. „Dám ti něco přečíst. „Myslím ale, že to nebude moc veselý příběh a pokoje ti na cestě nepřidá.“

Vojta natáhl ruku a vzal si ohmatanou brožurku, na níž bylo vidět, že prošla nejedněma rukama. Byla kapesního formátu a velmi tenká. Na první straně nahoře bylo napsáno:

Věstník Éterie, č. 3: Pravda o tom, jak Vrahsen opanoval Éterii

Vojta se opřel o kmen stromu a začal číst:

„Dovol mi, odvážný člověče, abych ti připomněl, co bylo za dnů tvého mládí, nebo pokud jsi ještě mladý, abych ti vyprávěl o tom, co bylo dříve, než ses narodil: jak byl zákeřně svrhnut vladař Aristarch a jak se vyvýšil podvodník Vrahsen a ovládl zemi.

Vladař Aristarch byl zvolen celým národem tehdy, kdy zemřel předchozí vladař Tadeáš.

Ke zvolení Aristarcha došlo takto:

První den druhého měsíce po smrti vladaře Tadeáše se všechen lid Éterie shromáždil do hlavního města, aby si vybral nového vůdce. Téměř všichni občané chtěli, aby se novým vladařem země stal Aristarch, čestný a skromný muž, jenž si získal respekt činy ve prospěch éterijského lidu.

Toho dne na Hlavním náměstí Vertohradu i v okolních ulicích vesele hrála hudba a lidé zpívali písně o Éterii a o slávě minulých časů. Před Hradem stály ohromné váhy, které podle starého zvyku ukazovaly, zda se Aristarch stane příštím vladařem.

Každý dospělý obyvatel Éterie, který pro něj chtěl hlasovat, položil svůj znak, kulatý měděný žeton s obrázkem vah, na velikou pravou misku vah. Ten, kdo byl proti, položil znak do misky levé. Když pravá miska převažovala levou, znamenalo to, že se člověk, kterého lid vyvolil, stal vladařem. Pokud ne, hledal národ někoho jiného, lepšího.

V průběhu tří měsíců po volbě vladaře musely měděné žetony zůstat na vahách. Po skončení této lhůty mohl k vahám kdokoli přijít, vzít jeden znak a přendat jej do druhé misky. Starodávný éterijský zákon zaručoval, že pokud by miska těch, kdo vladaře nepodporují, převážila misku těch, kdo jej podporují, musel by vladař odejít z Hradu a lidé by místo něho zvolili někoho jiného.

Levá miska však ještě nikdy pravou nepřevážila. Ve skutečných kronikách, které dnes Vrahsen skrývá, je zapsáno, že pouze třikrát za celou historii Éterie se váhy téměř vyrovnaly. Tito vladaři však sami v pravý čas odešli dříve, než je lidé začali nenávidět, a vyhnuli se tak hanbě.

Takže onoho dne téměř všichni obyvatelé země položili své znaky do pravé misky a zvolili Aristarcha vladařem. On potom spravedlivě a moudře vládl zemi po tři léta.

Vladař Aristarch miloval staré knihy, které vyprávěly o dávných časech. Ve druhém roce svého panování narazil na starodávnou kroniku, v níž byl zápis o pramenu Živé vody, jež našel Magnus, první éterijský vladař.

Stálo tam, že jej Magnus našel na jedné ze svých cest. Voda z toho pramene byla neobyčejně čistá a dobrá, ale nejdůležitější bylo, že ti, kdo se jí napili, byli uzdraveni z nemocí, dokonce i z takových, od nichž jim nemohli pomoci žádní lékaři.

V oněch dávných dobách vladař nevládl celé Éterii, ale pouze Vertohradu. Za městskými hradbami už bylo nebezpečno; tam panovali lupiči a zloději. Proto se Magnus rozhodl, že místo, kde se nachází pramen, nikomu neprozradí. Báł se, že by jej mohli ovládnout zločinci. Přivezl ale velikou zásobu této Vody a postavil ji u městské brány hlavního města. Každý, kdo chtěl, mohl přijít a pít, aniž by musel zaplatit jedinou stříbrnou minci. Nemocní byli uzdravováni z nemocí; ti, kdo žili v obavách nebo v beznaději, byli naplňováni radostí a nadějí. Byly dokonce případy, a nebylo jich málo, že už na cestě k městské bráně, ještě dříve, než přišli k nádobám s Vodou, začali chromí lidé normálně chodit, slepí prohlédli a němí začali mluvit.

Tehdy zločinci, kteří bojovali s Magnusem, pojali úmysl zmocnit se pramene, aby mohli Živou vodu prodávat za velké peníze. Proto se rozhodli přepadnout Vertohrad a zajmout vladaře, aby se dozvěděli, kde je to místo, kde teče Živá voda. Začali shromažďovat veliké vojsko a do jeho čela postavili toho nejstrašnějšího zlosyna ze svých řad, jenž se jmenoval Ďas. Když Magnus pochopil, že tuhle válku nemůže vyhrát, vytvořil něco, co mělo pomoci potomkům nalézt pramen Živé vody. Nazval to ‚Petrafor‘.

Později shromáždil všechny věrné lidi a na společné poradě vybrali sedm zasloužilých vážených rodin, které byly nejschopnější ve věcech důležitých pro celou zemi. Každé z těchto rodin Magnus předal jeden drahokam, a těch sedm drahých kamenů bylo klíčem k rozluštění Petraforu.

Toto je seznam rodin Strážců kamenů:

První Strážci. Byli nadaní v různých vědních disciplínách. Byl jim svěřen do ochrany červený kámen – rubín.

Druzí Strážci. Měli schopnost učit druhé. Byl jim svěřen oranžový kámen – hyacint.

Třetí Strážci. Uměli vydělávat peníze, aby je mohli vydávat na různé dobré věci. Těm byl svěřen žlutý kámen – turmalín.

Čtvrtí Strážci. Měli největší schopnosti v umění. Dostali do péče zelený kámen – smaragd.

Pátí Strážci. Uměli popsat události, jichž byli svědky, a předat nezkreslené důležité zprávy. Jim byl svěřen bleděmodrý kámen – topaz.

Šestí Strážci. Měli státnickou moudrost a rozuměli řízení státu. Byl jim svěřen tmavomodrý kámen – safír.“

Tady Vojta odtrhl oči od textu a pohlédl na svého souputníka:

„Šestí Strážci?“

„Ano, to byli mí předkové.“

Chlapec pokračoval ve čtení.

„Sedmí Strážci. Vládli duchovní moudrostí. Byl jim svěřen fialový kámen – ametyst.

V případě, že by Magnus zahynul v bitvě s Ďasovým vojskem, neměl nikdo Vodu hledat, dokud válka neskončí. Teprve až budou loupežníci poraženi, bude možné s pomocí Petraforu a sedmi kamenů nalézt pramen. Živá voda měla být zadarmo rozdávána všem lidem, kteří ji potřebují.

Pak všichni vyšli do bitvy.

Boj trval celý den. Když pak v noci Magnus ve svém stanu připravoval plán bitvy na následující den, byl zabit špehy. Jeho vojsko ustoupilo až do samotného Vertohradu. Loupežníci město obklíčili, ale Vertohrad odolal. Byl zvolen nový vladař, který pokračoval v díle svého předchůdce, a vojsko lupičů bylo zahnáno daleko od hranic města. Velká válka s Ďasem, a později s jeho potomky, pokračovala. Tak nám o tom svědčí staré kroniky.

Následující vladaři úspěšně odolávali nepříteli. Navíc v jednom městě za druhým, která byla pod nadvládou zločinců, propukala povstání a města se připojovala ke království Éterie. Neustálé boje se zlem a rozvíjení země stály Éterii mnoho sil. Tak to trvalo po celá pokolení. Teprve po několika stovkách let nezůstala po lupičích ani památka a celá naše země se stala Éterií.

Takže když náš vladař Aristarch našel v kronikách všechny tyto staré příběhy, pochopil, že na existenci Petraforu všichni zapomněli a vzpomínka na Živou vodu zůstala jenom v legendách. Strážci sice skutečně předávali drahokamy od rodičů dětem, ale ačkoliv každá rodina byla proslavená svými schopnostmi, někdo ve vědě, jiný v umění nebo státnické moudrosti, pravý význam samotných kamenů si už nikdo nepamatoval.

Když to na začátku třetího roku svého panování Aristarch zjistil, poslal Strážcům dopisy, v nichž napsal, co se dozvěděl z kronik o Živé vodě, a pozval je na Hrad. Na toto pozvání se dostavilo všech sedm Strážců, kteří se sjeli z různých měst Éterie.

Setkání probíhalo v Malém sále Hradu. Aristarch podrobně vyprávěl starodávnou historii a potom prohlásil, že je blízko rozluštění toho, kde může být ukryt Magnusův Petrafor.

Hned po těchto jeho slovech se stalo něco, co nikdo nečekal. Ozval se hluk, dupot nohou a do sálu vtrhl oddíl čtyřiceti mužů, ozbrojených meči a kušemi. Ten, který jim velel, dal rozkaz zajmout všechny, kdo seděli kolem královského stolu. Aristarch se Strážci však stihli ustoupit k jinému východu ze sálu, o němž útočníci nevěděli. Když se dostali ke dveřím, První a Pátý Strážce se obětovali a zůstali, aby bránili východ. Tasili meče a zadrželi útok na několik minut, které ostatním stačily, aby mohli opustit Hrad. Pátý Strážce byl zabit. První byl zraněn a spoután. Avšak všem se utéct z Hradu nepodařilo. Vladař Aristarch byl chycen, Třetí Strážce poraněn a rovněž chycen během pronásledování. Vůdci zločinců se podařilo ukořistit tři drahokamy.

Vypořádat se s nepočetnou skupinou Aristarchových vojáků bylo pro útočníky snadné – zaskočení vojáci byli odzbrojeni a vsazeni do vězení hned po skončení honu na Strážce (Éterie téměř neměla armádu; války dávno skončily).

Tak byl celý Hrad uchvácen zloději a jejich vůdce se prohlásil za nového vladaře.

Co se stalo s Aristarchem poté, kdy padl do zajetí, nikdo neví. Není známo, zda je ještě naživu. Zbylí Strážci byli nuceni se skrývat.

Šestáho dne po uchvácení moci se nový vladař objevil před národem na balkoně Hradu. Odtud oznámil své jméno – Vrahsen.

Éterijci nevěděli, co si mají počít. Něco takového se stalo poprvé za celou historii země. Vrahsen se líbil málokomu. Snad jen některým městským povalečům, kteří se k němu s radostí připojili, usadili se na Hradě vladařů, jedli tam a pili, a začali se nazývat ‚váženými služebníky Vrahse a Éterie‘.

Vrahsen se pustil do hledání pramene Živé vody. Okamžitě vyhlásil tučnou odměnu za dopadení kteréhokoli ze čtyř zbývajících Strážců a jejich kamenů. Kromě toho vypracoval dva seznamy: v jednom byli spojenci z jeho nejbližšího okolí, kteří by mohli mít nárok dostat Živou vodu skoro zadarmo. Ve druhém seznamu, trochu delším, byli ti, kdo by mohli čas od času tuto Vodu dostat, ale za neuvěřitelně vysokou cenu. Ostatní obyvatelé Éterie na Živou vodu nárok neměli.

Podle starého zvyku éterijský národ čekal tři měsíce, až bude možné jít k váze a položit své měděné žetony do levé misky. Domnívali se, že Vrahsen tak bude nucen odejít.

Když nadešlo ráno prvního dne čtvrtého měsíce a lidé se vypravili k vahám, setkala se Éterie s další zcela novou věcí: ty, kteří přicházeli na náměstí k vahám, začali Vrahse a lidi

rovnou na ulicích chytat. Taková věc byla pro občany, zvyklé na spravedlnost, natolik nečekaná, že je to nejdřív ani nevystrašilo. Na náměstí přicházeli stále další lidé, které Vrahsenovi ozbrojení přísluhovači chytali a kamsi odváželi.

Jak se ukázalo, odváželi je do vězení – tam, kde ještě před několika dny sedělo jen občas několik lesních zlodějů a podvodníci. Ukázalo se také, že vězení rychle přestavovali a mnohonásobně ho zvětšovali.

Následujícího dne byly váhy z náměstí odstraněny. Kam se poděly, nikdo neviděl. Starověká vlajka Éterie, na níž byli ve zlatém poli vyobrazeni člověk, lev, býk a orel, byla odstraněna, zničena a zakázána. Místo ní byla zavedena nová: černá s vyobrazením levharta, medvěda, lva a draka.

Tak Éterii ovládl zločinec Vrahsen; násilně a zákeřně. Začal vládnout nelítostně a nespravedlivě, pomocí útlaku a strachu.

Pamatuj si to, statečný člověče, a zůstávej odvážným.

Přijdou nové časy. Nepřestávej v to věřit.“

„A co bylo dál,“ zeptal se rozrušený Vojta, když dočetl.

„Dál? Dál bylo to, co je teď. V tom ‚dál‘ nyní všichni žijeme.“ Bylo vidět, jak velmi Štěpána bolí to, o čem mluví. „Vrahsen dělá, co se mu zamane. Z naší někdejší svobody nezbylo nic. Lid žije pod útlakem, v absolutní beznaději.“

„Řekni, Štěpáne... Živá voda,“ Vojtovi se zadrhnul hlas, „už ji našli?“

„Ne, já jsem ji také hledal, ale bezvýsledně. Pokud opravdu existuje, nechci, aby ji dostal Vrahsen.“

„A k čemu on ji potřebuje?“

„Zprv by pak jeho moc byla neomezená. Zadruhé se o něm proslýchá, že se strašně bojí nemoci, má strach, aby se nenakazil.“

„A co je teď s kameny?“

„Máme dva. Jeden já, druhý Jeroným. On je Sedmý Strážce.“

„A Petrafor? Co je s ním?“

„Zatím nic. Dokonce ani nevíme, co to je: možná nějaká věc, nebo možná mapa. Ale přesně nevíme. Bohužel.“

„A bez něj kameny nedají žádný výsledek?“

„Vypadá to, že ne. Petrafor a sedm kamenů se musí vzájemně doplnit.“

„Pokud je to, co jsem si přečetl, pravda, znamená to, že lidé by chtěli vrátit někdejší časy... Proč to tedy neudělají?“

„Skoro všichni obyčejní Éterijci by chtěli, aby na trůn znovu usedl Aristarch. Bojí se ale pro to něco dělat. Vědí, co by se s nimi v takovém případě mohlo stát – viděl jsi to v Červené Rudě.“

Vojta si lehl do měkké trávy a zadíval se do nebe.

„A co znamenají ten lev, člověk, býk a orel na staré vlajce?“ zeptal se.

„Odpradáva se má za to, že to nejsou jen zvířata a člověk. Jsou to čtyři bytosti, které vidí a poslouchají Stvořitele Éterie.“

„Stvořitele?“ podivil se Vojta.

„Víš, to je složitá otázka,“ unaveně pronesl Štěpán. „Já ti k tomu nedokážu nic říct. Jeroným se v tom vyzná lépe, možná ti něco vysvětlí.“

Vojta stále pozoroval oblaka, která tiše plula po nebi, plula svobodná, klidná a veliká. Potom zavřel oči.

... Vojtovi se zdálo o Mirce. Šli spolu po prašné cestě za vesnicí, tam, kde začínalo žitné pole. Bylo vedro a povídali si něco o horkém létě. Mirka se zastavila, začala trhat chrpy, které rostly mezi klasy, a dělala z nich malou kytíčku.

„Ony ti zvadnou, ne?“ zeptal se Vojta.

„To víš, že ne. Dám je do vody. Prostě jen potřebují vodu.“

V tu chvíli jako by se nějaká jehla, naplněná jedem zoufalství, zapíchla do Vojtova srdce a on se tím probudil.

Štěpán stále ještě seděl pod stromem.

„Spal jsem dlouho?“ zeptal se Vojta.

„Jen chvíli. Musíme jít.“

Zvedli se a sebrali věci. Chlapec si omotal pod halenou kolem těla pás s penězi a na řemen si připnul kinžál. Mlčky šli lesem ještě asi hodinu. Nakonec se Štěpán zeptal:

„Proč jsi takový zamlklý?“

„Přemýšlím.“

„O čem?“

„O celé té historii s Vrahsenem. O Živé vodě. O domově.“

Štěpán se zastavil a ukázal rukou:

„Tady je cesta. Ty po ní půjdeš napravo, a já rovně přes ni.“

Vojta neodpověděl.

„Jsem moc rád, že jsem měl příležitost se s tebou setkat. To, že ses ocitnul v Éterii, se nedá nazvat jinak než zázrakem... No, tak se měj!“

Štěpán podal Vojtovi ruku, ale ten řekl:

„Ne, Štěpáne. Já půjdu s tebou.“

Šestý Strážce strnul.

„Co to říkáš?“

„Chci jít s tebou. Potřebuji Živou vodu. Prosím, jestli je to možné...“

Štěpán spustil ruku.

„Poslouchej, jít se mnou je nebezpečné. Je jen malá pravděpodobnost, že se vrátíme živí a zdraví. Ještě menší je naděje, že někdy dokážeme najít tu Vodu.“

„Ty v ni nevěříš?“

„Věřím, že byla. A chtěl bych, aby se znovu objevila. Ale zatím nemáme ani sedm kamenů, ani Petrafor.“

„Zatím? To znamená, že naděje přece jenom je?“

Štěpán se upřeně zadíval na Vojtu.

„K čemu ji potřebuješ?“

„To ne pro sebe... Ale jestli opravdu existuje, tak ji velmi potřebuji. Velmi.“

„Víš, najít Živou vodu, to je samozřejmě důležitý úkol. Ale pro nás tady je nejdůležitější porazit Vrahse a vrátit vládu Aristarchovi.“ Štěpán se vážně podíval chlapci do očí. „Nespěchej, rozmysli si to.“

Vojta nestihl odpovědět. Nad jeho levým ramenem něco prolétlo, ovanulo mu to krk ostrým poryvem a s hluchým zvukem se vši silou hluboce zarylo do kmene stromu.

Štěpánova ruka popadla Vojtu, strhla ho a chlapec si koutkem oka stihl všimnout, že ze stromu trčí krátký tenký nůž s červenou rukojetí.

„Utíkáme!“ vykřikl Štěpán a střemhlav se vrhl vpřed.

Ve snaze nezaostávat za Štěpánem Vojta přeskakoval ležící kmeny a nevšímal si větví, které jej šlehaly do tváře. Děsila ho představa, že by mohl zakopnout o kořen nebo si zlomit nohu či spadnout do nějaké díry v trávě. Na chvíli se otočil a přes nedaleké křoví uviděl, že se za nimi žene pět mužů ozbrojených meči a krátkými samostřily.

Les končil a vpředu byla cesta. Za cestou se terén prudce zvedal dohůry. Svah byl skalnatý, bez vegetace, ale s mnoha trhlínami. Vojta pochopil, že Štěpán míří právě tam.

Vyběhli na prázdnou cestu. Pronásledovatelé už byli velmi blízko, takže mohli dobře střílet. Jim se ale podařilo doběhnout do skal dřív. Štěpán skočil do jedné trhliny a ukazoval Vojtovi cestu. Začali rychle stoupat nahoru, chránění před vojáky obrovskými balvany. Štěpán sebejistě stoupal stále výše a výše jakýmsi neviditelnými pěšinkami – dokonce i tam, kde to vypadalo, že nemůže být průchod. Občas podával Vojtovi ruku, vysazoval ho a ohlížel se, aby viděl, jak jsou pronásledovatelé daleko. Ti se trochu opožďovali, ale zarputile šplhali nahoru, odhodlaní svou kořist nepustit.

Najednou Štěpán tlumeně vykřikl a Vojta s hrůzou uviděl, že leží na kamenech, nohu zaklíněnou v úzké spáře.

„Pomohu ti!“

„Zkus to, sám ji nevytáhnu...“

Vojta uchopil kámen a začal táhnout k sobě. Prsty se mu ale smekly, odřely se a vytryskla krev.

Vytáhl tedy kinžál a zkusil ho zasunout do štěrbin pod kamenem. Byl ale příliš velký a nešlo to.

Bezmocně se rozhlédl do stran.

„Zdá se, že se odtud nedostanu...“, Štěpánův hlas byl plný zlosti a beznaděje. Rozepnul si límec u košile a sundal z krku malý řemínek. Na něm byl v jednoduché stříbrné obroučce zavěšen neuvěřitelně krásný, průzračně modrý zářící krystal.

„Vem si ho. To je safír, jeden z těch sedmi kamenů. A teď odtud rychle utíkej a schovej se! Až všechno skončí, půjdeš do Vertohradu a předáš ho Jeronýmovi. On bude vědět, co dělat.“

Vojta zasunul krystal do kapsy, a vtom uviděl útočníky. Stáli níž na svahu a zaměřovali kuše. První střela k nim nedoletěla. Další, byla to čepel s červenou rukojetí, udeřila o skálu asi dvacet metrů od nich, odrazila se a zmizela mezi kameny. Znovu nedostřelili.

Tak proto mají takové malé kuše, pomyslel si Vojta. Oni střílejí speciálními noži!

Útočníci pochopili, že ze svého místa do cíle nedostřelí a začali znovu stoupat nahoru.

„Utíkej!“ přikázal Štěpán.

Vojta se ale obrátil a nečekaně se rozběhl směrem k útočníkům.

„Vojto! Stůj!“

Chlapec neposlouchal. *Střelí noži... Jeden dopadl jen kousek odtud! Kdepak je? Aha, tady!* Vojta vytáhl nůž zpod kamene. Nepřátelé už byli velmi blízko.

„Podívej! Podívej, co mám!“ Vojta běžel k příteli. „Mám jejich nůž! Teď to zkusím tady do té štěrbiny...“

„Nech toho,“ řekl tvrdě Štěpán. „Musíš utéct, kámen je důležitější!“

Vojta tvrdošíjně zkoušel vtlačit nůž pod okraj skály do úzké štěrbin. Ze skrání se mu lil pot a kapal na kameny.

Nůž zapadl přesně do štěrbin. Vojta jím začal jako pákou rozviklávat kámen a rozšiřovat štěrbinu.

Už bylo slyšet hlasy nepřátel.

Železo zaskřípalo a kámen se rozlomil. Vojta odhodil nůž a opatrně vyndal kousek odlomeného kamene.

Štěpán vytáhl nohu, kotník byl od krve. Zkusil se postavit.

„Není zlomená. Jen pořezaná. Děkuji ti! A teď co nejrychleji vpřed!“

Dál už svah nebyl tak prudký. Vojta viděl, že míří na samotný vrchol kopce. *Tam nás prostě postřílejí*, sotva si stihl pomyslet, když se ocitli na vrchu. Nebyly tu ani balvany, ani stromy, jen skoro rovná plocha a nebe vpředu.

Vojta se zastavil. Nedokázal si představit, kam by mohli teď běžet.

„Nezastavuj se!“ křikl Štěpán.

Vojta se rozběhl k němu. Běželi vstříc propasti.

„Skoč!“ aniž by se otočil, křikl jeho společník krok od propasti a sám skočil. Nebyl čas přemýšlet: Vojta věděl, že vzadu je smrt, i když vpředu zcela jasně čekala také.

Odrazil se nohou a uslyšel, jak za ním cvakly samostříly – několik nožů současně vylétlo jeho směrem.

Vojtovi se zdálo, že zůstal viset ve vzduchu nad propastí a nemohl začít padat – jako by se zastavil čas, zamrzlo vše, dokonce i samotný život. Ale nakonec se propadl dolů a nože proletěly někde nad ním. Zatočilo to s ním ve vzduchu, až nebylo poznat, kde je nebe a kde země, a on letěl a letěl dolů.

A pak úder.

... Pronásledovatelé se opatrně přibližovali ke kraji propasti, s velkým údivem a s nemenší zlostí v očích se dívali jeden na druhého.

„Co to udělali? Copak jsou sebevrazi?“ promluvil jeden.

„Prostě pochopili, že dlouho nepřežijí. Jenom škoda, že nemůžeme Chváliusovi předložit důkaz, že jsme je zabili.“

„A co tu ještě chceš dokazovat? Praštit sebou o skály z takové výšky – copak to není sám o sobě nejlepší důkaz?“

Vojta hned nechápal, co se s ním děje. Úder byl mocný, bolestný, zdálo se, že zřejmě dokonce na několik okamžiků ztratil vědomí, protože otevřel oči, až když byl několik metrů pod vodou. Zkusil se zorientovat, kterým směrem plavat. Kde je hladina? Nijak se mu to ale nedařilo, všude okolo byla jen tmavomodrá voda. Vojta cítil, jak ho zachvátila hrůza. Nedostávalo se mu vzduchu. V tu chvíli jej někdo popadl, zaklesl svou ruku za jeho paži a táhl ho za sebou. Vojta se snažil vytrhnout: zdálo se mu, že ho někdo táhne ke dnu.

Najednou vedle sebe uviděl tvář Štěpána, který se mu volnou rukou snažil naznačit, aby se uklidnil.

Stoupali z hlubiny, ale Vojta se zalykal. Nezadržitelně se mu chtělo vydechnout a nabrat do plic cokoliv, třeba i tuhle modrou vodu. Už už se chystal to udělat, když nad sebou uviděl světlo a ve stejném okamžiku se vynořili nad hladinu.

Okolo nich vystupovalo z vody velké množství skal, podobných štítům gotického hradu. Jejich vrcholy nebylo vidět – ztrácely se v oblacích, která zde byla jen asi čtyři metry nad zemí. Vojtovi se zdálo, že by mohl natáhnout ruku a dotknout se té husté měkké bělosti. Štěpán jej dotáhl k nejbližší skále, kde pod nohama ucítili dno. Stáli po ramena ve vodě a snažili se popadnout dech.

„Proč neskočili za námi?“ zeptal se konečně Vojta.

„Tady se nedá skákat, to všichni vědí. Jsou tu všude skály. A dokonce když je trochu zakryje voda, tak hloubka tu je metr, nejvíce metr a půl. Takže je to jistá smrt.“ Šibalsky se odmlčel. „Pokud samozřejmě neznáš taková místa, jako je toto. Tady je zrovna hluboká podvodní jáma.“

„A ty jsi to věděl?“

„Když to chceš slyšet, problém Vrahse a jeho pomahačů je v tom, že neznají svou zemi. Protože abys ji mohl poznat, musíš si ji nejdřív zamilovat.“

Přešli blíže k úpatí útesu, z něhož před chvílí skočili.

„Kam teď?“ ptal se Vojta.

„Tady nedaleko je opuštěná rybářská vesnice. Zůstaly tam loďky, na kterých se dá přeplout na druhý břeh.“

Vojta se ohlédl a podíval se na vodu, která se stejně jako ta nízká oblaka prostírala až k obzoru.

„Druhý břeh?“

„Ano. Tohle je široká zátoka. Na druhém břehu je Pustina a v ní tábor.“

„To jsou tu vždycky takové mraky?“

„Jsou, dokonce se to tu jmenuje Oblačná zátoka. Vojáci se zajatými obyvateli Červené Rudy musí zátoku obejít, a taková cesta jim zabere nejméně čtyři dny. Když ale použijeme loďku, můžeme se už dneska večer dostat do tábora. Takže já jdu tam.“

„Já už jsem řekl, že jdu s tebou!“ prohlásil Vojta.

„A já už jsem to pochopil,“ odpověděl Štěpán a podal mu ruku, „přijímám tě do party!“

Vydali se na západ. Dlouho kráčeli po kolena ve vodě a nad jejich hlavami po celou dobu jako nízký strop visela hustá, neproniknutelná oblaka, do nichž jako věkovité sloupy vrůstaly skály. Konečně se pobřežní útesy začaly snižovat, mraky se naopak zvedly výše a před očima přátel se objevily prosté rybářské domky a u nich mezi potrhávanými sítěmi opuštěné loďky. Štěpán našel vesla a vypluli od břehu.

Pětice Vrahsenových vojáků se vrátila do Červené Rudy, kde na ně čekali ostatní. Bylo zde ještě třicet jedna mužů – speciální vojenský oddíl. Vojáci předstoupili před velitele

oddílu Chváliuse. Zavalitý šéf důstojně trůnil na křesle, které očividně bylo vytažené z nějakého prázdného domu. Po obou stranách velitele stálo několik vojáků a každému seděla na rameni velká šedá harpyje.

„Vaše ctihodnosti,“ hlásil jeden z vojáků, kteří právě dorazili, „byl to opravdu Šestý Strážce, Štěpán, a s ním ten podivný chlapec, kterého jsme viděli včera ve městě.“

„Dost s tím klukem,“ netrpělivě ho odbyl Chválius. „Kde je Šestý?“

„Oni oba zahynuli. V zoufalství seskočili přímo na skály v Oblačné zátocce.“

„Co to znamená ‚seskočili‘?“ vykřikl nervózně Chválius. „Kde jsou jejich těla? Kde je safír?“

„Dostat se k tělům je nemožné,“ odpověděl vystrašený voják. „A k safíru... také.“

Chváliusova černá bradka se zatřásla rozhořčením. Jeho kulaté tváře zrudly a zdálo se, že se už už na svého podřízeného vrhne, ale najednou se uklidnil a překvapivě klidně pronesl:

„Máš štěstí, že Štěpán není takový hlupák jako ty. Ten by neskákal z útesu, kdyby si nebyl jistý, že zůstane naživu.“

Voják hleděl na Chváliuse s údivem.

„Nejdůležitější novinou je to,“ pokračoval velitel, „že jsme Šestého vyslídili. To znamená, že naše práce nebyla marná.“

„Dovolte mi se zeptat, pane veliteli,“ nejistě promluvil voják, „takže to znamená, že Šestý utekl?“

„Utéct utekl; je ale jasné, kam má namířeno: tam, kam jsme poslali obyvatele toho města – do tábora.“

Bylo velmi dusno a pro Vojtu byla cesta těžká. Když ztratili břeh z očí, zdálo se mu, že loďka zamrzla na místě. Štěpán se bál, že mohou ztratit směr. Po půlhodině se ale mraky zvedly ještě výše, bylo jasné, kde je slunce, a on upravil kurz.

„Místo přímky jsme jeli do úhlu,“ všiml si Štěpán. „Ale dobře, že jsme se nemotali v kruhu.“

Samá geometrie, pomyslel si Vojta, když poslouchal svého společníka. *Jako ve škole*. Vzpomněl si na svou školu (jak jen teď byla daleko!), na hodiny geometrie, s níž měl vždycky problémy, a také – na Mirku.

Objevila se u nich ve třídě před dvěma lety. Jednoho jarního dne před začátkem vyučování vstoupila do třídy společně s učitelkou a se svým otcem. Školní rok měl brzy končit, ale její rodina se právě přistěhovala z jiného města. Ta „nová“ se mu hned zdála zvláštní. Velké modré oči, dva copánky, a... a pamatoval si, že jej tehdy zachvátila nějaká podivná, neuchopitelná radost.

Byl velmi rád, když po vyučování zjistil, že mají cestu domů stejným směrem. Po cestě se rozčiloval kvůli učitelce geometrie, která mu s tou naprosto nepochopitelnou vědou nedávala pokoj. Říkal Mirce, že je těžké se v tom vyznat, a že by bylo lepší, kdyby se žáci zabývali něčím užitečnějším.

„Chceš, já ti pomůžu?“ zeptala se nečekaně.

„Pomůžeš?“

„No ano, s geometrií. Ve skutečnosti na tom nic složitěho není, jen je třeba ji uvidět.“

„Co to znamená?“

„Uvidět, porozumět jí jakoby zevnitř; pak už ti nikdy nebude připadat těžká.“

„Copak to je možné?“ znovu se zeptal Vojta. Myslel si, že ho Mirka chce jen povzbudit. „Zní to jako nějaká magie.“

„To vůbec není magie,“ usmála se Mirka. „To je normální věc. Stejně to bývá i s jinými věcmi: nejdřív to nedokážeš nijak pochopit, všechno je nějaké složité a nesmyslné. Pak začneš přemýšlet, a najednou to máš: uvidíš smysl i jednoduchost a krásu.“

„To by ses teda asi měla stát naší novou učitelkou geometrie.“

Mirka se zasmála. Šli mlčky ještě kousek. Vojta měl trému a probíral v hlavě témata, o nichž by se ještě dalo začít mluvit. Mlčení ale přerušila sama Mirka, když ukázala rukou:

„Tak tady teď bydlíme.“

Dům stál v sousedním dvoře s Vojtovým, a on se zaradoval, že bydlí tak blízko sebe.

Opravdu mu začala pomáhat s geometrií a Vojta na nějakou dobu opustil všechny své dobrodružné knížky i fotbal s chlapci, a pustil se do předmětu, který pro něj byl tak složitý. Zpočátku to nebylo snadné – byl nervózní, protože se nedokázal vyznat v tom, co pro Mirku bylo tak jednoduché. Po několika setkáních už byl připraven vymyslet si nějaký jiný důvod (jen ne geometrii!), aby měl možnost se s Mirkou scházet mimo školu a povídat si s ní.

Jednou ho kamarádi pozvali do zábavního parku. Vojta půl dne váhal, ale nakonec se přece jen rozhodl jít místo parku k Mirce na „hodinu geometrie“. A právě toho večera se všechno, co bylo nepochopitelné, těžké a nepřátelské, v jeho hlavě jako by složilo do jasného a srozumitelného obrazu. Najednou byl ve všem smysl, krása a jednoduchost – přesně tak, jak Mirka říkala. Když se tato otázka vyřešila, Vojta pocítil radost i zklamání. Ano, teď by měl mít o jeden problém v učení méně, ale na druhou stranu – už nebude důvod se scházet.

Nejdřív ho napadlo nabídnout Mirce, že ji naučí šermovat. Když o tom ale přemýšlel, usoudil, že šermování by ji nebavilo.

Blížilo se léto a končil školní rok. Na prázdniny tatínek Vojtu většinou posílal na vesnici k babičce a dědovi (maminku Vojta již několik let neměl). Byl poslední vyučovací den – stejně šťastný den v roce jako vánoce. Všichni přemýšleli o dlouhých prázdninách. O přestávkách se mluvilo jen o tom, kdo bude co dělat v létě. „Já jedu k babičce do Mlýnic,“ zaslechl Vojta slova Mirky, která si povídala s kamarádkou. Přímou se k dívkám rozběhl:

„Kam že jedeš?“

„Do Mlýnic, ke své babičce. Naposled jsem tam byla, když jsem ještě byla úplně malá. Babička s dědou nás většinou navštěvovali sami. Už je to pro ně ale těžké a já k nim pojeďu na celé léto.“

„Neděláš si legraci? Já tam bývám každý rok – celé letní prázdniny. Moje babička tam také bydlí!“

„To je skvělé!“ zaradovala se. „Tak to můžeme jet spolu!“

A tak to i bylo. Mirčin tatínek se nabídl, že Vojtu vezme autem spolu s Mirkou, a jeho tatínek souhlasil.

Dům Mirčiných příbuzných stál blízko řeky, Vojtových – skoro v centru vesnice. Vídali se každý den a Vojta postupně poznal, že lepšího kamaráda, než je Mirka, nikdy neměl.

Byla skvělou společnicí na všech jeho výpravách. Společně rádi jezdili na kolech po ulicích, chodili k vysoké lípě, která rostla u říčky, a sedávali v jejím stínu na velikém balvanu. Vojta vzpomínal, jak si jednou na ostrově sami udělali táborák a dlouho dlouho se dívali do ohně, do plamenů, a potom v nadcházejícím soumraku foukali do červených uhlíků, až se jim oběma zamotala hlava.

Ten čas se pro něj stal zvláštním, nejlepším ze všech. Jak by si tehdy mohl pomyslet, že příštího léta se ocitne tak daleko od vesnice, od domova, od Mirky?

Vojta až přestal veslovat, jak ho zaskočilo, že o Mirce přemýšlí právě takto. Samozřejmě, byla jeho kamarádkou, ale dřív ho nikdy nenapadlo, že je pro něj stejně důležitá jako jeho nejbližší lidé. Prostě byla – a to je všechno. I to stačilo, aby měl radost a těšil se na příští setkání.

... Vojta těžce vzdychl, setřel si pot, který mu v potůčkách stékal po tváři, a znovu se chopil vesla.

Po další hodině se mraky začaly rozplývat, až úplně zmizely, a na obzoru se objevil proužek země. Blížili se k Pustině.

Čím blíže loďka připlouvala, tím smutněji vypadala krajina: žádné rostliny, jen písek a kameny. Brzy přistáli u břehu a vydali se do hloubi Pustiny.

Vzduch zde byl daleko žhavější než na druhém břehu zátoky a po písku se šlo těžce. Zdálo se, že cesta nikdy neskončí. Vojta byl úplně vyčerpaný a už neměl chuť a sílu dokonce ani mluvit. Na sklonku odpoledne došli k prudkému svahu, pokrytému bezpočtem velkých i malých balvanů. Dole mezi dvěma pahorky byla cesta, která vedla do tábora. Právě tudy zanedlouho museli provést obyvatele Červené Rudy.

„Zastavíme se,“ Štěpán sundal z ramene torbu.

Vysílený Vojta si lehl na zem.

„Prospi se,“ řekl Štěpán. „Unavil ses, a budeš potřebovat sílu.“

Vojta si podložil pod hlavu torbu a okamžitě usnul.

Prospal několik hodin, protože už se stmívalo, když ho vzbudil hlas Šestého Strážce: „Vojto, vstávej. Už se blíží.“

Daleko na obzoru, vpravo od nich, bylo vidět blikající ohně pochodní. Blížily se sem stovky zajatých obyvatel města.

„Zatímco jsi spal, dostal jsem nápad,“ otočil se Štěpán k Vojtovi. „Budu ale potřebovat tvou pomoc a je to spojené s velkým rizikem.“

„Mluv,“ řekl tvrdě Vojta.

„Napsal jsem dopis pro Tomáše. Pevně doufám, že staršina přijme můj plán, protože jinak prostě nebudou mít naději.“

„Dobře, souhlasím s tím, že předám dopis.“

„Zajatci se k nám přiblíží právě ve chvíli, kdy se úplně setmí. Budeš se muset opatrně, aby tě neviděla eskorta, zamíchat mezi ně a najít staršinu. Jen si pamatuj, že na to všechno budeš mít jen deset minut, protože až kolona vyjde na volné prostranství před táborem, už by

ses nemohl nepozorovaně vrátit. Já se ti v tu chvíli pokusím pomoci a odlákat pozornost stráží.“

Vojta bez váhání vzal dopis, sundal torbu, odepnul si od pasu kinžál a podal zbraň Štěpánovi.

Mezitím se setmělo a velikou poušť osvětloval jen měsíc.

Začaly k nim doléhat vzdálené hlasy eskorty. Vojáci zjevně měli dobrou náladu a překřikovali se mezi sebou.

„Je čas jít,“ řekl Vojta.

„Hodně štěstí,“ popřál mu Štěpán šeptem.

Vojta začal sestupovat dolů, prodíral se mezi balvany. Kolona se těsně přiblížila a za několik okamžiků už uviděl první členy eskorty, kteří šli s pochodněmi v rukou. Podle jejich vzhledu a chování bylo jasné, že mají s sebou dostatek vína a nijak se v něm při slavení úspěšného dne neomezují.

Zajatců bylo více než tisíc. V jasném měsíčním světle Vojta viděl, jak starci těžce táhnou nohy a jak smrtelně unavení jsou dospělí, kteří nesou v náručí své spící děti.

Vojáci šli po obou stranách zástupu: vždycky po dvaceti krocích další pár. Vojta se schoval za vysokým balvanem hned vedle cesty. Asi pět minut vyčkával, až přijde poslední řada kolony. Potom vzal do ruky malý kámen, a když uviděl poslední dvojici eskorty, hodil jej přes hlavy vojáků na kamenitý svah. Ti se otočili za zvukem a on v tom okamžiku jako nepostřehnutelný stín skočil do zástupu.

„Prosím, tiše. Hledám Tomáše,“ zašeptal lidem, mezi nimiž se ocitnul. Bylo vidět, že jsou velmi překvapení takovým nečekaným zjevením se někoho neznámého, ale ukázali Vojtovi směr, a ten již rychle dokázal najít toho, koho hledal.

Byl to vysoký starší muž s dlouhými šedými vlasy a úzkým nosem.

„Pane Tomáši, já přicházím od Štěpána, Šestého Strážce,“ začal Vojta šeptem. „Musím vám předat tento dopis.“

Městský staršina se na vteřinu překvapeně zastavil, ale potom pokračoval v cestě.

„Já nevím, kde je Štěpán. U nás nebyl,“ odpověděl Tomáš, nevzal si dopis, a dokonce se na chlapce ani nepodíval.

Vojta s hořkostí pochopil, že mu nevěří, a že jej považuje za cíleně vyslaného špeha.

„Prosím vás, přečtěte si ten dopis,“ znovu poprosil.

„Ty jsi nemohl vidět Štěpána, on v našem městě nebyl.“

Vojta viděl, že část nebe už pokrývají mraky. Za chvíli zakryjí měsíc a pak už nebude možné dopis přečíst.

„Je to moc důležité!“ nedával pokoj Vojta. „Štěpán na vás spoléhá. Říká, že je to jediná možnost, jak vám pomoci. Věřte mi!“

Staršina otočil hlavu směrem k Vojtovi a pozorně na něj pohlédl.

„Proč bych ti měl věřit? Nemohl jsi ho vidět: myslím, že je daleko odtud i od Červené Rudy.“

Kopec na straně končil, za několik minut vyjdou na otevřené prostranství.

„Potkal jsem ho v jeskyni Ejlon, tam, kde je jezero svítící vody.“

Staršina sotva znatelně pozvedl obočí, ale stále ještě váhal. Mraky zakryly kousek měsíce. Po chvíli natáhl ruku a Vojta mu předal list.

Tomáš rozevřel arch a v tu chvíli se setmělo – měsíc úplně zmizel. Vojtu uvnitř zamrazilo: nezadržitelně se blížili k táboru.

„Musíme počkat, teď to nejde,“ promluvil staršina.

Vojta sledoval, jak se pahorek vlevo od nich stále více snižuje, a už tu byly poslední balvany. Sotva k nim přišli, uslyšel rachot kamene, který se valil z hory někde za nimi: Štěpán se snažil odpoutat pozornost od Vojty. Vojáci i zajatci se polekaně ohlédl. Vojta ale zůstal v zástupu. Dokud nebude vědět, že si Tomáš přečetl dopis, jeho úkol, na němž záleží osud tisíce lidí, nebude splněn.

Rachot ztichl. Kolona vyšla na otevřené prostranství a měsíc se znovu vynořil z mraků: bylo vidět, že nahoře na nebi se honí silný vítr. Staršina začal očima probíhat napsaná slova:

„Zdravím vás, drahý Tomáši.

Musel jsem odejít z věže, když jsem se od svého nového přítele Vojtěcha, jehož prostřednictvím vám posílám tento list, dozvěděl, co Vrahsenovi vojáci udělali v Červené Rudě. Teď jsem nedaleko od vás.

Držte se. Věřím, že máme šanci vysvobodit lidi z doživotního vězení v táboře. Bude těžké to udělat, ale je to možné. Pět let, které jsem na tom místě kdysi strávil, mi dalo určitou zkušenost.

Až přijdete do tábora, nechají vás do rána na vnitřním nádvoří. Dělají to tak vždycky, když přivedou několik stovek nových vězňů v noci. Eskorta půjde spát do své ubytovny. Strážníci bývají v noci nepozorní. To, že budete celou noc na dvoře, je dobré. Až vás umístí do baráků, bylo by už pozdě něco dělat.

Hned za bránou tábora po levé i pravé straně uvidíte dva nízké domy – to jsou kasárny strážných. Tam spí vojáci, kteří nemají noční službu. Za levými kasárnami je dlouhý dům velitelství tábora, přistavěný k hradbám. Dále podél hradeb je skladiště zbraní. To jsou hlavní cíle. Jestli se vám podaří zajmout část strážných a pak získat kontrolu nad zbraněmi, stane se osvobození reálným.

Krátce vám popíšu tábor, abyste se snadněji zorientoval. Po pravé straně od brány, za kasárnami strážných, stojí těsně u hradeb vězení, v němž Vrahsen drží na samotkách tři Strážce a ještě asi čtyřicet dalších vězňů, které pro sebe považuje za nejvíce nebezpečné. Dále za vězením je sklad potravin a oblečení.

Ještě dál, někde uprostřed tábora, je velké prostranství, kam každé ráno vyhánějí vězně na nástup. Za tímto prostranstvím jsou baráky. Tam drží všechny ostatní. Po obvodu baráky hlídají čtyři strážníci. Další strážce jsou po jednom na každé ze šesti věží, které se vypínají nad táborovými hradbami.

Drahý Tomáši! Můžete říct, že za celou dobu panování Vrahse na se nikdo k něčemu takovému neodvážil. Vzpomeňte si ale, že byla doba, kdy jsme byli svobodnými lidmi. Já doufám, že bez ohledu na všechno jsme takovými i zůstali. Nikdo a nikdy nám nemůže vzít naši svobodu.

S nadějí

Štěpán“

„Promiň, že jsem ti hned neuvěřil...“, pohlédl staršina na Vojtu. „Bojím se, že teď už se z kolony nedostaneš. Brzy budeme v táboře.“

„Pane Tomáši, vás je přece tak mnoho. Proč na ty vojáky nezaútočíte?“

„Tady ale nefungují prosté počty. I když je nás přes tisíc a členů eskorty jenom padesát, oni mají zbraně. My nejsme ozbrojení. To znamená, že když na ně zaútočíme, tak i v případě, že budeme úspěšní, mnozí z nás zahynou; jsou zde naše ženy a děti. Proto to nemůžeme udělat.“

Brzy nato Vojta kdesi vpředu uviděl světla několika desítek pochodní. Když přišli ještě blíže, bylo jasné, že to je tábor; pochodně hořely na hradbách a ve střílnách věží.

Vchod do tábora tvořila ohromná železná brána. Byla vysoká okolo tří metrů, ale kamenné hradby byly ještě třikrát vyšší. Brána se otvírala pomalu, s těžkým skřípote. Zajatce začali nahánět dovnitř, křičeli a strkali je do zad. Za bránou byl prostorný dvůr. Jeho konce se skrývaly ve tmě.

„Kolik jich je?“ zeptal se eskorty radostně jeden z táborových dozorců.

„Tisíc dvě stě třicet šest!“

„Oho, to rád slyším! Tolik čerstvých sil jsme ještě nikdy nedostali!“ vykřikl nadšeně dozorce.

„Tak tak, je tu celé město,“ pokýval spokojeně hlavou člen eskorty. „Skrývali u sebe Šestého, a teď za to zaplatí.“ Obrátil se směrem k zajatcům a se spokojeným úsměvem schválně nahlas pronesl: „Je to spravedlivé. Zlo musí být potrestáno.“

„Jaké štěstí pro nás! Nedávno jsme postavili devět nových baráků. Rád vidím, že nezůstanou prázdné.“

K zajatcům přiběhly stráže.

„Věci složit zde! S sebou – jen oblečení!“

Bývalé obyvatele Červené Rudy postavili do několika řad a začali je počítat. Po několika minutách někdo křikl:

„Tisíc dvě stě třicet sedm!“

„Přepočítat! Má jich být o jednoho méně!“

Nastalo nové počítání a Vojtovi se rozbušilo srdce: neprozradí ho někdo? Ale všichni, kteří viděli, jak se přidal k průvodu, mlčeli.

„Tisíc dvě stě třicet sedm!“ zakřičel stejný hlas, když sečetli všechny řady. „Stejně jako poprvé.“

„Kde se vzal jeden navíc? Hlupáci, jak jste je tam při východu z města počítali!“ houknul nespokojeně velitel tábora na eskortu.

Velitel se obrátil k zajatcům a zařval trénovaným hlasem:

„První a jediné pravidlo! Jakmile jste prošli touto bránou, už nejste občané města! Nejste dělníci, nejste mistři ani prodavači! Už nejste rodiče a nejste děti! Už nejste muži a ženy! Jste zajatci, a jediné, co zde můžete, je vykonávat rozkazy!“ Jeho křik se odrážel od vysokých hradeb a zdálo se, jako by obklopoval zajatce ze všech stran. „Zradili jste svůj národ a musíte nést spravedlivý, tvrdý trest! Vaším osudem je zůstat zde až do konce svých dnů.“ Na pár vteřin se odmlčel a vyčkal, aby jeho slova přinesla správný efekt. „Můžete ale očistit své svědomí, pokud budete dobře pracovat ke slávě Vrahsena a národa, a pokud budete velitelství upozorňovat na všechny projevy podezřelého chování! Jiný výběr nemáte!“

Velitel se zastavil, aby nabral dech, a vykřikl:

„Roooozdě-lit!“

Lidé nerozuměli, co to znamená, ale když přiběhli ozbrojení dozorcí a začali oddělovat ženy a malé děti od mužů, ozval se mezi zajatci pláč.

„Co to dělají...“ zašeptal zoufale Vojta a rázem pochopil, že celý jejich plán, všechny záměry, o nichž mluvil Štěpán, padají. Rozdělují je, aby je už teď v noci, hned, umístili do baráků.

Když oddělili ženy a děti, odvedli je někam dál do hloubi tábora, kam přesně ale nebylo vidět. Měsíc se znovu schoval za mraky a jediným zdrojem světla zůstaly pochodně vězňů.

Vojta sledoval, jak jeho naděje na zachránění lidí a vlastní osvobození mizí, a cítil, jak ho v té temné chladné noci začíná naplňovat strach.

Tou dobou se Štěpán, který se nedočkal Vojty, plížil k táboru. Už zřetelně rozeznával dobře známá světla, osvětlující hradby, o nichž se mu stále ještě v noci zdálo. Blížila se bouřka: vítr zmítal plameny pochodní, prudce se ochladilo a k jeho velkému údivu začaly na zem dopadat kapky deště. To za těch pět let, které musel v tomto suchém písčitém kraji strávit, nezažil ani jednou.

V kasárnách proti sobě stáli velitel tábora a velitel eskorty a podle postoje bylo jasné, že ani jeden, ani druhý nehodlá ustoupit ze svého.

„Nesmíte zapomínat, že v táboře velím já!“

„My tu ale jsme na příkaz Chváliuse a máme odpovídající pravomoci! A nikdo mně a mým lidem nebude nařizovat, co máme nebo nemáme dělat!“

„Měli jste je přivést ve dne. Teď můžeme ubytovat jen ženy a děti. Podle instrukcí ale mohu nechat vězně přes noc venku, jedině když je k dispozici dostatek strážů. Vaše eskorta je přivedla, takže ani neuvažujte o tom, že byste za hodinu z tábora odešli. Musíte zůstat do rána!“

Velitel eskorty, celý rudý vzteky nebo od vína, co vypil po cestě, se prudce otočil, beze slova vyšel z kasáren na déšť a rychle odkráčel ke svým podřízeným.

Chvíli po něm vyšel spokojený velitel tábora. Došel k strážím, které přebíraly od zajatců osobní věci, a hlasitě zavelel: „Po příjmu věcí vězni zůstanou zde. Registrace a rozmístění do obytné části proběhnou zítra ráno.“

Velitel eskorty chvíli stál mlčky a potom houknul na svého pobočníka:

„Kde jsou sudy s vínem? V takové noci je třeba se zahřát!“

„Tady! Všechno je připraveno.“

„Polovina eskorty hlídá do půlky noci. Ostatní budou v kasárnách. Pak bude střídání. Dohlédneš na to. A dej tam i chlapcům, co budou venku,“ kývl směrem k sudům, „ať nám nezmrznou. Je to ale krysa, ten táborový velitel...,“ a odešel se soudkem vína v podpaží.

„Nu což, musíme vyrazit,“ vzdychl podsaditý strážný s malýma černýma očkama, otřel si vousy a obrátil do sebe číši.

Jeho kolega, překvapivě malý a neduživý, s velikou kulatou hlavou, neochotně vstal od stolu a rozmrzele něco zamumlal. Tady v kasárnách bylo teplo a útulno, v kamnech praskalo dříví, kdežto venku je nečekalo nic dobrého: teď už doopravdy lilo.

„Proč zrovna teď? Proč, Cebare? Poprvé za celou dobu, co tady sloužím, je takové počasí! A já zrovna mám mít stráž!“

Podsaditý strážný potměšile přimhouřil oči:

„Cepe, kamaráde, netrap se. Já bych naopak řekl, že máme štěstí. U brány je spousta vojáků. Přivedli nové zajatce, tak ať si je hlídají sami. A my můžeme ten čas přečkat v suché místnosti ve věži.“

„Ty se nebojíš trestu?“ zeptal se šepem hubený.

„A kdo by nás v takovém počasí kontroloval? Velitelé se sami zašili, dávno už chrupou v měkkých peřinách.“

„Ano, jim je teď dobře,“ souhlasil Cep.

„Však se nic nestane. Budeme na věžích u brány a dole bude padesát lidí z gardy Ochránce Vrahsena. Navíc všichni máme dobré kuše, kterými dokážeme trefit letící mouchu, natož nějaké vystrašené a promoklé zajatce.“

Houf mužů z Červené Rudy zůstával na stejném místě a zajatci se kvůli chladu snažili stát co nejbližší u sebe. Nemilosrdně lilo, a potom kdesi v dálce zazářily blesky. Schovat se před bouřkou nebylo kde.

„Pane Tomáši, zdá se, že nás do baráků nepovedou. Musíme něco dělat,“ promluvil potichu Vojta.

„Souhlasím, nemůžeme čekat se založenýma rukama,“ staršina se obrátil k sousedovi a vyslovil několik jmen.

Davem se šířil tichý šepot – muži si tichou poštou předávali, koho Tomáš hledá.

„Mluvení zakázáno!“ zavřískal jeden ze strážných.

Šepot ztichl, ale vzkaz už byl předán. Okolo Tomáše se shromáždilo asi deset mužů, vážených občanů, kteří si nejedním dobrým skutkem zasloužili úctu svých spoluobčanů.

Tomáš začal mluvit – tak tiše, jak jen to bylo možné při bouřce, která se už přiblížila těsně k táboru. Jeho slova se znovu a znovu překrývala s burácením hromu. Staršina řekl mužům o Vojtovi a o Štěpánově plánu.

„Tak co budeme dělat, přátelé?“ zeptal se nakonec.

„Lépe teď zkusit štěstí, než celý zbytek života litovat v táboře promarněné šance,“ odpověděl jeden.

„Možná nemáme velkou naději, je ale důležité, abychom si zachovali čisté svědomí,“ dodal druhý.

„Teď, když oddělili ženy a děti, nám rozvázali ruce. Nemusíme se bát, že někdo z nich zahyne v boji. A pokud my sami padneme ve snaze získat svobodu, není to ta nejhorší smrt,“ promluvil další zajatec.

„Takže rozhodnuto,“ zašeptal Tomáš. „Jednou z podmínek úspěchu je ale jednota a koordinované jednání, a v tom je hlavní problém. Nemůžeme si dát žádný signál k začátku. Nemáme možnost zapálit oheň ani udeřit na buben, nebo vykřiknout tak, aby to všichni slyšeli. Takováhle bouřka jakýkoliv křik přehluší.“

Mezi účastníky tajné porady se rozhostilo ticho. Každý se snažil vymyslet nějaké řešení, ale studený déšť znemožňoval se soustředit. Šlehl blesk a ozval se mohutný rachot hromu. Vojtovi připadalo, jako by ohromný silný lev, který žije někde mezi mraky a blesky, naplnil celou Pustinu svým řevem.

„Já vím, co nám dá znamení!“ najednou skoro zakřičel Vojta. Všichni se k němu udiveně obrátili.

Vojtův nápad byl jednoduchý. Řešení ukázalo samo nebe.

Vojta se začal třást napětím a vzrušeným očekáváním. Déšť ho bičoval do tváře a studenými pramínky mu stékal za límec. „Klid, klid, tiše,“ opakoval si. „První... Čekáme, čekáme... Druhý...“

Třetí! Mohutný záblesk blesku a současná exploze hromu.

Jak na povel, spěšně, téměř nehlučně se od houfu vězňů oddělily nepostřehnutelné postavy.

Tři vteřiny jim stačily, aby se dostaly k vojákům z eskorty oslepeným světlem. Povalit na zem. Svázat. Sebrat zbraně. Hluk úderů a výkřiků byl přehlušen dalším, ještě hlasitějším výbuchem hromu, který otrásl tábořem.

Cep seděl ve věži. Tady, kousek pod otevřenou pozorovací plošinou, bylo ve výklencích u točitého schodiště několik střílen. V takovém výklenku se mohl člověk celý schovat a ještě zbývalo místo na kuši a velkou zásobu střel. Odtud by ostřelovali prostor u brány, kdyby chtěl někdo zaútočit na tábor.

I když venku burácel hrom, tady bylo sucho a klid. Vítr foukal z druhé strany, takže se déšť do úzkých otvorů střílen skoro nedostal. *Je to ale správné, že jsem se schoval? Vstal, přemýšlel a hleděl do tmy. Měl bych teď stát nahoře a obhlížet prostor tábora. Jenže tam je bouřka, zima a mokro, a stejně bych pořádně nic neviděl. Pochodně na zdech pozhasínaly. A dole je několik desítek členů eskorty – zkušených Vrahsenových vojáků. Přesto ale, mám jít nahoru, nebo ne?*

Ve chvíli, kdy se Cep rozhodl, že nikam nepůjde, ozářilo Pustinu jasné bílé světlo a jemu se zdálo, že se někde tam, na cestě k táboru, mihla lidská silueta.

Eskorta přepadení vůbec nečekala. Část mužů klimbala po třídením pochodu a silném vínu, část se prostě klepala kvůli studenému větru a dešti, který se neustále lil a lil z nebe. Nikdo z nich neměl v pohotovosti nabitou kuši. Nikdo z nich nestihl vytáhnout meč.

Zajatci se objevili jakoby odnikud. Rozpoutala se bitka, přišla řada na pěsti a nohy. Za několik minut byli všichni vojáci svázaní a leželi v kalužích a špíně. Zbraně jim zabavili.

„Nemohu uvěřit, že všechno šlo tak hladce,“ zakřičel kdosi se šťastným úsměvem a snažil se překřičet vítr.

„Ještě zdaleka není konec! Je to zázrak, že nikdo z věží nevydal poplašný signál! Teď – rychle do zbrojnice!“ přikázal staršina.

Strážný přecházel sem a tam, zabalený do pláště, schovaný pod kapucí. V ruce se mu pohupovala lucerna, za jejímž sklem se mihotala svíčka. Třicet kroků od jednoho rohu zbrojnice ke druhému, třicet kroků zpět. Když procházel kolem osvětleného okna, závistivě pokukoval po suché, teplé místnosti, kde seděli jeho kolegové, šťastní, že na ně dnes nepřípadla služba.

Došel k rohu domu, otočil se a vyšel zpět, hlavu skloněnou před větrem a deštěm. Zdálo se, že horší už to být nemůže. A přesto bylo: zničehonic pocítil, jak mu někdo přiložil špičku ostří mezi lopatky a varovně zašeptal:

„Klid. Odhod' zbraň.“

Kuše dopadla na rozbahněnou zem.

„Teď budeš dělat, co ti řeknu.“

Za lehkého postrkování čepelí ho vedli ke zbrojnici. Strážný uviděl, jak sem běží desítky lidí s kušemi a meči a staví se z obou stran vchodu. Přivedli ho ke dveřím, přikázali zaklepat a hlasitě opakovat to, co mu našeptával hlas za zády:

„Otevřete! Naléhavý rozkaz od velitele tábora!“

Uvnitř zaskřípěly zámky a zpoza dveří se ozval hlas:

„Co otravuješ? Jaký rozkaz uprostřed noci?“

Voják otevřel dveře a vystrčil hlavu. Někdo z vězňů jej chytil za límec a prudce ho vytáhl ven, ostatní vtrhli dovnitř a namířili na zděšené strážné nabitě kuše.

Bylo dosaženo dalšího důležitého cíle. Teď měli povstalci dostatek zbraní: meče, štíty, kuše, luky a střely. Vojta si vzal úzký lehký meč. Samozřejmě to nebyl kord nebo rapír, na které byl zvyklý, ale s touto zbraní se cítil podstatně jistější.

Zbývalo ještě zmocnit se západních a východních kasáren, budovy velitelství, věží a vězení.

Cep byl velmi znepokojený. Tmavá silueta v zásvitu blesku vůbec nemusela být člověkem; mohla to být jen hra světél v bouřce. Co by také kdo mohl dělat v Pustině

v takovém počasí? Ale jestli to opravdu byl člověk? Jak vidět, přece jen dnes bude muset vylézt na pozorovatelnu. Bude to nepohodlné, ale on bude klidnější.

S lítostí opustil suchý a klidný výklenek a začal stoupat po točitých schodech.

Všichni, kdo dnes neměli službu, už dávno spali. Strážní, kteří se právě vrátili z hlídky na věžích, se připravovali ke spánku. V kasárnách hořel krb. Kdosi si naléval do poháru víno ohřáté na ohni, někdo věšel mokré oblečení blíže k teplu.

„To je teda noc! Štěstí, že už nemusíme být venku,“ řekl jeden z nich.

„Cha cha! Není nic lepšího než teplá cimra, syté jídlo, silné víno a zlaté mince s portrétem Vrahsena,“ odpověděl jiný. „Na zdraví Ochránce Vrahsena!“ zvedl pohár k ústům a ztuhl s očima široce rozevřenýma údivem.

V otevřených dveřích stáli muži z Červené Rudy: vpředu kušisté, za nimi další s meči. Strážný postavil nevypitý pohár zpět.

„Bude pro vás lepší se vzdát,“ pronesl jeden z mužů, „protože my cíl nemíneme.“

Strážný pomalu zvedl ruce vzhůru. Ostatní vojáci udělali totéž.

Štěpán se stále opatrně blížil k táboru. Už rozeznával známé věže a hradby, které se mu za pět let vězení tak zprotivily. Zdálo se mu, jako by toto místo ani neopustil. Stálo nepohnuté a neměnné jako pomník síle, která umí pouze nenávidět.

Musel být opatrný. Tmu čas od času proráželo světlo blesků a při jednom z takových záblesků by si ho lehce mohli všimnout. Přibližoval se proto krátkými přískoky a skrýval se za kameny a nízkými pouštními keři. Od chvíle, kdy se zajatci ocitli v táboře, uběhlo už poměrně hodně času a uvnitř vše vypadalo velmi klidně. Předal Vojta dopis? A pokud předal, copak nemohou nic udělat? Byl snad jeho nápad opravdu plánem bez naděje? Začal si vyčítat, že Vojtu poslal do tábora jako do chřtánu nelítostné dravé šelmy.

Cep po několika posledních schodech vyšel na horní plošinu věže, na níž každý druhý den držel stráž. Ledový déšť ho okamžitě udeřil do tváře. Strážný zkřivil obličej a zakryl si oči dlaní. Zadíval se dolů, ale tma nedovolovala cokoliv vidět, dokud nezazářil další blesk. To, co uviděl, mu podlomilo nohy; byl promočený deštěm, ale přesto pocítil, jak se náhle zpotil. V jediném okamžiku do nejmenších detailů uviděl spoustu strašlivých, neodpuštělných věcí: svázaní vojáci na zemi ve špíně; dav vězňů běží k východním kasárnám; dveře do zbrojnice otevřené dokořán; část lidí se rychle přibližuje k vězení.

Cep zaváhal. Nevěděl, co by měl udělat nejdřív: střílet po vzbouřencích, nebo bít na gong, který byl připevněný nad ním? Nakonec dvěma kroky přiskočil k měděnému gongu a začal ze všech sil – ve strachu a vzteku – do něho mlátit.

Tento zvuk už v táboře dlouho neslyšeli. Skoro nikdy nikdo se neodvážil odtud utéci. Když strážní venku před baráky, ve vězení, ve skladech i v budově velitelství uslyšeli hluboké

dunění gongu, chopili se zbraní. Tělnatý Cebár, který usnul ve střílně sousední věže, měl strašný sen: zdálo se mu, že v táboře bijí na měděný gong a že je vyhlášen poplach.

... Štěpán už byl přímo pod hradbami. Dobře věděl, co znamená zvuk, který se rozléhal do celého okolí z věže přímo nad jeho hlavou. Jeho srdce naplnila úzkost i radost současně: úzkost o přátele a radost proto, že přece jen využili příležitost, jak si vrátit svobodu.

Bylo třeba jednat rychle, záleželo na tom životy lidí. Pod hradbou shodil svou i Vojtovu torbu a vyndal klubko dlouhého provazu s několika malými háčky na koncové kotvě. Roztočil lano nad hlavou, přesným pohybem přehodil kotvu a začal šplhat nahoru. Kluzké kameny zpomalovaly jeho stoupání, přesto gong ještě nepřestal znít, když dosáhl vrcholu. Dobře si tyhle táborové hradby pamatoval: nahoře měly zazděné velké kousky průzračných kamenů, které se nazývají „horský led“ a jsou ostré jako ostří nože. Kdysi na jeho předloktí zanechaly památku – jizvu dlouhou až k dlani.

Štěpán opatrně nahmatával nohou cestu, aby se nenapíchl na ostré zuby, a blížil se k věži. Když blesk znovu ozářil okolí, uviděl, jak strážný, který už přestal bít na gong, právě vypustil střelu z kuše kamsi dolů na dvůr. Světlo zmizelo a Štěpán seskočil do věže.

Tomáš zvucným hlasem povzbuzoval povstalce, kteří se zmateně zastavili, když uslyšeli poplašný signál:

„Už nám zbývá jen málo. Kupředu, bratři!“

Hned potom staršina zaslechl, jak někde blízko ve tmě prosvištěla střela. Se zvukem nepříjemným až k mdlobám trefila kohosi právě tam, kde stál Vojta. Čísi tělo padlo k zemi...

Poplašný signál bylo slyšet i v barácích, kde spali vězni. Lidé, kteří leželi na pryčnách, vyčerpaní nadlidskou dřinou, tu a tam pozdvihli hlavy a znepokojeně se zaposlouchali do hlubokého, těžkého zvuku.

Někteří se zmateně posadili na tvrdé prkenné posteli, většina ale pokračovala ve spánku. V jednom z ženských baráků vstala jedna dívka a zamířila ke dveřím.

„Rút, co děláš? Kam jdeš?“ okřikla ji žena, která měla ten den v baráku službu.

„Copak neslyšíte?“

„To se nás netýká. Opouštět barák je zakázáno,“ řekla žena nespokojeně. „Nebudeš mít problémy jenom ty, ale my všechny!“

„Něco se tam děje!“ řekla vzrušeně Rúť.

„Prostě je bouřka.“

„Netvařte se, že nic neslyšíte. Děje se tam něco vážného!“

Rút nečekala na námitky a prudce otevřela dveře. Bylo to divné, ale po obvodu obytné zóny nebyly strážé. V dálce uviděla mizející tečky pochodní a pochopila, že strážní utíkají k táborové bráně. Spěšně vyskočila ven a vyběhla do tmy. Strážé nebyly nikde. Přešla přes

táborové prostranství a náhle uviděla pruh světla, vycházejícího z pootevřených dveří zbrojnice. Přemohla strach, přiblížila se a nahlédla dovnitř. Uvnitř také nikdo nebyl. Část polic byla již prázdná, ale stále zde zůstalo ještě velmi mnoho různých zbraní.

Rút se otočila a rozběhla se k baráku, v němž bydlel její dobrý známý – Josef. Barák byl už otevřený a kdosi z vězňů vyhlížel ven.

„Josefe!“ zavolala Rúť a vběhla dovnitř. „Strážní tu nejsou!“

Když muži uslyšeli její slova, vyskočili z pryč.

„Klid!“ zahřímá basem Josef, vysoký vousatý muž. „Rút, jsi si jistá?“

„Ano! Slyšeli jste ten poplašný signál?“

„Slyšeli. Je vidět, že tam není něco v pořádku s novými vězni.“

„Já jsem viděla, jak strážní běželi k bráně.“

Vězni se na sebe podívali.

„Bratři!“ velmi klidně promluvil Josef; natolik klidně, že to vyjadřovalo všechno jeho vzrušení. „To je naše šance.“

„Nemáme ale zbraně,“ namítl někdo.

„Eh, doma jsme měli všechno,“ řekl tiše Josef. „Dokonce pár soudků prachu jsme měli schovaných. Škoda, že jsem je nepoužil.“

„Zbraně získáme,“ řekla Rúť nahlas, tak, aby všichni slyšeli.

Josef se na ni nedůvěřivě podíval.

„Tady ve zbrojnici nedaleko,“ upřesnila dívka.

„Dobrá!“ vykřikl Josef. „Teď, nebo nikdy!“

„Teď! Jdeme! Svobodu!“ zakřičeli vězni.

Josef dal povel vyburcovat ostatní baráky.

Cep nevěděl, jestli jeho střela zasáhla cíl. Silná vichřice uhasila pochodně, které jindy osvětlovaly tábor z výšky hradeb, a on ve tmě a burácení bouře mohl jen doufat, že když strážní dole uslyšeli gong, dokážou povstalce zastavit. Třesoucíma se rukama spěšně znovu nabíjel kuši. Tětiva stále vzdorovala, ale konečně byla zbraň připravená ke střelbě. Přiložil ji k rameni a zamířil stejným směrem jako minule. Nechtěl ale střílet naslepo, proto se rozhodl počkat na blesk. Mířil do tmy, když vtom najednou zaznamenal kolem sebe nepochopitelný pohyb. Otočil hlavu a v tu chvíli se znovu zablesklo. Ve světle blesku přímo před sebou uviděl cizí tvář. Vykřikl leknutím, ruce se mu zachvěly, spustily spoušť kuše a střela vyletěla kamsi směrem k sousední věži.

Když Štěpán uviděl vystrašenou Cepovu tvář a kuši v jeho ruce, bez váhání ho vši silou udeřil zespodu do čelisti. Strážný odletěl, udeřil hlavou o tlustou měď gongu a ztratil vědomí.

Ospalý a opilý Cebár se přidržoval schodů a drápal se na vrchol své věže. Už pochopil, že jeho strašný sen nebyl snem. Za těžkého supění se snažil zjistit, co se tam dole děje. Bylo těžké se zorientovat, ve tmě bylo vidět jen matné obrysy a bylo slyšet

nesrozumitelné zvuky. Začal sundávat z ramene kuši, ale vtom pocítil, jak se mu kousek níže pod záda zabodla střela. Hned potom na sousední věži, kde měl hlídat jeho druh Cep, něco hluše udeřilo do gongu.

Štěpán odzbrojil Cepa a rychle běžel dolů na pomoc svým přátelům. Vyskočil z věže na táborový dvůr, který důvěrně znal. Před ním byla malá skupinka lidí.

„Trefili ho! Musíme zastavit krvácení! Odstupte,“ zaslechl Tomášův hlas.

Štěpán běžel za hlasem. Staršina se sklonil nad tělem, odtrhl ze svého šatu kousek látky a zavázal komusi ránu.

Zraněný zasténal.

„Vydrž to, prosím. Všechno bude dobré!“ řekl laskavě Tomáš. „Zdá se, že rána není těžká. Kdyby to bylo trochu níž...“

Vojta se až otřásl, když pomyslel na to „trochu níž“. Tahle střela mu přeletěla nad hlavou tak nízko, že mu olízla vlasy. Odvrátil oči od zraněného a ve světle blesku uviděl, že se k nim blíží známá postava.

„Štěpáne, ty jsi tady?“ zeptal se udiveně.

„No, já tu jsem skoro jako doma,“ odpověděl Štěpán žertem a obrátil se ke staršinovi. „Děkuji za všechno, co jste pro mne vy a vaše město udělali.“

Potěšený Tomáš přistoupil k Šestámu Strážci:

„Já ti také děkuji – za dopis.“

Povstalci se rozdělili do několika skupin. Ta, v níž byl Vojta, se vydala ke kasárnám, kde odpočívala polovina eskorty, která dnes přivedla zajatce, a část táborových dozorců. Když vojáci uslyšeli gong, vyběhli sice ven, ale tma a liják jim neumožňovaly něco před sebou vidět.

Zato vzbouřenci je na pozadí osvětlených oken budovy viděli dobře.

„Odhod'te zbraně! Tábor je obsazen!“ křikl jeden z povstalců.

Vojáci ihned vystřelili směrem, odkud slyšeli výzvu. Střely, jimiž odpověděli povstalci, byly přesnější, a asi deset vojáků se se sténáním svalilo k zemi. Další blesk ozářil tábor a vojáci s křikem vyrazili do útoku.

Vojta stiskl v ruce meč. Bojový křik ztichl a vojáci teď běželi mlčky. Když uhodil blesk, Vojta je uviděl. První byl už na tři kroky: tasený meč nad hlavou, vyceněné zuby, oči vytřeštěné. Vojta instinktivně zvedl nad sebe meč, na nějž okamžitě dopadl těžký úder. Chlapec s neuvěřitelným úsilím od sebe odvrátil nepřátelskou zbraň a současně se snažil ji protivníkovi vyrazit z rukou. Bylo ale vidět, že to je zkušený bojovník. Udržel meč bez problémů a udělal nový výpad. Vojtovi, který jen taktak rozeznával vojákovu siluetu, se podařilo jej odrazit, musel se ale orientovat jen instinktivně. Uklidňovalo jej, že soupeř je na tom stejně. Vzpomínal, jak je kdysi učili šermovat se zavázanýma očima – orientovat se sluchem a předvídat pohyby soupeře. Soustředil se na zvuk protivníkových kroků a snažil se nevnímat bitvu, zuřící kolem, ani šum větru a deště.

Dovedně jeden za druhým Vojta blokoval soupeřovy údery. Voják znervózněl a jeho rozčilení Vojtovi nahrávalo. Když dozorce místo dalšího úderu seknul jenom do vzduchu a ztratil rovnováhu, udělal Vojta prudký výpad a zacílil do jeho ramene. Dozorce zasténal, upustil zbraň a svalil se na bok.

Vojta se vrhl na pomoc přátelům. Ve světle blesků viděl, že nepřítel je mnohem víc. Povstalci zoufale vzdorovali. Řinčela ocel, bylo slyšet výkřiky, někdo padal na mokrou zem. Před Vojtou se náhle vynořili dva nepřátelé. Odrážel útoky ze všech sil, ale cítil, že v každém okamžiku může propustit smrtelný úder. Koutkem oka zahlédl, že vojáci vzbouřence obkličují a svírají je do kruhu. Nad hlavou mu prosvístěl meč, on se ale stihl ohnout, prosmykl se pod rukou jednoho z vojáků a zasáhl ho do stehna. Ten vykřikl a padl na kolena. Vojta uskočil, aby se nadechl. Vzápětí se mu ale chtělo zavýt zoufalstvím: odkudsi se objevili další dva Vrahsenovci. Teď byli tři na jednoho.

„Vzdejte se!“ uslyšel řev.

„Nevzdáme se... Nevzdáme se!“ zarputile si pro sebe opakoval Vojta a odrážel údery ze tří stran.

„Přisluhovači Vrahsena, vzdejte se!“ znovu dolehl stejný hlas.

Vojáci sklonili meče a Vojta se rozhlédl: kolem stály stovky lidí se zbraněmi v rukou. Vojta pochopil, že to jsou táboroví vězni, kteří utekli z baráků.

Děšť ustal, mraky se téměř roztáhly a na obzoru začalo světlat nebe. V ranním oparu vystoupil dopředu vousatý muž a s ním asi čtrnáctiletá rusovlasá dívka.

„Když složíte zbraně,“ zahřměl bas vousáče, „zachováme vám životy.“

Táboroví dozorci stáli bez hnutí. Pak k Vojtově velké radosti někdo z nich vykřikl:

„Nestřílejte. Vzdáváme se!“

Do bláta, rozšlapaného stovkami nohou, se sesypaly vrahsenovské zbraně.

Obsadit budovu velitelství se zaměstnanci tábora nebylo těžké. Ozbrojená ochrana tam prakticky nebyla.

Ve druhém poschodí povstalci našli velitele eskorty, který je přivedl do tábora. Usnul v objetí s prázdným soudkem od vína, ani se nesvlékl. Když ho nesli dolů, otevřel jedno oko a zmatený, ale spokojený zamumlal něco jako: „Jedemééé! Domů!“ a znovu usnul.

O patro výš zadrželi velitele tábora, který už se stihl probudit. Ohromený údivem se nebránil a nechal se vyvést na dvůr.

Část mužů z Červené Rudy běžela na příkaz staršiny k barákům osvobodit ženy a děti a také ostatní vězně. Druhá skupina se vydala k vězení. Jak u baráků, tak u vězení se táborová stráž vzdala bez boje.

Vězení bylo tříposchodové. Dozorce ve službě, bílý strachy, okamžitě vydal svazek klíčů od cel a dveří mezi podlažími a prosil, aby jej alespoň nechali naživu.

„Víš, kdo tady také sedí?“ zeptal se Štěpán Vojty, když vstoupili dovnitř. „Tři Strážci kamenů: První Strážce Natan, Třetí – Felix a Čtvrtý – Emil.“

„Ti, o kterých jsem četl?“ podivil se Vojta.

„Ano, o Prvním a Třetím jsi četl. Čtvrtý je syn toho, který se účastnil posledního setkání s Aristarchem, a uvěznili ho skoro před pěti lety.“

Povstalci v celém vězení otvírali cely, i samoty, v nichž seděli pro Vrahse nejvíce nebezpeční vězni. Bývalí zajatci scházeli dolů do prvního podlaží, kde je vítali Štěpán, Vojta a také muži z Červené Rudy.

Štěpán se jim pozorně díval do tváří, a když uviděl ty, které čekal, vykřikl:

„Přátelé!“ rozběhl se ke třem vězňům. „Jak rád vás vidím živé a zdravé!“

„Štěpáne!“ zaradoval se jeden z nich, starý, dobromyslně vyhlížející muž s nevelkým bílým plnovousem. „Kde ses tu vzal? Byli jsme si jisti, že jsi odtud utekl...“

„Bylo to tak, Natane. Ale zcela nečekaně jsem se musel vrátit,“ zasmál se Štěpán.

„To jsou velké zázraky, darovat člověku život,“ řekl druhý. „Ale co se tu stalo? Jak došlo k tomu osvobození?“

„Jestli to mám říct dvěma slovy, Emile, tak jsme prostě ovládli tábor.“

„A Vrahse? Co jeho vojáci?“ zeptal se třetí.

„Ti o tom nevědí, Felixi. Nikdo to ještě neví. Všechno proběhlo velice rychle a nečekaně dokonce pro nás samotné. Před třemi dny Vrahsenovi vojáci zajali všechny obyvatele Červené Rudy a v noci je přivedli sem. To byla jejich velká chyba.“

Felix si najednou někoho všiml a spěchal mu vstříc:

„Hymane, příteli!“

Radostně se objali a Felix přivedl hubeného menšího člověka s krátkými tmavými vlasy k ostatním.

„Přátelé, to je Hyman. Kdysi jsme spolu seděli v jedné cele, dokud nás nerozdělili na samoty. On mi velmi pomohl, když mě dozorcí zbili skoro až k smrti.“

„Felixi, není nutné děkovat,“ mávl rukou Hyman. „Prostě všechno, co rozčiluje Vrahse, mně dělá radost.“

Štěpán potom všechny seznámil s Vojtou. Jak se dalo čekat, byli značně udiveni jeho příběhem, tím, jak se objevil v jejich zemi. Natan se dokonce začal vyptávat na vlastnosti mlhy, Štěpán ale vědecký výslech přerušil:

„Teď by bylo dobré se trochu prospat. Navrhují, abychom se všichni setkali ráno: musíme se poradit.“

Štěpán vyšel za bránu a vrátil se s torbami, které nechal pod hradbami. Potom vyšli s Vojtou do prvního patra vězení a v jedné malé místnosti si našli místa k noclehu. Ustlali si přímo na podlaze.

„Myslel jsem, že půjdu spát do své cely,“ pronesl do ticha Štěpán.

„Ale nešel jsi.“

„Nějak se mi nechtělo.“

„Je to tam lepší?“

„Jsou tam pryčny. A zdi, na kterých jsem počítal měsíce.“

„Teď jsi svobodný.“

„Svobodný,“ odpověděl Štěpán.

DEN TŘETÍ

„Nevěříš, že už jsi volná? Jen věř!“ usmála se rusovlasá Rút při pohledu na malé děvčátko.

Rút seděla na své pryčně a mluvila o událostech uplynulé noci. Část obyvatelek jejich baráku byla právě venku, ale většina z těch, které se již rozhlédly po osvobozeném táboře, se vrátila zpátky. Rút vyprávěla o uchvácených zbraních, o boji s vojáky a o lidech z Červené Rudy.

„A ty ses také bila mečem?“ vydechla holčička a polekaně si zakryla ústa rukou.

„Ne, nebylo to nutné.“

„A mohla bys?“

„Samozřejmě. Když paseš ovce, a já jsem to na svobodě dělala, kam až moje paměť sahá, musíš umět je ochránit před šelmou. Proto pastýři umí používat meč i kinžál.“

„Promiň mi, prosím, dnešek,“ obrátila se k Rút žena, která měla službu v baráku. „Bála jsem se o nás všechny.“

„Já to chápu,“ odpověděla Rút. „Nezlobím se.“

Ve stejné chvíli v jedné místnosti v táboře zapálili svíčku v drahém, černými perlami vykládaném svícnu. Ruka spěšně odsunula stranou zlaté talířky a číše. Na masivní dřevěný stůl dopadl list papíru a zaskřípělo pero. Na tmavých tapetách, malovaných zlatem, se nervózně chvěl stín písíciho člověka. Po několika minutách byl dopis dokončen.

Z klece, která visela pod stropem, vyndali šedou harpyji. Dopis stočený do ruličky pečlivě připevnili na její nohu. Potom se opatrně, aby to nikdo neslyšel, otevřelo okno a harpyje se nepozorovaně vznesla k temnému nebi.

Šedý pták spěchal do Vertohradu. Harpyje věděla, že ve Vrahsenově Hradu se jí odvděčí chutným pamlskem – studenou žábou nebo, když bude mít štěstí, zdechlou myší. Proto rychle rozrážela vzduch svými silnými křídly.

Když nad táborem vyšlo slunce, část bývalých vězňů se začala chystat na cestu. Lidé, zvláště ti, kteří zde strávili nejeden rok, chtěli toto zlověstné místo co nejrychleji opustit. Vzali si s sebou jídlo, nabrali zatuchlou vodu z vždy plné táborové studny, a vyšli k bráně.

„Počkejte!“ zakřičel na ně Natan, První Strážce, „za chvíli se bude konat porada a rozhodneme se, co dělat dál!“

„Klidně si řeste, co máte dělat,“ odpověděl zachmuřený člověk, který lidi vedl. „My chceme domů.“

„Tam vás hned zavřou!“ snažil se je přesvědčit Natan.

„Lépe zemřít doma než v zajetí,“ odpověděl umíněně člověk, obrátil se zpět k velikému davu a zavelel: „Jdeme!“

Lidé vyrazili do Pustiny hledat cestu domů.

„Nedá se nic dělat...“, promluvil Emil, který stál vedle Natana, „svým způsobem mají pravdu. Kdoví, možná je to tak i lepší. Doufám, že se domů dostanou.“

Náčelník služby tajné korespondence pracoval v nejvyšší věži Hradu vladařů. Jeho práce byla zodpovědná, ale klidná: každé město v Éterii jednou měsíčně posílalo Ochránci Vrahsenovi hlášení o vybraných daních, o situaci s vodou a o náladách, panujících mezi lidmi. Ze vzdálených měst dopisy většinou posílali harpyjovou poštou, z blízkých je vozili kurýři.

Byl zvyklý pracovat na Hradě už od časů vladaře Aristarcha, jenže tehdy býval archivářem. Když se vláda změnila, přísahal věrnost Vrahsenovi a změnil práci. Pravda, někdy se svědomí bývalého archiváře snažilo ozvat, on ale ten hlas všemožně umlčoval.

Nad Vertohradem vyšlo slunce a ozářilo horu, na jejímž úpatí město leželo; spustilo se dolů a zazářilo na nejvyšší a nejstarší věži Hradu, kterou věnovala veliká vitrážová kopule, potom došlo k dalším věžím, spojeným mezi sebou propojovacími můstky, a konečně se rozlilo po celém velkém městě.

Bývalý archivář si zaléval ve sklenici svůj oblíbený ranní bylinkový čaj a broukal si pod vousy nějakou jednoduchou melodii. Najednou uslyšel tleskání křídel a něco tmavého se objevilo v okně. Překvapením upustil sklenici, a ta se s křápnutím rozletěla po kamenné podlaze. Velká šedá harpyje se usadila na bidlo vedle otevřeného okna.

Náčelník věděl, že dnes žádné zprávy přijít nemají. Znepokojeně překračoval střepy skla a rozlitou vařící vodu a šel k ptákovi, který narušil jeho klid. Na noze harpyje se blýskal měděný kroužek z tábora, a to znamenalo, že se muselo stát něco velmi vážného.

Chvějícíma se rukama odvázel dopis, přečetl jej a chytil se za hlavu. Potom vyskočil ze dveří a někam běžel.

Nespokojená hladová harpyje ho provázela hněvivým pohledem.

Kalid, hlavní Vrahsenův náměstek, byl velmi překvapen, když onoho brzkého rána uviděl ve dveřích své kanceláře udýchaného náčelníka služby tajné korespondence, který přiběhl a beze slova mu podal kousek papíru.

Kalid přečetl text (levé oko mu kdysi vyrazili v nějaké bitvě, takže měl místo něj nehybné skleněné) a výraz jeho tváře se změnil. „Co to znamená ‚zmocnili se tábora‘?“ zařval, jako by všim byl vinen ten, kdo přinesl dopis. Bývalý archivář stál, tiskl hlavu mezi ramena a snažil se nedýchat.

„Počkej tady!“ přikázal mu Kalid a spěchal nahoru, do Sálu vladařů. Věděl, že Vrahsen už vstal, a on, Kalid, musí svému pánovi sdělit ne zrovna dobrou zprávu.

Vchod do sálu hlídali dva vojáci. Když uviděli Kalida, rozestoupili se, postavili se do pozoru a pustili jej dovnitř.

Vrahsen stál odvrácený od dveří a hleděl do okna. Kalid se mlčky zastavil. Vrahsen se ani neotočil a promluvil:

„Svět není vždy bezpečný, pravda, Kalide? Čím blíže jsme našemu cíli, tím více to dráždí nepřítele. To je logika života.“

„Vy už to víte?“

„Viděl jsem, že do věže přiletěla harpyje. Dneska jsme přece nečekali žádnou poštu, ne? A ty jsi sem přiběhl... To Šestý? On něco udělal?“

„Ano, Ochránce Vrahsene.“

Vrahsen se obrátil ke Kalidovi. Jeho tvář byla klidná jako vždy. Měl pronikavé oči, úzké rty, tmavé, pečlivě uhlazené vlasy.

„Mluv, co se stalo.“

Kalid pověděl vše, co se dozvěděl: o ovládnutí tábora, o čtyřech Strážcích kamenů a o chlapci, o němž Štěpán tvrdí, že přišel do Éterie zpoza mlhy. Někomu by se mohlo zdát, že Vrahsen vše přijímá lhostejně. Kalid ale svého pána znal. Jako vždy se zdržoval emocí, jen jednou sotva znatelně pozdvihl obočí, to když slyšel o příchozím Vojtěchovi.

„To je vše, co nám bylo sděleno,“ shrnul informace Kalid. „Když dovolíte, Ochránce Vrahsene, řeknu vám svůj návrh.“

„Prosím.“

„Podle mne je velmi důležité, aby se lidé v Éterii o tom strašlivém případě neposlušnosti nedozvěděli. Musíme tam prostě poslat armádu a v tichosti ten problém vyřešit. A to jednou provždy.“

Vrahsen na něj pohlédl a klidně řekl:

„My tam vůbec nemusíme posílat armádu.“

Kalid překvapeně zmlknul, ale pak, jako by něco pochopil, rázně přikývl:

„Rozumím, co máte na mysli, Ochránce Vrahsene! Čas nám pomůže!“

„Ano, čas je na naší straně.“ Vrahsen se odmlčel. „Pokud se ovšem nebude opakovat stejná historie jako se Šestým. Myslím ale, že to není příliš pravděpodobné.“

„To bylo výjimečné,“ s jistotou prohlásil Kalid. „Sice nevíme, jak se to vlastně stalo, ale opakovat se to nemůže.“

„Kdy tam byl poslán poslední potravinový konvoj?“ zeptal se Vrahsen.

„Před třemi týdny.“

„Takže už mají jídlo jen na týden...“ Vrahsen o něčem přemýšlel a po chvíli pokračoval: „Za šest týdnů tam budou moci naši vojáci jet na návštěvu. Většina vzbouřenců do té doby pomře hladu a ta hrstka, která ještě zůstane, se nezmůže na odpor.“

„Ano,“ přitakal Kalid.

„A ještě jedna věc. Potřebujeme do tábora nové vězně.“

„Kde ale vezmeme tolik nové pracovní síly?“

Vrahsen se posadil, pokrčil rameny a lhostejně řekl:

„Máme seznamy nespolehlivých občanů.“

„Ano, máme...“

„Pošli rozkaz našim posádkám do všech měst, aby bezodkladně, ještě dnes večer, provedly zatýkání podle těchto seznamů. Získáme tím několik tisícovek...“

„Osmnáct tisíc,“ upřesnil Kalid.

„Osmnáct. Skvělé. Zaplníme staré i nové baráky v táboře.“

„A do té doby je budeme držet v městských věznicích?“

„Přesně tak. Stejně je u nás v poslední době neklidně. Bude proto lepší nečekat. Zatkne me rovnou.“

Kalid se uklonil a vyšel. Spěchal zpátky do své kanceláře, napsal dopis a předal ho náčelníkovi služby tajné korespondence. Po chvíli už šedý pták, posilněný přinesenou myší, letěl zpátky do tábora. Nesl s sebou odpověď z Hradu.

Vojtu probudilo, jak někdo otevřel dveře a nahlédl do místnosti. Hlava se hned schovala a za dveřmi se ozvalo:

„Ještě spí.“

Vzbudil Štěpána a oba vyšli na chodbu. Jejich přátelé tam už čekali.

Štěpán všechny pozval do sousední velké místnosti, kde ještě před několika hodinami seděli vězeňští strážníci. Uprostřed stál velký stůl, na něm karafy s vodou a sklenice, okolo stolu asi tucet křesel. Přes zamřížovaná okna bylo vidět lidi, kteří chodili po táborovém dvoře.

„Tak co, vidím, že jsou tu všichni,“ začal Štěpán.

„Ano,“ odpověděl Felix. „Je tu ještě Hyman, prosil, aby se mohl přidat, chce pomoci.“

„Dobře,“ přikývl Štěpán a podíval se po všech, kteří se sešli v sále. „Bratři, potřebujeme rozhodnout, co dělat dál. Lidé jsou svobodní, ale bez ochrany. Oni i my potřebujeme jistotu a konkrétní plán postupu.“

„Někteří už nečekali a odešli,“ řekl Natan.

Štěpán se na něj udiveně podíval:

„Kolik lidí?“

„Hodně. Okolo tisíce. Vzali si s sebou jídlo na několik dnů.“

Štěpán stiskl rty.

„Mimochodem, zásoby jídla v táboře jsou maximálně na šest sedm dnů,“ porušil ticho Hyman.

„S vodou by ale problém být neměl? Je tu přece studna,“ ujistil se Štěpán.

„Ano, je jediná na celou Pustinu. Vody v ní je ale dostatek.“ Hyman vzal ze stolu džbán s vodou a naplnil sklenice.

Vojta upil – byla ještě horší než ta, kterou ochutnal v Červené Rudě.

Náhle se otevřely dveře a do místnosti vešla dívka. Její jasné rudé vlasy jako by zářily v ranním slunci. Za ní přestoupil práh vysoký, statný člověk.

„Dobrý den. Já se jmenuji Rút,“ řekla dívka, „a tohle je Josef.“

„Dobrý den,“ odpověděl Štěpán. „Omlouvám se, ale my tu máme poradu.“

„Poradu Strážců?“ zeptala se dívka.

„Strážců,“ v hlasu Šestého bylo možné číst údiv.

„Pak dovolu, abych se také přidala. Prosím.“

Širokolící světlavlasý Felix se zamračil:

„Chceš snad říct, že ty jsi Strážce? My se vzájemně známe, známe každého z rodiny. Tebe ale neznáme.“

„Já nevím, jestli jsem Strážce, nebo ne,“ odpověděla Rút. „Pevně doufám, že zatím ne.“

„Počkej,“ zvedl ruku Natan. Očividně se snažil v tom vyznat. „Tak ano, nebo ne? Nemluv v hádankách.“

„Tady nejsou žádné hádanky,“ promluvil Josef. „Co je tu nepochopitelného? Ona je dcera Druhého.“

Všichni mlčky pohlédli na Rút. Vojta si všiml, jak sotva znatelně pozdvihla bradu, ale také mlčela.

„Tvůj otec je Filip?“ zeptal se konečně Štěpán.

„Ano, já jsem jeho dcera.“

Strážci se na sebe udiveně podívali.

„On žije? Co je s ním?“

„Nevím, co je teď s mým otcem a jestli žije. Posledního půldruhého roku jsem byla v táboře... Poté, co mě zatkli ve Vertohradu.“

„Posaď se,“ ukázal Štěpán na křeslo, „a řekni, co víš.“

Rút si sedla a vyprávěla, že od svého narození žila v Ploských horách. Její otec se tam ukryl poté, co Vrahsen uchvátil moc. Chovali s otcem ovce a připojili se k pastýřům. Rút čas od času chodila do hlavního města prodávat vlnu. Tam se seznámila s Josefem a malou skupinou lidí, kteří odmítali Vrahse uznávat vladařem. Nejdříve se jen scházeli a diskutovali o životě v Éterii. Potom se rozhodli psát letáčky a vylepovat je na zdi domů. Jednou je během vylepování zatkli.

„Ale Vrahsen a vojáci dodnes nevědí, že jsem Filipova dcera,“ skončila Rút.

Poté, co vyslechli její vyprávění, dovolili Strážci Rút a Josefovi zůstat. Porada pokračovala.

Chlad uplynulé noci už nic nepřipomínalo: venku se dělalo vedro a otevřeným oknem se do místnosti dostával horký vzduch z Pustiny.

„Všichni, kdo byli v tomto táboře, se teď musí skrýt,“ řekl Tomáš. „Nezískali jsme svobodu proto, abychom ji v nejbližších dnech zase ztratili.“

„Ale tady je tolik lidí! Kam je povedeme?“ zeptal se Emil.

„Souhlasím se staršinou,“ řekl Natan. „Lidi je třeba odvést, a to rychle. Je třeba počítat s tím, že jen cesta přes Pustinu s dětmi zabere dva nebo tři dny.“

„Ale kam s nimi?“ znovu se zeptal Emil. „Do svých domovů se vrátit nemohou. V každém městě je vrahsenovská posádka a okamžitě je zatkne.“

„Brzy by měl dorazit potravinový konvoj. Když se ho zmocníme, budeme mít měsíční zásoby jídla,“ navrhl Josef.

„A co tím získáme?“ namítl Felix. „Pošlou sem vojsko a my nedokážeme tábor uchránit před útokem.“

„Oni ale nebudou potřebovat útočit,“ řekl Natan. „Mohou nás prostě obléhat, dokud nám nedojde jídlo.“

Nastalo tíživé ticho, do něhož náhle vběhl jeden ze strážných, které vzbouřenci postavili na věžích:

„Lidé se vracejí! Lidé se vracejí do tábora!“

„Jak to?“

„Proč?“

„Všichni?“

„Je jich hodně... Vypadá to, že všichni...“

Účastníci porady spěchali ven k táborové bráně. To, co uviděli, je neobyčejně udivilo. Pustinou se zpět, směrem k táboru táhly stovky lidí. Vraceli se neorganizovaně, rozptýleně, byli jakoby každý sám za sebe.

„Co to znamená?“ zašeptal znepokojeně Natan, ale nikdo mu nedokázal odpovědět.

První již došli k bráně. Nikdo z nich nic neříkal, jen netečně, mlčky mířili do svých baráků a ničeho si nevšimli.

Vojta s hrůzou hleděl na tyto nedávné uprchlíky. Studené, jakoby nevidomé oči. Strachem znetvořené tváře. Beznaděj a zoufalství.

Rozběhl se k tomu, který se vracel jako první. Postavil se mu do cesty ve snaze ho zastavit:

„Stůjte! Co se stalo? Proč jste se vrátili?“

Člověk nevěnoval chlapci pozornost, prostě jej odstrčil.

„Co tam bylo? Proč mlčíte?“ nepřestával Vojta a chytil člověka za ruku.

Ten, jako by trochu přišel k sobě, se k němu otočil a zlostně vykřikl:

„Já se chci vrátit sem!“ a rychle dodal, skoro se slzami: „Nebraňte mi!“

Vojta pustil jeho rukáv. Muž běžel dál do hloubi tábora a za ním stovky neúspěšných uprchlíků: jako v polosnu, jeden za druhým vcházeli a vcházeli do brány.

Porada pokračovala již ve zcela jiné náladě.

„Musíme projít přes Pustinu,“ řekl Štěpán. „Musíme zjistit, co se tam s těmi lidmi stalo.“

„Rozhodně. Když jsme na sebe vzali odpovědnost, tak musíme jít sami, v naší malé skupině,“ souhlasil Felix.

„Hned za Pustinou v opuštěné vesnici bydlí jeden z mých lidí, Patrik,“ pokračoval Štěpán a pohlédl na své přátele. „Pokud se nám podaří projít, můžeme zůstat u něho. A tam se rozhodneme, co dělat dál. Kromě toho, když to bude potřeba, budeme moci Patrikovým prostřednictvím požádat o pomoc i v jiných městech.“

Štěpán se obrátil ke staršinovi a zeptal se:

„Drahý Tomáši, souhlasil byste s tím, abyste zatím zůstal zde v táboře a převzal vedení?“

„Celý tábor – to je mnohem víc než Červená Ruda,“ odpověděl staršina. „Ale můžeme to zkusit. Souhlasím.“

„Děkuji!“ Štěpán sklonil hlavu a zašeptal: „Na jak dlouho odcházíme, těžko říci. Zatím víme jen to, že se lidé vrátili a nejsou mezi nimi zranění.“

„A nemůže to být tak,“ promluvil Emil, „no, pamatujete ty staré legendy... O tom, že se z Pustiny nedá vyjít... Možná je to právě ono?“

„Nesmysl,“ odporoval Natan. „To je všechno lidský strach z neprozkoumané přírody, nic víc. Tím spíš, že každý měsíc přijíždí konvoj se zásobami a jednou ročně se mění celá stráž. Takže sem nemotejme legendy.“

„Víme přesně, jakým směrem šli ti, kdo se vrátili?“ zeptal se Vojta.

„Pokud se chceš odtud dostat, můžeš jít jedině na východ,“ odpověděl Štěpán. „Na jihu je zátoka, na západě moře, na severu Černé hory. Takže jiný směr prostě není.“

„Vyrážíme tedy hned?“ zeptal se rozhodně Josef.

„Ano,“ odpověděl Štěpán.

Na přípravu na cestu si dali jen pár minut. Rychle něco pojíst, napít se a nabrat vodu z táborové studny a vyrazit na cestu.

V místnosti s tmavými tapetami malovanými zlatem chodil ode zdi ke zdi člověk s rukama složenýma za zády. Čas od času pohlédl do okna, buď proto, že na něco čekal, nebo proto, že prostě nevěděl, co teď dělat. Pak náhle uviděl na nebi svou šedou harpyji a jeho ruce se vzrušením roztráslly.

Pták přinesl odpověď. Člověk chvatně rozvinul list a přečetl jej. S uspokojením vydechl. Potom usedl za stůl, vzal nový list, namočil pero do inkoustu a rychle cosi napsal. Spěšně přivázal dopis na nohu ptáka a poslal jej zpět do Vrahsenova Hradu.

Když se lidé shromáždili, Štěpán utišil hluk davu a řekl:

„Svobodní Éterijci! My, čtyři Strážci kamenů, společně se svými přáteli jdeme do Pustiny. Vaším velitelem zatím bude staršina Tomáš. Slibuji vám, že uděláme vše, aby naše vítězství nebylo zbytečné a abyste vy a vaše děti dostali vytouženou svobodu! Za Éterii!“

„Za Éterii!“ odpověděl sborem dav.

Když přátelé procházeli táborovou bránou, Josef se zastavil a pohleděl doleva, kam vedla cesta.

„Co je tam?“ zeptal se Vojta.

„Povrchový důl. Touto cestou dennodenně vodili tisíce vězňů,“ odpověděl Josef.

„Je tam místo těžby zlatého písku,“ vysvětlil Natan a také se zastavil. „Ruda zde sama o sobě není příliš bohatá, a aby se vytěžilo aspoň sto gramů zlata, je třeba dobýt a zpracovat tuny zeminy. Je to nesmírně těžká práce.“

„A všechno šlo Vrahsenovi?“ zajímal se Vojta.

„Ano, ale jeho samotné zlato příliš nezajímá. On hlavně potřebuje cítit moc nad lidmi,“ zapojil se do rozhovoru Emil. „Zlato pro něho není cíl, jenom prostředek, jakým získává pokoru a poslušnost podřízených. Ovšem v jeho okolí se úroveň autority určuje množstvím zlatých předmětů. Klenotníci vyrábějí ze zlata nejen šperky, ale i spoustu věcí, které vůbec zlaté být nemusí, jako nože a vidličky, poháry a talíře, hrnce a pánve, svícny, kliky ke dveřím pokojů nebo koňské podkovy. Říká se, že leckdo z jeho velmožů má dokonce i postel ze zlata.“

„Jdeme dál!“ ohlédl se Štěpán a pobídl je.

... Kráčeli po téměř nepostřehnutelné cestě. Uběhla již více než hodina, věže tábora už nebyly vidět a první napětí opadlo. Šli, rozhlíželi se do stran a v rukou drželi meče, připravení vystoupit proti neznámému nebezpečí. Všude byl ale klid.

Cesta se postupně stávala stále obtížnější. Buď se ozývala únava, nebo to bylo nedostatkem vody, ale Vojta si uvědomil, že se mu začaly plést myšlenky. Vytáhl láhev a napil se. Pak se snažil soustředit na cíl cesty, ale z nějakého důvodu si nemohl vzpomenout, proč odešli z tábora. V hlavě mu sotva slyšitelně zazněla nějaká dávno zapomenutá melodie. Velmi ho to rozrušilo, div nezaplakal kvůli tomu, že si nemohl vzpomenout, kde a kdy ji už slyšel; jako kdyby na tom závisel jeho život.

A tichoucná klidná hudba se mu stále točila v uších. Jako by upokojovala a utišovala. To nebyla píseň, ne; prostě hudba beze slov, ale jak nádherně zněla! Vojta se snažil ji uslyšet zřetelněji, ona zesilovala, a najednou se mu zdálo, že ji slyší jakoby všude okolo sebe.

Melodie byla tak krásná, že nešlo přestat ji poslouchat. Vojta se zatajeným dechem čekal na každý nový zvuk a hudba si jej podmaňovala stále více, tu měkce okouzlovala, tu jako chladná ostrá čepel pronikala do samotného srdce, každou chvíli se stávala stále více žádoucí. Po Vojtově tváři se kutálela slza: už nedokázal déle zadržovat své pocity, byl zmatený, ohromený, zdálo se mu, jako by se ztrácel mezi těmi podivnými zvuky, ale zároveň mu připadalo, že se také stává stejně velkým jako sama tato hudba.

Postupně pochopil, že ta melodie něco chce. Ano, bylo to jasné přání, ten silný pocit, jaký ucítil při prvních zvucích, ale v němž se nemohl vyznat. Hudba jej chtěla uchvátit, a jemu se chtělo zůstat zde navždy. Zastavit se, poslouchat a nepřestat. Vojta nemohl a nechtěl přerušit ten čarovný melodický kruh, který potlačoval úzkost a neklid. Připadalo mu jako opravdu dobrý nápad se zastavit a zůstat zde alespoň do večera, ne, lepší bude do zítřka...

Sedl si do písku. V hrdle mu zcela vyschlo. Znovu vyndal láhev a už nešetřil a začal lačně pít. Voda mu v praménkách stékala po bradě. Melodie jako by pochopila jeho rozhodnutí se zastavit, zazněla silněji, udeřila novými, slavnostními akordy. Vojta pocítil, jak jej uvnitř cosi zabořilo, jeho duše jako by se sevřela, zneklidněla a hledala záchranu. Čím silněji hudba hrála, tím silněji cítil bolest. Svalil se do písku a schoulil se. Chtěl se zbavit bolesti, ale zároveň toužil po tom, aby hudba pokračovala. Jenže nyní každá tak vytoužená nota s sebou přinášela utrpení, které se stávalo stále více nesnesitelným.

„Zmlkni!“ vykřikl najednou Vojta.

Melodie se zastavila, jako by vyčkávala.

Vojta se postavil a zkusil jít. Teď slyšel jenom velmi hlasité skřípění písku pod nohama. *Divné*, pomyslel si a připadal si jak ve snu, *tak dlouho už jdeme, a já jsem si nevšiml, že tady písek tak hlasitě skřípe*. Skřípění malých zrněk písku o sebe jej řezalo do uší, hlava mu třesla a ať se sebevíc snažil došlapovat opatrně, aby se tomu protivnému zvuku vyhnul, vůbec to nepomáhalo.

A tehdy jej ale přímo zaplavilo zjevení: on bez té hudby nedokáže žít, nemůže. Udělalo se mu špatně, roztrásl se mu ruce, sevřel se v něm dech. Pochopil, že potřebuje záchranu. Ať to třeba bolí, ale raději tak než bez ní.

„Zni! Hraj!“ zakřičel do Pustiny.

Melodie se znovu ozvala. V jejím přelévání ale náhle pochopil, že podmínka, jakou hudba kladla, byla – nejít dál. A nejen to; aby ji mohl slyšet navždy, musel, byl povinen vrátit se zpět.

... *Přece tam nebylo tak špatně. Tam bude možné si od všeho odpočinout; tam, v táboře. Tam není písek. Bude tam jen hudba*, honily se mu v hlavě myšlenky. Bolest byla skoro neznatelná, jako by dávala Vojtovi možnost se soustředit a rozhodnout se. Také melodie se stáhla a hrála teď sladce a tiše. Tahle k smrti nádherná hudba jej prosila a nutila se otočit zpět. *Za všechno můžou ti, kvůli nimž musím trpět a riskovat. I Mirka za to může: proč onemocněla? A když umírala maminka, proč ji nikdo nezachránil? Všechno je to nesmyslné... Proč bych teď měl s někým bojovat a něco hledat? ... Potřebuji si prostě odpočinout. To všechno tady vůbec není moje věc. Je to nějaký podvod. Musím si to znovu rozmyslet, a ne jít... jít*. Znovu se posadil a snažil se připomenout si, kam má jít, ale kromě nějakých mlhavých úryvků o kinžálu, červeném míčku a silném studeném dešti si nemohl na nic vzpomenout. *Rozhodně si potřebuji odpočinout*.

Je tu tábor. Tam je teplo, klid, tak dobře se tam žije, jí, spí... Těžce se zvedl. Divná hudba znovu zazněla hlasitě a za jejích vítězných tónů Vojta nechal v písku meč a s klopýtáním se vlekl zpátky.

Ve stejnou dobu, kdy Vojta slyšel hudbu, Štěpán přemýšlel o tom, co prožil za ty roky vězení v táboře. Něco takového by nepřál ani nepříteli. Ti lidé, kteří jeho a druhé ponižovali a mučili, kteří byli příčinou smrti desítek vězňů, si spokojeně žijí. *Musím se pomstít dozorcům a táborovým velitelům, přemýšlel, za pět let utrpení a ponižování. Za sebe i za druhé, za ty, kdo se již pomstít nemohou. Za všechno!* Rozhodným krokem si to namířil zpět do tábora: spravedlnost nemůže čekat, trest musí být vykonán – ve jménu lepší budoucnosti.

Kdyby někdo z nadhledu pozoroval, co se v té chvíli v Pustině dělo, mohl by vidět, že celá ta skupina vypadala dost podivně. Několik lidí se stále ještě snažilo pokračovat v cestě, někteří seděli v písku, někdo už se obrátil a bez ohledu na cokoliv šel zpět. Nevšímali si jeden druhého, jako by nikoho neviděli a neslyšeli, byli hluboce soustředění na nějaké jenom jim známé myšlenky.

Vojta unaveně přesouval nohy a snažil se pochopit, jak se ocitnul zde, uprostřed písku, a věděl jen to, že se rozhodně musí vrátit do tábora. Melodie odešla někam do pozadí a už nepřinášela dřívější radost, jen bolest stále zůstávala.

V jednu chvíli se mu zdálo, že ho kdosi chytil a pokládá ho na hřbet nějakého obrovského černého býka. Začal se vzpírat, bránil se, ale nebylo mu to nic platné. Někam ho vezli. Snažil se pochopit, co se děje, ale poznal jen, že to není žádný býk, ale obyčejný kuň. Potom se mu udělalo mdlo, všechno se s ním zatočilo a on ztratil vědomí.

Vojta otevřel oči. Ležel v téměř prázdném pokoji na jakési staré posteli. Trásl se, byl celý mokrý od studeného potu. Bolela ho hlava, bylo mu zle a zdálo se mu, že už už bude zvracet.

Zkusil se upamatovat, co se s ním stalo. Vzpomněl si, že byl v Pustině a že ho někdo přepadl. *Kde jsou ostatní?* Vojta přeběhl očima místnost, ale nikdo zde nebyl, ani jeho přátelé, ani nikdo cizí. Bylo třeba přemýšlet, jak se odtud dostat dřív, než se objeví někdo z nepřátel a všimne si, že ho zapomněli svázat.

Najednou Vojta odkudsi zvenku zaslechl Štěpánův hlas. Slově rozumět nebylo, ale beze všech pochybností to byl jeho hlas.

Copak Štěpán je s nimi?

Pokusil se nadzvednout, ale nestačily mu síly a musel si znovu lehnout. *Opravdu, pomyslel si, mě ani není nutné svazovat.*

V tu chvíli se otevřely dveře a vstoupil Štěpán se dvěma neznámými muži. Štěpán vypadal vyčerpaně. Hned za nimi vešli i všichni ostatní: Natan, Emil, Felix, Hyman i Josef s Rút.

„Tak jak ti je?“ zeptal se Štěpán, když viděl, že se Vojta probral. „Ten pochod nám všem dal co proto.“

„Kde to jsme a kdo je to?“ s nedůvěrou se zeptal chlapec při pohledu na neznámé.

„Promiň, že jsem se nepředstavil,“ řekl jeden z nich, muž středního věku. „Já se jmenuji Patrik.“

„Matěj,“ řekl druhý, starý, již prošedivělý muž. „Bydlím v sousední vesnici. Já a mí přátelé pomáháme Patrikovi.“

„Posaďte se,“ vyzval Patrik přítomné, aby si sedli na lavice podél stěn.

Štěpán se podíval na Vojtu.

„Nestrachuj se. Teď jsme v bezpečí, všechno je v pořádku. Měli jsme štěstí, že jsme vyvázli. Nebýt Patrika, vrátili bychom se do tábora, aniž bychom to sami chtěli.“

„Vrátili bychom se?“

„Ano. Pamatuješ si něco z toho, co se s tebou dělo v Pustině?“

Vojta se pokusil vybavit si v paměti ty události, ale znovu se mu udělalo mdlo.

„Nějak si nemohu vzpomenout. Pamatuji si jen, že jsem se musel, nutně musel vrátit do tábora. Víc asi nic.“

„Ano, u mě to bylo něco podobného. A u ostatních také,“ řekl Štěpán. „Už jsme se obraceli zpět, když nás našel Patrik.“

„Všem nám teď není dobře, někomu víc, někomu méně,“ promluvil Felix. „Ty jsi to ale asi schytl nejvíc ze všech.“

„Tak co se s námi stalo?“ zeptal se Vojta.

„Celé tajemství je v samotné Pustině a její jediné studni,“ vstoupil do rozhovoru Patrik. „Vysvětlím vám to. Já jsem se sem přestěhoval před rokem na Štěpánovu prosbu. Tady je asi nejzastřenější kout z celé Éterie. Jen jednou měsíčně tu projíždí karavana se zásobami jídla do tábora, jinak sem vojáci nelezou. Před pár měsíci do tábora vedli asi třicet žen a dětí. Na něco takového jsme samozřejmě nemohli jen tak koukat, i když nás bylo jen devět. Lidi jsme osvobodili, vojáci se rozutekli, podařilo se nám ale zajmout velitele toho konvoje. Byl velmi vystrašený, přesvědčený, že ho určitě zabijeme. A tento velitel nám řekl zajímavé věci o táboře a o Pustině.“

Vojta se nadzvedl na posteli a podařilo se mu sednout. Patrik pokračoval:

„Strážní v táboře nehrají prakticky žádnou roli, i když oni sami o tom nevědí. Ve skutečnosti to, co lidi drží v zajetí, je voda. Táborová studna je důvod, proč se odtamtud nedá jen tak odejít.“

Patrik si všiml udivených pohledů.

„Všichni vědí, že tábor byl postaven kvůli těžbě zlata ve druhém roce Vrahsenovy vlády. Málokdo ale ví, že během stavby našli v blízkosti zlatého dolu vodu, opuštěnou studnu, jedinou v celé Pustině. Velitel konvoje nám tvrdil, že stačí napít se té vody, a už nedokážeš z Pustiny odejít.“

„Ale táboroví dozorci tu vodu sami pijí,“ řekl Felix.

„Ano, a proto, aby se mohli vrátit, je opijí vínem, aby se neudrželi na nohou a upadli do bezesného spánku. V takovém stavu je mohou z tábora rychle odvézt. Jednou jsem viděl, jak ty vozy hnali. Jsou to nešťastní lidé. Slyšel jsem také o tom, že když se vrátí domů do svých měst, nenacházejí pokoj, nemohou spát, v noci křičí hrůzou a ve dne vyjít steskem.“

„Vy, kdo jste přišli do tábora teprve včera, jste tam pili vodu?“ zeptal se Natan.

„Ano, během porady,“ odpověděl Štěpán.

„A já navíc i přímo v Pustině,“ ozval se Vojta.

„Možná je to opravdu všechno v té vodě?“ sražil čelo Natan.

„To znamená, že před dvěma lety bych ani já neměl šanci vyvážnout,“ řekl najednou Štěpán, „kdyby se nestalo tohle,“ ukázal na dlouhou jizvu na předloktí. „Když jsem utíkal

z tábora, poranil jsem si ruku o skleněné střepy na vršku hradby. Ztratil jsem mnoho krve, táhl jsem se pískem, nic jsem nechápal, místo na východ jsem z nějakého důvodu šel na jih. Došel jsem na břeh Oblačné zátoky a tam jsem ztratil vědomí. Měl jsem štěstí, že mě našel jeden rybář.“

„Možná máš pravdu,“ řekl Natan. „Ztratil jsi hodně krve a účinek táborové vody zeslábl.“

„Tak či onak,“ řekl prošedivělý Matěj, „Pustina ze sebe nikoho nepustí. Ona vždycky klame: dokáže tě svou lží zavést tam, kam sama chce, a může tě úplně zbavit svobodné vůle. Vyprávěl mi o tom dědeček, když jsem byl ještě dítě.“

„Copak je ta Pustina inteligentní?“ zeptala se Rút.

„Já bych nazval inteligentním, i když samozřejmě ne moudrým, toho, kdo v ní vládne...,“ řekl Matěj.

„Slyšel jsem melodii,“ řekl Vojta. „Nejdřív byla krásná, ale potom...“

„Ó, na melodie on je specialista!“ odpověděl stařec. „Kdysi to bylo jeho hlavním zaměstnáním.“

„Jak to, že jste nás tak našli?“ divil se Vojta.

Patrik se plácl rukou po čele, jako by si na něco vzpomněl, a vytáhl z náprsní kapsy stočený lístek.

„Tady, dostali jsme dopis. Pravda, nebyl adresovaný nám, ale bylo by neodpustitelnou chybou si ho nepřečíst... Právě jsme se chystali do lesa na lov, a najednou přímo na nás letí šedá harpyje!“

„Harpyje?“ nechápal Vojta.

„Promiň,“ opravil se Patrik. „Zapomněl jsem, že nejsi Éterijec. Šedé harpyje jsou ptáci, které používají Vrahsenovi zvědové jako vzdušnou poštu. Je to takové tajemství, o kterém ve skutečnosti všichni vědí. Samozřejmě jsme ani okamžik neváhali, luky byly raz dva nabitě a harpyje nedostala žádnou šanci setkat se s Vrahsenem.“

„Patriku, nenatahuj to, čti!“ neudržel se Štěpán.

„Je tu zajímavé, ale smutné poselství, poslouchejte: *Ochránce Vrahsene! Jsem rád, že jste dostal můj první dopis. Vaše rozhodnutí počkat, až v táboře dojde jídlo, je bezpochyby ideální, jako vždy. Opravdu, vzbouřenci musí nést trest a musí zemřít. Ani kapka soucitu banditům! Strážci a chlapec oznámili, že se budou snažit přejít přes Pustinu. Jsem přesvědčen, že se jim to nepodaří. Dále budu jednat podle okolností. S nejhlubší úctou váš věčný služebník.*“

Vojta natáhl ruku a Patrik mu podal dopis.

„Když jsme to přečetli, ihned jsme vyrazili směrem k táboru a po cestě jsme vás potkali. Protože jsme znali ten příběh o vodě, bylo nám jasné, co se s vámi děje. Posadili jsme vás na koně, i když jsme museli použít určité násilí, za což se omlouváme, a přivezli jsme vás sem.“

„To ale znamená, že odtud nemůžeme lidi vyvést,“ řekl Vojta a prohlížel si papír, popsaný rychlým písmem. Písmena byla ostrá a kostrbatá jako armáda s oštěpy, která se nestihla seřadit.

„Myslím, že to nepůjde,“ stiskl zuby Patrik a pokýval hlavou.

Vojta podal dopis Štěpánovi.

„Můžu si ho nechat?“ zeptal se Štěpán pána domu, a když obdržel souhlas, schoval jej do kapsy.

„Kolik je tam teď lidí?“ upřesňoval Patrik.

„Kolem šesti tisíc,“ řekl Hyman.

„Musíme na něco přijít, jak je zachránit!“ promluvil Štěpán. „Není možné, že by neexistovalo řešení!“

Nastalo ticho. Do něho zazněl Vojtův zesláblý hlas:

„Živá voda.“

„Co?“ přeptal se Štěpán.

„Voda, kterou hledal vladař. Ke které mají ukázat cestu vaše kameny,“ Vojta se podíval na čtyři Strážce. „Jestliže voda z táborové studny drží lidi v Pustině, tak co jiného je odtamtud může vyvést než Živá voda?“

„Já nechci rozbít vaši víru,“ vmísil se do hovoru Natan. „Ale uvažujme střízlivě. Myslím, že v tom, co jsme prožili, není nic neobvyklého. Voda v táboře je nekvalitní, může se stát příčinou otravy a při silných zážitcích, při dehydrataci na přímém slunci samozřejmě ovlivňuje organismus, a to znamená, že může vyvolat různé vidiny a panickou touhu vrátit se zpět.“

„Chcete říct, že Živá voda ve skutečnosti neexistuje?“ řekla pobouřeně Rút.

„Řekl bych to tak: nemůžeme mít jistotu, že Živá voda existuje. Můžeme se dohadovat, co starodávné kroniky nazývají ‚Živou vodou‘. Nejspíš to byl pramen kvalitní pitné vody, o jehož existenci naši předkové věděli. A nám své vědomosti předali prostřednictvím takové poetické metafory. Samozřejmě potom se to obalilo celou vrstvou legend. To nás ale nemusí rmoutit. Hlavní je, že někde musí být zásoby vody, která nepoškozuje zdraví.“

„A co kameny?“ zeptala se Rút.

„Tady také není nic divného. Kameny nějakým přirozeným způsobem musí ukázat místo.“

„Vy jste ale přece jeden ze Strážců!“ namítl Vojta. „Vy musíte věřit v Živou vodu! Tím spíš, že se Vrahsen tak moc snaží, aby ji našel!“

„Já věřím, ale...“

„Vojto, my věříme, že Živá voda existuje,“ přerušil Natana Štěpán. „Přinejmenším za sebe to mohu říct. Problém ale je, že se k ní nedostaneme, dokud nenajdeme Aristarcha, který by měl něco vědět o Petraforu. A dokud nepřemůžeme Vrahse, který má čtyři kameny ze sedmi.“

„Teď nemůžeme Vrahse porazit,“ řekl Felix.

„Přátelé, není všechno tak beznadějně,“ řekl Štěpán. „Dovolte, řeknu vám něco, co zatím nikdo neví. Za ty dva roky jsem tajně obešel všechna města a vesnice Éterie a hledal jsem lidi, kteří jsou připraveni podpořit povstání proti Vrahsenovi, aby se na trůn vrátil zákonný vladař. V každém z těch míst, kde jsem pobýval, se taková lidé našli. Teď jsou spojení ve skupinách od tří do několika desítek lidí. Zbývá maličkost: vyslat signál po celé Éterii, shromáždit lidi v určený den a dobýt hlavní město!“

„Ty navrhuješ povstání?“ zeptal se Emil.

„Ano. Když to neuděláme, všichni, kdo jsou v táboře, zahynou. Dospělí i děti.“

„Kolik času je třeba na svolání všech a kolik lidí můžeme shromáždit?“ zeptal se Felix.

„Bude stačit několik dní. Můžeme mít okolo čtyř tisíc lidí. Každý má svou zbraň,“ Štěpán pozorně pohleděl na spolence. „Rýsuje se před námi šance vrátit všechno do starých dobrých časů. Jsme schopni vyhrát. Je čas se rozhodnout.“

V místnosti znovu všichni ztichli.

„Já jsem pro!“ řekl Natan.

„Já také!“ připojil se Emil a vyskočil z lavice. „Jak dlouho se ještě budeme bát toho zločince! Přišel čas jednat! Nejvyšší čas!“

„Jdu s vámi,“ řekl Felix. „Tak jako tak na nás teď budou pořádat hon všechny Vrahsenovy síly. Proto je lepší připravit se předem a zaútočit sami – tam, kde to nečekají.“

„Oho, vidím, že nálada je bojová,“ řekl Josef. „Staň se, co se má stát! Jdeme na to!“

„No a co řekneš ty, Vojtěchu?“ zeptal se Štěpán.

„Mě také honí, takže jsem připraven. Tím spíš, jestli je to jediná možnost, jak najít Živou vodu.“

„Tak dobře!“ Štěpán se slavnostně obrátil ke všem: „Budme v tom rozhodnutí pevní a neústupní!“

Pustili se do přípravy plánu. Štěpán navrhl shromáždit všechny na svátky, které bude Vrahsen pořádat tuto neděli na Hlavním náměstí ve Vertohradu.

„V neděli je slunovrat a Vrahsen bude slavit dvacáté čtvrté výročí svého příchodu k moci,“ řekl. „Dobrá příležitost, abychom se shromáždili také.“

„To je den, kdy uchvátil Éterii?“ ptal se Vojta.

„Ne, to se stalo v pozdním létě. On to ale slaví při slunovratu. Na Hradě říkají, že je to proto, že od toho dne začíná přibývat tmy a ubývat světla.“

„Takže nám zbývají čtyři dny,“ shrnul to Natan.

„To stihneme. Patrik má způsob, jak dát vědět všem, komu je třeba,“ odpověděl Štěpán.

„Vrahsen každoročně na tento svátek shromažďuje kolem třiceti tisíc lidí,“ řekl Josef.

„Ano. V hlavním městě budou lidé z celé Éterie. Všichni dobře víme, že každé město bude muset vyslat zástupce. Pro nás to bude nejlepší způsob, jak se mezi nimi ztratit a nepřitahovat k sobě pozornost. Ať jdou naši lidé společně se všemi a shromáždí se na náměstí. Tři čtyři tisíce vzbouřenců se zbraní, ukrytou pod oděvem, budou nenápadnou součástí takového davu.“

„Skvělý nápad!“ pochválil přítele Emil. „Shromáždít lidi Vrahsenovi pod nosem a udeřit ve chvíli, kdy bude nabubřele oslavovat výročí svého zločinu a vůbec nebude čekat útok!“

Bylo nutné poslat někoho zpět do tábora, aby tam vyřídil vše, co se Strážci dozvěděli, a aby se pokusil nalézt zrádce, který odeslal dopis Vrahsenovi. Štěpán navrhl, aby zpátky šel Josef jako člověk, kterého vězni dobře znají a váží si ho.

Josef se zvedl: „Samozřejmě je škoda, že nemohu jít s vámi... Ale vyprávět o všem lidem, kteří čekají v táboře na odpověď, je také důležité. Půjdu.“

Se všemi se rozloučil a vyrazil zpět.

Ostatní odešli z místnosti a k Vojtovi přišla žena:

„Zdravím! Matěj říkal, že se ti v Pustině udělalo špatně. Na, tohle vypij. Je to odvar z kořene spavé růže. Dovoluje rychle usnout. Můžeš se prospat a bude ti lépe.“

Vojta vypil vonný odvar a lehl si. Po minutě cítil, že usíná – letěl a letěl dolů, a nakonec se ponořil do snu. Upadl do vyrovnaného, klidného a tichého spánku.

Štěpán napsal dopisy do všech měst. Krátce, ale jasně popsal plán událostí a vlastnoručně se podepsal. Plán obsahoval několik základních bodů: shromáždit lidi věrné vladaři Aristarchovi, vzít zbraně a vyrazit do hlavního města. Tam, kde to bude možné, se přidat ke skupinám, které půjdou na nedělní svátek, a kde to možné nebude, jít mimo hlavní cesty a nevystavovat se očím Vrahsenových vojáků. Signálem k začátku povstání na Hlavním náměstí bude starodávná vlajka Éterie s vyobrazením člověka, lva, býka a orla.

Vojtu probudil hluk za zdmi domu. Vstal, protože cítil, že se mu vrátila síla, a vyšel ven. Tři Strážci, Hyman a Rúť už nebyli oblečení do táborových hadrů, ale měli normální éterijské oblečení, které jim někde opatřil Patrik.

„Jak se cítíš?“ zeptala se Rúť.

„Děkuji, už dobře.“

„Teď odešleme dopisy našim přátelům a vyrazíme na cestu,“ řekl Štěpán.

„A jak je pošleme?“ divila se Rúť.

Patrik se lišácky usmál: „Pojďte za mnou, ukážu vám to.“ Vedl je ke starým, již téměř rozbořeným hospodářským budovám. Vojta uslyšel kvokání a z chléva rozvážně vyšlo několik slepic.

„Slepice?“ zeptal se s údivem Hyman.

„Ano... Ale ne! Slepice nejsou to, co jsem vám chtěl ukázat,“ zasmál se Patrik. „Půjdeme trochu dál.“

Patrik otevřel dveře vedlejšího dřevěného domku. Ve speciálních boxech, rozvěšených po všech stěnách, seděl bezpočet holubů nejrozumnějších barev.

„Jak můžete vidět, vážené panstvo,“ začal žertovným tónem Patrik, „zde probíhá chov holubů elitních, drahých plemen. Tito holoubci, a za některé z nich by leckdo byl ochoten dát i pozlacený kočár, jsou ovšem jen kulisou. Ano, máme je pro odvrácení pozornosti. Náš skutečný cíl je zde,“ ukázal rukou na další domek.

Také zde bylo množství holubů, zdaleka ale ne tak krásných jako ti předešlí. Hnědí, bělohlaví. Vojta znal podobné z domova.

„Tady je to, co jsme připravili a pečlivě zde ukrýváme.“

„Poštovní holubi!“ zvolal Natan.

„Správně. Naše tajná zbraň ve válce za pravdu a spravedlnost.“

„Kam všude je můžeš poslat?“ zeptal se Hyman.

„Tihle holubi znají cestu do všech klíčových měst Éterie. Za pár hodin budou naši přátelé vědět všechno, co je třeba!“

„To je naše odpověď Vrahsenovi na jeho harpyje!“ řekl Emil.

„Samozřejmě! Nemůžeme dopustit, aby takové vymoženosti měl jenom on.“

Vojta začal Patrikovi pomáhat připevňovat ptákům dopisy. Za chvíli byla práce hotová a každý holub letěl do svého města.

„Tak a to je všechno,“ řekl Patrik. „Kéž všichni doletí. Nebe je skvělá cesta.“

„A my budeme muset jít po nudné, šedivé zemi,“ povzdychl si Emil.

„Jít nebudete muset,“ ozval se nečekaně Matěj. On a ještě několik mužů z jeho vesnice vedli za uzdy koně. „Tito koně sice nemají křídla, ale létají skoro jako ptáci.“

Vojtovi bylo jasné, že jeho přátelé musí padat únavou, zatímco jemu se podařilo si aspoň trochu odpočinout. Navrhl tedy, že všechno k odjezdu připraví sám.

„Prospěte se aspoň hodinku,“ řekl. „Po přechodu Pustiny to potřebujete.“

Patrik Vojtu podpořil a uložil všechny ke spánku – někoho v domě, někoho na seně. Vojta s Matějem nakrmili koně a připravili pro celou skupinu jídlo na cestu. Nasbírali v lese lesní plody a sladké ovoce, podobné sušeným fíkům. Potom Vojta dohlédl, aby všechny láhve byly naplněny vodou.

Když se prospali, dostali od Patrika kuše (na Vojtu a Rút vyšly ty, co střílí noži) a pohodně a vyrazili na cestu. Možnosti, jak se odtud dostat přes Ploské hory do Vertohradu, byly dvě. Dalo se jít na východ, přes lesy, mimo města, a snažit se nepřijít nikomu na oči. Druhou možností bylo jít na sever přes Velkou Bažinu, což ale bylo nebezpečné.

Vybrali si samozřejmě východ.

Do Mezilesí, největšího velkého města poblíž Vertohradu, přiletěla poštovní harpyje. Dopis, který přinesla, byl opatřený pečeti samotného Vrahsena. Něco takového se stalo poprvé. Když si velitel posádky přečetl napsaná slova, změnil výraz tváře. Všichni vojáci byli okamžitě alarmem svoláni na posádkové cvičiště.

Velitel stál před nimi s rukama sepjatýma za zády. Nozdry se mu chvěly, což věstilo nejvyšší stupeň znepokojení.

„Vrahsenovi vojáci! Nad celým éterijským národem se objevila hrozba. Skupina darebáků a zrádců, pro které není v naší zemi místo, a které lid nikdy nepodpoří, se rozhodla vystoupit proti Ochránci Vrahsenovi, a tedy i proti samotné Éterii.“

Posádka mlčky napjatě poslouchala.

„Skupinu vede známý zločinec Štěpán. Patří do ní ale ještě několik takzvaných ‚Strážců‘, ve skutečnosti zrádců, kompliců bývalého vládce Aristarcha, kteří se chtějí znovu vrátit na svá teplá místa na Hradě vladařů. Kromě toho je ve skupině spiklenců mládenec, který si říká Vojtěch, a tvrdí, že se tu údajně objevil zpoza mlhy, což, jak víme, je nesmysl.“

Velitel udělal pauzu a pokračoval:

„Ochránce Vrahsen nám, stejně jako jiným vojákům ve všech městech Éterie, přidělil několik úkolů. První: vyhledat a zadržet všechny členy Štěpánovy bandy. Druhý: zatknout všechny nespolehlivé občany. Příslušné seznamy byly pro každý případ připraveny už dávno, takže o to je naše práce jednodušší. Třetí úkol: zakazují se jakákoliv shromáždění éterijských občanů, na ulicích i v domech. My musíme dohlížet na bezpodmínečné dodržení tohoto rozkazu. Jakékoliv pokusy se shromáždit je třeba tvrdě potlačit. Se zatýkáním podle seznamů začneme dnes večer. Všechno jasné?“

„Sloužíme Ochránci Vrahsenovi!“ zvolali vojáci jako jeden muž.

Vojta byl vděčný osudu, že se před několika lety naučil jezdit na koni. Vzpomínal, jak u babičky na vesnici začal chodit na statek dívat se na krásné koně. Starý statkář, který znal ještě Vojtova pradědečka, jej naučil držet se v sedle.

Jeli už poměrně dlouhou dobu a povídali si, stále ještě plní dojmů z nebezpečného rozhodnutí, které nedávno přijali. Po cestě narazili na malé opuštěné město. Štěpán si všiml Vojtova udiveného pohledu, když projížděli kolem neporušených, ale prázdných domů:

„To je to, co jsem ti říkal. Obyvatelé opustili některá místa, protože se tam buď úplně zkazila voda, nebo prostě zmizela.“

Jeli dál a podobná městečka potkali ještě několikrát.

Cesta byla jednoduchá: pěkná, rovná silnice. Jízda Vojtu pomalu ukolébala a začínala mu padat hlava. Najednou Štěpán přitáhl koni otěže a celá skupina se zastavila. Z podrostu vpředu vyjelo třicet jezdců. Na dálku nebylo možné rozeznat tváře, bylo ale vidět, že jsou ozbrojení: kromě mečů měli i luky a kuše.

Chválius zastavil koně a pozorně se zahleděl dopředu. Potom vytáhl dalekohled a asi minutu pozoroval skupinu.

„Dvě stuhy!“ rozkázal a v jeho hlase bylo cítit vzrušení.

Na vysoké kopí připevnili dvě dlouhé, široké černé stuhy, které se zatřepetaly ve větru. Toto znamení všichni obyvatelé Éterie dobře znali. Vrahsenovské hlídky jeho pomocí zdálky zastavovaly pěší i jezdce, když bylo třeba provést prohlídku.

„Vyslídili nás Vrahsenovi vojáci!“ prudce se otočil ke svým společníkům Štěpán.

„Co budeme dělat?“ Felix se postavil v sedle, aby si lépe prohlédl vzdálené jezdce.

„Nemůžeme jít do boje, je nás málo,“ řekl Natan.

Štěpán sundal ruku z jílce meče:

„Máte pravdu... Před námi jsou oni. Za námi Pustina. Na jihu Oblačná zátoka. Na severu Velká Bažina... Jediné, co nám zbývá, je pokusit se dostat přes Bažinu.“

„To je ale skoro beznadějně,“ zavrtěl hlavou Felix.

„Skoro‘ neznamená ,úplně,‘ “ podpořil vedoucího skupiny Emil.

„K bažinám!“ zavelel Štěpán a vyrazili z místa.

Vrahsenovi vojáci se okamžitě vrhli za nimi.

Vojta se snažil nezaostávat. Vzpomínal na všechno, co se kdy učil o jízdě na koni, bylo to ale pro něj těžké. Ohlédl se a uviděl za sebou Hymana. Ten na něj zavolal:

„Neboj se, pojedu za tebou. Kdyby něco, budu tě krýt!“

Po těchto slovech se začal Vojta cítit jistěji. Koně se hnali okolo malých lesíků a bili zem kopyty. Po chvíli se Vojta na malém vršku ohlédl: nepřátelé byli stále ještě daleko, ale Hyman se velmi opožďoval. Když se Vojta znovu podíval dopředu, otevřelo se před jeho očima široké údolí.

Odtud to vypadalo, jako by se po něm válela mlha. Pokud bylo vidět, od kraje ke kraji a až po obzor všechno vypadalo jako nějaké světlešedé moře. Bažinu to nijak nepřipomínalo. Alespoň ne takové bažiny, jaké byly ve Vojtově rodné zemi. Štěpán zamířil přímo tam.

Vojta se znovu ohlédl a srdce se mu sevřelo překvapením a strachem: uviděl, že Hyman leží na zemi, několik Vrahsenových vojáků ho obklopuje a zbytek pokračuje v pronásledování.

Chlapec ze všech sil pobídl koně a cválal za přáteli. Rychle dohnal Štěpána a ostatní – ti už seskakovali z koní před samotnou Velkou Bažinou. Vojta uviděl bažinu zblízka: to, co

mu zdálky připadalo jako mlha, odtud vypadalo jako divná cukrová vata nebo jako hustá neproniknutelná pavučina vysoká tři metry.

„Kde je Hyman?“ zeptal se znepokojeně Štěpán.

„Chytili ho. Viděl jsem tam, za pahorkem, jak ležel na zemi i s koněm.“

Felix se chytil za hlavu.

„Hyman! Jak je to možné? Jak to, že jsme si toho nevšimli? To je naše vina!“

Dívali se na pahorek, kde se právě objevil jízdní oddíl vojáků.

„Bohužel mu nemůžeme nijak pomoci,“ řekl zachmuřeně Štěpán. „Koně necháme tady. Rychle do bažiny.“

Vyndal meč, rozmáchl se, udeřil do šedé mlhy a vstoupil do ní. Všichni ostatní se také chopili svých mečů a vyrazili za ním.

„Sláva Ochránci Vrahsenovi!“ křičel Hyman vleže na zemi a kryl si hlavu rukama.

„Měl jsi Vrahseu oslavovat dřív!“ řekl škodolibě někdo z vojáků a s radostí do Hymana kopnul. Trefil se mu do obočí a po tváři zajatce začal stékat pramínek krve.

„Přátelé, já patřím k vám!“

„Svině je tvůj přítel! Svázat a kupředu, k šéfovi!“

„Blááázni!“ zahučel Chválius a zlostně si odplivnul. „Vlezli do bažiny, místo aby si poseděli ve vězení.“

Samozřejmě že jít za nimi by bylo čirým bláznovstvím. Prohlédl věci, které zde ve spěchu Štěpánovi lidé nechali, nebylo v nich ale nic důležitého. Vtom dorazili vojáci se vzbouřencem, jenž spadl s koně během pronásledování. Vedli ho za sebou: ruce měl svázané provazem, který se táhl od sedla jezdce. Koně se zastavili a vojáci seskočili na zem.

„Pane veliteli! Zločinec byl zadržen a odzbrojen!“

Když Hyman uviděl velitele, zakřičel:

„Já jsem váš! Já jsem váš! Schválně jsem upadl!“ Dostal další úder.

„Stačí!“ Chválius přešel k zajatci:

„Tak mluv, kdo jsi, jestli jsi náš... Jen si pamatuj, že se ti nepodaří nás obelstít.“

„Děkuji... děkuji... Jmenuji se Hyman. Příkazem tajného oddělení Ochránce Vrahseu jsem byl jmenován vyzvědačem v táboře... Pracuji tam už dlouho. Věřte mi, nezabíjejte mě!“ klekl si a prosebně přitiskl ruce na hrud’.

„Hm... zajímavé,“ velitel oddílu si prohlížel vězně. „Znám to jméno. Máš u sebe dokumenty, které by potvrdily to, co říkáš?“

„Dokumenty? Ach ano! Jak to, že jsem si nevzpomněl hned, Vaše Milosti! Tak jsem se vyděsil...,“ stále ještě vkleče se začal poplácávat po kapsách.

„Aha, tady!“ Hyman s úlevou vytáhl z náprsní kapsy tenkou plechovou krabičku. Třesoucíma se rukama ji otevřel, pak se mu podařilo něco stisknout nehtem, otevřelo se skryté dvojité dno a vyndal složený list.

Chválius vzal papír, rozevřel jej a se zájmem začal číst.

„... poskytovat pomoc,“ četl. „Volný pohyb a bezplatná strava po celé zemi... Podpis: zástupce vladaře Éterie, Kalid.“

Před tímto podpisem se rázem postavil do pozoru jako před samotným Kalidem. Potom pozorně složil papír a vrátil ho vlastníkovvi:

„Nu což, vítáme v našem oddílu. Omlouvám se za určité nepříjemnosti, velmi doufáme ve tvou aktivní spolupráci a podání informací o Šestém a jeho bandě.“

„Samozřejmě!“ zaradoval se Hyman. „To je přece moje práce. A co se týká nepříjemností,“ stiskl si dlaní obočí, „to se stává. Dostanete všechny informace, které potřebujete. Musíme ty zaryté nepřátele Éterie zastavit!“

V bažině bylo šero jako za soumraku. Půda pod nohama pružila, a aby se člověk prodral vpřed, bylo nutné prosekávat bílý závoj. Za několik minut už byla zem zcela měkká a vlhká. Zvuky byly v těchto pavučinách tlumené, sluneční světlo zůstávalo vně. Matné siluety přátel byly sotva znatelné.

„Držte se blízko sebe, neztraťte se!“ přikázal Štěpán a pokračoval: „Bratři, pozorně poslouchajte. Tady nemůžeme jít pomalu: za chvíli dojdeme do bahna. Bude nutné se neustále pohybovat, nezastavovat se, neodpočívat. Když se zastavíte na jednom místě třeba jen na několik vteřin, začne vás to vtahovat tak, že vám už nikdo nepomůže. Jestli se nám podaří dostat se dál, tam, kde nad bahnem bude také voda, bude důležité nejenom se nezastavovat a nepadat, ale také nejit příliš rychle. Rychlost ve vodě – to je hluk, a hluk – to je znamení pro Makroba.“

„Pro koho?“ zeptal se Vojta.

„Raději se neptej,“ odpověděla přidušeným hlasem Rúť.

„Makrob, to je bahenní červ. Potvora, kterou jestli uvidíš, jen těžko zůstaneš naživu,“ odpověděl Natan. „Víme o něm, že žije pod vodou, v močálech a živí se živočichy, kteří vstoupili do bažin a nemohli se dostat zpátky. Tady roste ta nejšťavnatější tráva. Například krávy. Polyká je vcelku, najednou. O lidech už ani nemluví.“

„A co je to kolem nás? Pavučiny?“

„Ne, i když je to velmi podobné. To jsou vlákna rostliny, která se tak i nazývá – pavoučník. Podívej, to jsou její stébla. Jsou kulatá jako trubky. Když nemáš dlouhý nůž nebo meč, je snadné se do nich zamotat, což se mimochodem děje i nebohým zvířatům. Tam, kde ho je méně, se ještě dokážou vytrhnout, ale kde je ho víc, tam se zamotají, pavoučník je omotá do kokonu a pevně je drží nad močálem. Takže Makrobovi zbývá jen přijít k hotovému. Ačkoliv on dokáže svou oběť chytit i když je ještě živá, a to tak, že se k ní přiblíží pod bahnem.“

Štěpán zvedl ruku a otočil se:

„Trochu tišeji.“

Šli a snažili se nedělat hluk.

„Všechno je v pořádku,“ řekl po chvíli. „Vypadá to, že vojáci se sem neodvážili. Za námi nikdo není.“

Velitel oddílu Vrahsenovců byl ohromený, když od Hymana uslyšel o událostech minulé noci, o přechodu Pustiny, o Patrikovi, a také o složení skupiny uprchlíků.

„Takže tam jsou čtyři Strážci!?“

„Ano, čtyři,“ přikývl Hyman.

„No tomu tedy říkám úspěch!“ zajásal Chválius.

Proč to byl úspěch, věděl jen on. Před třemi lety jeho, jednoho z Vrahsenovi nejbližších lidí, který svého času dokonce velel Vrahsenově ochraně, pomocí pomluv a intrik vyhodili z paláce. Ve skutečnosti ho vyhostili. Udělali ho velitelem speciálního oddílu, poslali ho dohlížet na nálady Éterijců a informovat o jakékoliv nespokojenosti, jaká by vznikla v kterémkoliv městě v zemi. Byl nucen neustále cestovat: dnes jedno město, zítra druhé, a tak postupně všechna. Všechna, kromě hlavního, které měl zakázáno navštěvovat. Vladařovu nemilost nesl Chválius mimořádně těžce: za patnáct let přivykl životu u dvora. Proto se Štěpánův útěk z tábora pro něj stal opravdovou výzvou. Poslední dva roky se zabýval jenom tím, že se jej snažil vysлідit a chytit a získat jeho kámen, safír. Věděl, že lepší dárek by Vrahsenovi nikdo dát nemohl. Tehdy by byl omilostněn, bylo by mu odpuštěno a mohl by se vrátit zpátky do Vertohradu, ke starému šťastnému životu... A teď najednou takové štěstí: nejenom Štěpán, ale dokonce i další tři uprchlí Strážci, Filipova dcera, a ještě ten zvláštní chlapec. Ó, jestli on je chytí...

Chválius si až zamnul ruce, když si představil, čeho ve Vertohradu dosáhne, až je dopadne. Kvůli něčemu takovému stojí za to i riskovat. Kvůli tomu stojí za to dokonce jít do toho, co před chvílí nazval bláznovstvím...

„Pane veliteli,“ zeptal se Hyman a přerušil jeho sny, „co budeme dělat?“

„Nejdřív pošleme dopis Ochránci Vrahsenovi.“

Chválius hbitě vytáhl ze své torby několik archů papíru, pěknou pozlacenou tužku a s viditelnou radostí začal něco psát. Potom spokojeně připojil svůj podpis a zavolal jednoho ze svých pomocníků, jemuž na rameni seděla harpyje. Připevnil dopis, vypustil ptáka a ten vzlétl k nebi.

„Leť, děťátko moje. Ať Vrahsen vidí, že mě ještě potřebuje. Velmi potřebuje!“

Štěpán vedl oddíl za sebou. Rostly zde nízké světle žluté květiny podobné pryskyřníku a svěží šťavnatá tráva, takže půda byla rozrytá stopami zvířat, která byla ochotná prodat se pavoučkem, aby našla v bažině nejchutnější a nejvydatnější pokrm.

Vojta si prohlížel rostliny a stopy. Vtom Rúť, která byla kousek od něho, vykřikla. Zvedl oči a trhl sebou leknutím. Metr od něj viselo nad zemí tělo zvířete podobného krávi, zamotané v pavoučnicku jako v kokonu. Otočil se a vedle bylo další. Když se podíval pozorněji, strnul: tady, a tam, blíže i dále, všude visely ponuré kokony.

„Odporný pohled,“ zašeptal Emil.

„Zato ale zajímavý pro vědu,“ odpověděl Natan a snažil se zachovat pevný hlas. „Ne každý něco takového uvidí. To není nic jiného než potravní zásoby bahenních červů! Vidíme zde opravdovou symbiózu, tedy vzájemně výhodné soužití: pavoučník udržuje ta zvířata těsně nad zemí, aby se nepotopila a červi se k nim dostali. A červi zase jako by ochraňují toto

území a neumožní nikomu poškozovat porosty pavoučnicku. Určitě to popíšu ve svých ‚Poznámkách o povaze přírody‘. Pokud se ovšem odtud dostanu živý.“

„Červi? Copak jich je víc?“ polekaně se zeptal Felix.

„Bylo by naivní si myslet, že je tu jen jeden. Odněkud se tu přeci musel vzít. A když budeme vycházet z toho, že samozřejmě není nesmrtelný, je možné s jistotou říci, že se zde rozmnožují, což znamená, že jich tu je mnoho.“

Vojtovi přeběhl mráz po zádech a teprve teď si uvědomil, jakému riziku se vystavili, když sem vstoupili.

Tento večer se pro mnohé obyvatele Éterie stal nejhorším v životě. Ve všech městech a vesnicích se odehrálo něco, co nikdo nečekal.

Do domů vtrhli vojáci se seznamy v rukou. Vylamovali dveře, aby vyvolali větší strach, rozbíjeli okna a skákali do místností najednou ze všech stran. Šokovaní Éterijci pokorně vycházeli z domů a nechávali si spoutat ruce provazem. Ženy a děti plakaly beznadějí. Ve městě Luh, kde bylo asi třicet tisíc obyvatel, zatkli skoro čtyři sta lidí. V samotném Vertohradu začalo zatýkání večer a skončilo teprve nad ránem. Vojáci vyplnili Vrahsenův rozkaz s velkým nadšením a spokojeností.

Všichni zatčení byli zapsáni v seznamech „nespolehlivých občanů“. Nedostali se na ně proto, že by to byli zločinci. Prostě jen někteří z nich v něčem nesouhlasili s Vrahsenem a Kalidovi špehové se o tom dozvěděli; nebo někdo vyjádřil nespokojenost s tím, že se v Éterii zhoršila voda; a někteří se do seznamů dostali jen proto, že je neměli rádi ti, kdo ty seznamy sestavovali.

Všechna vězení byla přeplněná. Tam, kde vězení nestačila, používali místo nich stáje a sklepy. Někde zajatce museli držet dokonce pod otevřeným nebem. Shromáždili jich několik set, narychlo kolem nich vybudovali dřevěnou ohradu s vraty a okolo postavili zesílenou stráž.

Proč je zavřeli, nikdo nevěděl až do chvíle, kdy na Hlavním náměstí Vertohradu bylo přečteno „Nařízení Ochránce Vrahsena o rozhodném odporu vůči zrádcům“.

Chválius už nepochyboval o tom, co má dělat:

„Jdeme za nimi!“

„Cože? Do Bažiny?!“ nevěřil vlastním uším Hyman.

Vojáci také strnuli překvapením nad takovým rozhodnutím.

„Přesně tak.“

„Ale proč? To je přeci dobrovolná smrt!“

„Vážený Hymane, zmlkni. Velitelem jsem tu já. Potřebujeme vědět všechno, co mají za lubem.“

„Já jsem vám ale řekl všechny jejich plány.“

„Ty jsi nám řekl velmi málo. Kde přesně žije Druhý Strážce?“

„To děvče neřeklo; jen, že někde v Ploských horách.“

„A to je přesně ono: ‚někde‘. Jsou i další otázky, na které ještě nemáme odpovědi. A to se všechno musíme dozvědět!“

„Ale...“

„Žádné ‚ale‘! To je rozkaz!“

Za několik minut už nadšený Chválius se třiceti rozmrzelými vojáky vstoupil do bažiny. Šli ve stopách Štěpánovy skupiny: prosekaný pavoučník visel v cárech a vytvářel jakousi chodbu. Ztratit cestu by bylo těžké.

Vojáci šli mlčky. Zdálo se, že se snažili dokonce i dýchat tišeji než obvykle. Chválius slyšel za sebou jen čvachtání bláta pod nohama. Asi po hodině chůze se začalo stmívat. Už nebylo tak snadné držet správný směr.

Ticho nečekaně rozřízl zděšený výkřik. Jeden z vojáků, který šel poslední, narazil na zvíře, zamotané v klubku pavoučníku.

„Ticho!“ rozkázal velitel a trhl sebou, když uviděl, že je tu takových zvířat plno.

Jenže rozkaz nešťastníkovi nepomohl. Křičel, bránil se rukama, jako by se chtěl vytrhnout ze zajetí, a nakonec odhodil meč i torbu a běžel zpět.

„Zpátky!“ zařval ze všech sil Chválius.

Voják si ho nevšímal. Zdálo se, že nic neslyší a ničemu nerozumí. Křičel a utíkal, pryč z této bažiny. V tu chvíli všichni pocítili nepochopitelný, a proto velmi nepříjemný pohyb. Země pod nohama se jim sotva znatelně zachvěla. Voják se zachytil nohou o keř a v plném rozběhu sebou plácl do bláta. Stále křičel, mával rukama, ale bahno jej už vtahovalo. Několik jeho kamarádů se mu rozběhlo na pomoc. A tu náhle Chválius v šedém soumraku uviděl něco, co mu sevřelo dech a podlomilo nohy. Obrovský tvor vylézal ze země přímo před ležícím vojákem. Celý jeho čumák zabírala široce rozevřená tlama, průměrem určitě ne menší než dva metry. Nad ní, v ohybech kůže, z nichž stékalo bahno a odpadávaly kousky měkké hlíny, byly žluté oči, neživé, bez jakéhokoliv výrazu. V nastalém přišelí překvapivě jasně svítily. V jediném okamžiku tlama svrchu přikryla nešťastného vojáka a Makrob začal znovu mizet pod zem. Ještě několik vteřin bylo možné vidět jeho slizké tělo, veliké jako široká roura, jak mizí v blátě.

Nikdo nebyl schopen slova. Chválius znovu s hrůzou pocítil, jak se mu pod nohama zatřásl bahno. Makrob lezl přímo pod ním. Velitel chytil meč, i když mu bylo jasné, že tahle zbraň tady nepomůže. Bahenní červ se už ale neobjevil. Podle toho, jak se chvělo bahno, Chválius usoudil, že strašlivý tvor si to namířil podél pavoučnicků, přesně tou cestou, kterou prošel Štěpánův oddíl.

Cesta byla nesmírně namáhavá. Nohy se propadaly do močálu a vytahovat je odtud bylo stále těžší. Vojta se unavil. Slyšel, že jeho přátelé oddychují stejně ztěžka, a bylo mu jasné, jak velmi obtížná tahle cesta musí být pro Rúť.

Potom se objevila voda, ale pod ní bylo stále stejné odporné a nebezpečné bahno. Úplně se setmělo.

Ve stejné chvíli nečekaně skončily porosty rostlin. Před nimi se objevilo jakési tmavé jezero, ze všech stran obklopené pavoučnickovou hradbou. Přesně uprostřed jezera stály tři

vysokánské stromy, holé, bez listí. Nad nejvyšším prostředním zářil na černém nebi měsíc. Dnes byl úplněk.

„To je oko Bažiny,“ tiše řekl Štěpán. „Samotný její střed. Jeden stařec mi kdysi o tomto místě vyprávěl. Když byl mladý, jeho skupina tu zabloudila. Z osmnácti lidí přežil jen on... Nemyslel jsem si, že to někdy uvidím na vlastní oči.“

Vyrazili kupředu husím pochodem. Voda tu byla hlubší a sahala Vojtovi po pás. *Je pořádně studená*, pomyslel si. *Pokud Makrob žije v bahně, musí mít určitě tlustou kůži, aby nezmrzl.* Z takových myšlenek mu bylo ještě hůř, tak se snažil soustředit se na kroky, aby neuvízl v bahně pod vodou. Bylo ticho, měsíc vrhal svůj odraz na temnou vodu.

„Makrob!“ Vojta sebou trhl, jak Natan vykřikl. Ohlédl se a uviděl, že ze strany od pavoučníků, právě z toho místa, odkud před chvílí vyšli, se za nimi pod bahnem pohybuje něco velmi velkého a víří to vodu nad sebou. Hýbe se to rychle a je to stále blíž a blíž.

„Běžíme ke stromům!“ zakřičel Štěpán.

Zkusili utíkat. Jenže utíkat se nedalo, bylo možné jen jako předtím vytrvale vytahovat nohy z bláta a dělat další těžké kroky. Vojta si vzpomněl na své nejstrašnější sny. Někdy se mu zdálo, že musel utíkat před nebezpečím a nohy ho neposlouchaly, nebo byly tak zkroucené, že mu neumožňovaly rychlou chůzi, nebo byly těžké, jako by vážily nejméně tunu. Teď si velmi přál, aby se mohl probudit.

Vojta přesouval nohy v blátě: raz dva, raz dva, rychleji a rychleji. Cítil, jak se bahno začalo chvět někde velmi blízko, připadalo mu, že přímo pod ním. Ohlédl se, uviděl úzkostlivé tváře přátel, a vtom se zamotal do nějakých bahenních rostlin a ztratil rovnováhu. Snažil se ještě udržet na nohách, ale už bylo jasné, že padá tváří do temné, studené vody.

Zapadl do bahna i s hlavou. Ve vodě uslyšel hluk, který mu ihned prozradil, co se děje: tady, pod blátem právě leze Makrob. Vojta chtěl rychle vstát, aby jej bažina nezačala vtahovat do hlubiny. Ale už je to jedno. Vládce Velké Bažiny je zde, přímo u něj, a jde si pro svou kořist.

Vojta si nejdřív klekl, potom se postavil a vytíral si špínu z očí, aby mohl vidět. Otevřel oči a strnul. V měsíčním světle se přímo nad ním z bahna tyčil obrovitý bahenní červ s dokořán otevřenou na něho nasměrovanou tlamou. Snažit se utéct nemělo smysl. Vtom uslyšel svištění střel a uviděl, jak se jich několik zabodlo Makrobovi přímo do otevřené huby. Ten ještě několik sekund stál jako vysoký sloup, a pak se k Vojtovu údivu zase ponořil.

„Utíkej ke stromům!“ zakřičel mu do ucha Emil, který už byl vedle něho. Vojta se ohlédl na své přátele, kteří si věšeli kuše přes ramena.

Stromy už byly blízko a ukázalo se, že rostou na malém ostrově. Vojta napjal poslední síly a za chvíli byl u nich.

Ostrov byl opravdu maličký: od stromů k vodě bylo sotva několik metrů. Byla to ale pevná zem, na níž bylo možné stát beze strachu, že se utopíš v bažině. Vojta se svalil pod strom, aby popadl dech.

„Vidíte ho někdo?“ zeptal se Štěpán.

„Copak jsme ho nezabili?“ divil se Felix.

„Vsadím se, že ne, brachu. Jsem si jistý, že je někde tady. On je dobrý lovec a přemýšlí, jak nás dostat. Cítím to.“

„Tamhle, podívejte!“ ukázala Rút rukou.

A opravdu, v dálce se začala zvedat voda. Červ kroužil dokola a postupně stále více zužoval kruhy. Všichni si znovu připravili kuše. Vojta, který už zase nabral dech, se také chopil své zbraně.

Makrob stále kroužil a zkoušel lidskou trpělivost. Zdálo se, že těm okruhům nebude konec. Tak uplynula nejméně půlhodina. Držet kuše v pohotovosti a neustále pozorně sledovat noční bažinu bylo těžké. Makrob, jako by se posmíval a věděl, že nemá kam spěchat, pokračoval ve svých loveckých kombinacích a kroužil těsně u břehu. Když už měli všichni unavené ruce i oči, najednou nečekaně, vmžiku vyskočil z vody, vztyčil přední část těla několik metrů nad vodu a vrhl se na ně. Kuše vystřelily téměř všechny najednou a hned potom přátelé instinktivně skočili za stromy, na něž vzápětí dopadla neuvěřitelná síla úderu. Větve a horní části kmenů padaly dolů. Obří červ, nespokojený s neúspěšným útokem, se znovu ponořil do vody, odplul kousek dál a pokračoval v kroužení kolem ostrova.

„On nás tu prostě umoří. Nevydržíme dlouho bez jídla a vody, a on to dobře ví,“ pronesl Štěpán.

„Také střely nám jednou dojdou,“ kontroloval Emil svou zásobu.

Natan o něčem přemýšlel a pak řekl:

„Stihli jste si všimnout jeho očí?“

„Ano, jasně žluté, na takovém hrbolu nad tlamou,“ odpověděl Felix.

„Ano, přesně tak. Právě tam je třeba přistě mířit. Podle všeho to vypadá, že jiné slabé místo na těle nemá.“

„Ale pořádně se opřel do těch stromů,“ upozornil Vojta, „podívejte, jak je polámal.“

Sklonil se, aby zvedl větev, a s údivem zjistil, jak je těžká.

„Oho! Zdá se, že ty stromy už tu rostou velmi dlouho.“

„Proč myslíš?“ zeptal se Natan.

„Podívejte, jsou zkamenělé!“

První Strážce také zdvihl větev.

„Opravdu... Zdá se, že to souvisí s vlastnostmi bahenní vody. Velmi zajímavý jev. Zasloužil by si pořádný vědecký popis, ale velmi pravděpodobně se nám už nepodaří ho udělat.“ Podíval se směrem k Makrobovi, který už zase kroužil ve stále menších kruzích.

„Bratři, musíme se soustředit,“ řekl Štěpán. „Závisí na tom naše životy i životy dalších lidí. Problém je, že nedokážeme předvídat moment a místo útoku. Nedokážeme ho nalákat na místo, kde bychom ho potřebovali mít, a připravit se na přesný výstřel.“

„Čím bychom ho mohli nalákat?“ zeptal se Emil.

„On se orientuje podle hluku a pohybu v bažině,“ odpověděl Natan. „Kdyby začal někdo tlouct dlaní do vody a nohama šlapat v blátě, červ by se na něj okamžitě vrhl.“

„Ještě světlo,“ dodal Štěpán. „Je známo, že Makrob rozlišuje světlo od tmy a útočí na světlo. O tom mi vyprávěl ten stařec, který přežil v Bažině... Takže teď – ostražitost a pozornost. Jakmile se rozhodne zaútočit, pokud se stihneme zorientovat, střílíme do očí.“

Znovu začali nabíjet zbraně. Také Vojta tu svou nabil, ale pak jej něco napadlo a zničehonic, aniž komu co řekl, se rozběhl do vody.

„Vojto, kam jdeš!? Co děláš!?“ zakřičeli jeho kamarádi, ale on už byl v blátivém jezeře a rozhodně šel kupředu.

Věděl, co dělá. Byla to jediná možnost, jak všechny zachránit.

„Vojto!“

Ale Vojta nevěnoval volání pozornost...

Aha, tady je Makrob. Pořád krouží. Zatím si ničeho nevšiml. *Ted' je třeba udělat všechno, co je v mých silách, aby ta potvora zareagovala. Hlavně, aby přátelé neminuli cíl.*

„Vrat' se!“ křičeli ze břehu a Vojta viděl, že Štěpán už také skočil do vody a rozběhl se za ním. *To tak ještě scházelo! Mohl by všechno pokazit. Je třeba si pospíšet.*

Vojta odvázel od pasu polní láhev, vyndal zátku a rázně před sebe vychrstnul zářící vodu z podzemního jezera Ejlon. *Hotovo, a ted' rychle zpátky. Je to kousek, dvacet kroků. Jen aby to zabralo!* Otočil se, a aniž by se ohlédl, vykročil k ostrovu a snažil se nedělat ve vodě hluk.

„Co sis to usmyslel?!“ obořil se na něho Štěpán.

„Prostě nebyl čas vám to vysvětlovat. Navíc byste mě nepustili,“ odpověděl Vojta a vydrápal se na ostrov. „A usmyslel jsem si – tohle,“ ukázal rukou na skvrnu jasného světla, která se rozlévala po vodě.

Makrob se zastavil. Vojtovi se zdálo, že někde tam dole hodnotí situaci. Všichni pozdvihli kuše. Vojta také sáhl po své, ale vtom si všiml, že vedle leží kus ulomené větve, velmi podobný oštěpu. Usoudil, že by mohl být účinnější než lehký hrot střely. Vzal dlouhou zkamenělou větev do ruky a zvedl ji přes rameno. Lidé čekali se zatajeným dechem.

Konečně se pod vodou něco pohnulo a vlna se začala přibližovat ke světlé skvrně na vodě. Stále rychleji, stále blíže k ostrovu. Všichni ztuhli.

Vtom se ohromný Makrob znovu vztyčil – rychle, prudce, těsně vedle skvrny, a rozevřel nad ní tlamu s úmyslem ji pohltit. Bylo to sotva deset metrů od lidí.

„Střílejte!“ zavelel Štěpán.

Natanova střela proletěla mimo. Střely Štěpána a Felixe se zabodly do stejného oka. Rút se trefila do tlamy. Emil minul. Vojtův kamenný oštěp letěl jako poslední. Ani on nezasáhl červovo oko, ale zapíchl se kamsi do boku.

Makrob se stále tyčil nad vodou a zíral na lidi svýma strašnýma nehybnýma žlutýma očima. Zdálo se, že přemýšlí, zda se má vrhnout na světlou skvrnu na vodě, nebo na ty, co stojí na ostrově. Tak uběhlo několik vteřin. Nikdo nestihl znovu nabít kuši.

A pak, zcela nečekaně, jako věž, která se kácí po explozi, se Makrobovo ohromné tělo skácelo do vody. Vojtu a jeho přátele zaplavil gejzír zvířených vodních kapek. Nejdřív nikdo nechápal, co se děje, dokud Emil nezakřičel z plných plic:

„Vyhráli jsme!“

Makrob nehnutě ležel na vodě.

Na ostrově se všichni na sebe podívali.

„Je třeba to ověřit,“ řekl Natan a vstoupil do vody.

Nabil kuši a opatrně se začal přibližovat k červovi. Přišel až k němu, sklonil se a prohlížel si ho; pak ho obešel z druhé strany a vrátil se zpátky se zářícím úsměvem.

„Tak co?“

„Je mrtvý, i když naší taktikou by se to bylo nepovedlo,“ řekl a vystoupil na ostrov.

„A to proč?“ ptal se Štěpán.

„Mířili jsme mu do očí?“

„Ano, a pokud jsem při tom měsíčním světle dobře viděl, dvě střely se trefily.“

„Tenhle Makrob je mazané stvoření. To byly takzvané ‚falešné oči‘. Speciální jasně žluté zbarvení kůže, které v noci svítí. Skutečné oči, zcela neznatelné, má po obou stranách tlamy.“

„Tak jak jsme ho teda zabili?“

„To Vojta ho zabil.“

„Já?“ podivil se chlapec.

„Ano. Tvůj kamenný oštěp se mu trefil do ušního otvoru, který má na straně, hned za hlavou, a zabodl se dovnitř. Právě odtud tekla krev. Mimochodem, pro mě jako pro vědce je zajímavé, že je žlutá.“

Všichni se znovu podívali na Makroba a potom na Vojtu.

„Blahopřeji,“ objal Štěpán přítele. I ostatní začali horlivě blahopřát Vojtovi i jeden druhému.

Po tomto vítězství se posadili na ostrově, aby si odpočinuli. Když únava trochu opadla, Štěpán vstal.

„Musíme se pohnout dál. Nemůžeme tady nocovat, nevíme, jestli tu nejsou další taková stvoření. Vodou půjdeme jen ve svitu měsíce a až budeme dál, u pavoučníků, zapálíme pochodně.“

„Tak tedy neztrácejme čas,“ vstal Felix. „Jdeme!“

„Vpřed! Nezůstávejte pozadu!“ zavelel Chválius.

Zapálili pochodně a šli dál, stejným směrem, kterým předtím prošel Štěpánův oddíl. Ztráta jednoho z druhů vojáků viditelně tísnila, velitele však neznepokojovala. Daleko důležitější teď bylo myslet na vyhlídku návratu do hlavního města, která se před ním otevřela.

Po dlouhém pochodu, který se zdál být nekonečný, došli k oku Bažiny. Před sebou viděli ostrov s polámanými stromy a u něho leželo na vodě něco obrovského. Snažili se jít tiše a pomalu, ale ať už to tam u ostrova bylo cokoli, nehýbalo se to. To jim dodalo trochu jistoty.

Když se více přiblížili a uviděli zabitého Makroba, Chválius hvízdnuv údivem.

„Kdo by si to mohl pomyslet! Tady se na ně tedy opravdu usmálo štěstí... Na nás ale také, udělali nám cestu bezpečnější.“

Štěpánův oddíl šel Bažinou ještě více než dvě hodiny. Když už Vojta myslel, že padne únavou, ucítil, že bahna pod nohama jako by ubývalo. A pak už to byla prostě jen mokrá zem, potom se objevily celé ostrůvky suché půdy, pavoučník byl stále řidší a po chvíli skončil: vyšli z Velké Bažiny.

Vojta pocítil nesmírnou úlevu. Tady byla svoboda a nebyl tu strach. Rút se také uklidnila a oddechla si:

„Někdy se zdá, že obtíže už nikdy neskončí, a pak najednou jsou pryč a kolem tebe už je nový radostný svět.“

„To, že jsme prošli Velkou Bažinou, ještě neznamená, že se všichni dostaneme živí a zdraví do hlavního města,“ poznamenal Natan. „A to už nemluvím o dosažení cíle naší cesty, o vítězství nad Vrahsenem a nalezení Vody.“

„Pokud nemáme víru, tak jsme neměli ani začínat!“ odpověděl Štěpán. „Když už jsme vyrazili, musíme věřit ve vítězství.“

„Přátelé, dost sporů,“ vmísil se Felix. „Vyšli jsme živí, ale umíráme únavou. Potřebujeme nalézt místo k odpočinku.“

„Máš pravdu,“ řekl Štěpán. „Brzy už bude svítat. Můžeme se trochu prospat.“

Krajina zde už byla skoro rovná. Na východě začínalo světlát nebe. Zamířili k nedalekému lesíku a zapálili oheň, aby si usušili oblečení a trochu se zahřáli.

Vojta si položil pod hlavu torbu, ještě mokrou, přisunul se blíže k ohni a usnul.

„Pozor!“ zavelel vojákům Chválius. Podle toho, že voda už nebyla tak hluboká, poznal, že někde blízko už musí být okraj Bažiny. „Už bude konec.“

V tu chvíli se ale bahno pod jejich nohama zatřásl jako při zemětřesení. Chválius se začal divoce rozhlížet a slyšel, že zprava i zleva od nich se k nim rychle blíží zlověstné čvachtavé zvuky.

„Červi!“ vykřikl, ale jeho výkřik byl tichý a ochraptělý, jako by mu uvázl v hrdle.

Chválius se vrhl dopředu a na své vojáky se ani neohlédl. Ti se také rozběhli, a velitel jen krajem oka zahlédl, jak se z bahnité vody vynořila jedna tlama a kohosi přikryla, potom na jiné straně druhá pohltila dalšího. Chválius utíkal a zapomněl na všechno na světě, dokud pod nohama neucítil pevnou zem. Zastavil se, aby se nadechl a zaposlouchal. Z pavoučnicku vyběhli ostatní.

„Spočítat!“ zasípal. „Kolik lidí chybí?“

„Čtyři.“

„To je dobré. Jen čtyři. Hyman je tady?“

„Zde,“ odpověděl Hyman.

„Teď už můžeme jít klidně, už nás nedostanou,“ řekl Chválius a celá skupina mlčky vyrazila vpřed, dokud nedošla na kraj Bažiny.

Když vyšli z pavoučnicku na volné prostranství, už svítalo. Chválius vydal rozkaz a oddíl ulehl do trávy. Vpravo od nich, asi kilometr daleko, na kraji lesa dohořívál oheň.

Měli jsme štěstí. Kdyby nerozdělali oheň, nevšiml bych si jich, pomyslel si Chválius.

„Pane veliteli, možná bychom je přece jen mohli...?“ jeden z vojáků si přejel palcem po krku a ukazoval přitom na vzdálený oheň. „Hned, tady.“

„Ani nápad!“ vykřikl Chválius pobouřeně. „Nemyslíš dopředu! Musíme dostat ještě i Druhého Strážce. A vůbec, potřebujeme jejich spiknutí, abychom měli co předložit Ochránci Vrahsenovi!“

„Takže je budeme prostě sledovat?“

„Ne, uděláme to chytřeji. Ty,“ Chválius se otočil a pohlédl na Hymana, „se k nim vrátíš. Namluvíš jim, že jsi nám utekl. Všechno, co se od nich dozvíš, budeš zapisovat a předávat nám prostřednictvím tajných skrýší. My půjdeme nepozorovaně za vámi až do samotného Vertohradu. Tohle je věc státního významu.“

Za několik minut už se Hyman zvedl z trávy, nasadil ztrápený výraz tváře, rozcuchal si vlasy a se silným kulháním se vydal směrem k ohni.

Nad obzorem se ukázaly první paprsky slunce.